

EVOCĂRI HORIA SIMA EVOCARI

Fundația Culturală
"Profesor George Manu"

IMAGO

OPERĂ COLECTIVĂ
HORIA SIMA
EVOCĂRI

Tipărită sub auspiciile
Fundației Culturale Profesor George Manu

OPERĂ COLECTIVĂ

HORIA SIMA

EVOCĂRI

Editura Imago
SIBIU 2000

"Când toți indivizii neamului nostru vor deveni conștienți de miracolul forțelor cu care sunt înzestrați, abia atunci ne vom urca între neamurile fruntașe ale lumii. Salvarea poporului nostru nu depinde de ceea ce fac alții, ci de conștiința lucidă a propriilor noastre posibilități și de punerea în valoare a acestor zăcămintе inepuizabile".

Horia Sima

La împlinirea a 7 ani de la trecerea în veșnicie a Comandantului Mișcării Legionare, Horia Sima, credem de datoria noastră să facem lumină asupra adevăratei personalități a acestui om. Căci adevărul trebuie să

rămână nevătămat în orice circumstanță. El poate fi deteriorat numai prin minciună insidioasă sau prin tăcere vinovată, căci și tăcerea este o formă de a alimenta minciuna.

Ca toți acei oameni care au avut ceva de spus timpului lor, oameni a căror harismă îi fac deosebiți de semenii, dar și pizmuiți de aceștia, Horia Sima a stârnit de-a lungul existenței sale pasiuni contradictorii, gelozii puerile și nejustificate, repudieri mai mult sau mai puțin vehemente și civilizate în toți aceia care neputând să-l urmeze nici pe drumul înfăptuirilor și nici pe acela al ideilor, au preferat să-și ascundă neputințele și frustrările, vanitățile și superficialitatea în criticisme neîntemeiate și în false ipostaze politico-morale.

Atât cei care l-au cunoscut și urmat, cât și cei care nu l-au cunoscut, dar l-au urmat totuși pe drumul afirmărilor lui naționale și legionare, descoperind în Horia Sima pe urmașul vrednic al Căpitanului, și-au îngemănat condeiele în alcătuirea prezentului volum pentru a arăta tuturor celor de bună credință cum a fost în realitate Comandantul Mișcării Legionare și ce însemnătate a avut în lupta românească a generației noastre.

El a primit moștenirea lui Corneliu Zelea Codreanu în momente istorice grele, extrem de potrivnice, după decapitarea însuși a Șefului și a majorității fruntașilor Mișcării și a știut să o ducă totuși la biruință, a știut să o scoată din înfrângerii, a făcut-o cunoscută lumii întregi și a menținut-o la un înalt nivel de tensiune activă, prezentă de câte ori România îngenunchiată de dușmanii săi a avut nevoie de intervenția ei.

Fie această mărturie colectivă un pios omagiu ce aducem acestui om deosebit, român eminent pe care diferitele regimuri ale țării noastre ca și nevrednicia timpului ce i-a fost hărăzit să-l trăiască l-au tratat într-un mod meschin, cum el nu merita.

N. R.

PUȚIN ȘI MULT DESPRE HORIA SIMA

de Adi Călin

În singurătatea mea amară de acum, aud glasul lui blând: „De ce plângi? Nu sunt eu fratele tău mai mare, nu trebuie ca eu să știu, ca să pot să-ți opresc lacrimile?„ El stăruia să-i spun și eu nu puteam, aveam o timiditate care mă oprea să-i destăinuiesc motivul. Și nu erau decât fleacuri, copilării. O, Doamne! Ce bine era când puteam plânge pentru nimicuri.

Trebuia să-l fi cunoscut bine, să fi stat lângă el mulți ani sau să fi stat departe de el, cu condiția să fii om de bună credință, ca să poți vorbi despre el. Nu e dat oricui să poată vorbi despre Horia Sima și mai ales nu poate vorbi despre el cel ce nu are puritate sufletească. Dacă ne-am mărgini la câteva rânduri ar fi foarte ușor să spunem cum se spune în general de marii oameni carte nu mai sunt. Și am începe așa: Horia SIMA a fost un om dotat de Providență cu o inteligență vie, cu un suflet de adevărat creștin, cu o amabilitate înnăscută, dar mai ales cu o clarviziune în tot ce gândea, în tot ce înfăptuia și mai ales în ceea ce privește destinul neamului nostru. Dar spunând acestea spunem atât de puțin încât nu ajutăm pe cei ce ar dori, pe cei care ar vrea din toată inima să-l cunoască, deși nu l-au văzut vreodată în viața lor. Eu, cu sfială și cu pași domoli, mă apropii de el să nu-i tulbur meditația în care permanent era adâncit. Horia SIMA purta și poartă un nume frumos și parcă predestinat a fi ce a fost și ce va rămâne mereu legat de istoria atât de frământată a secolului nostru. E bine să ne apropiem de el cu încetul, fără zgomot, pentru că el e printre noi, ne aude, ne simte, să nu-i tulburăm

gândirea care și acum arde în candela istoriei, căci simt că nu i-ar plăcea să mă vadă intrând în intimitatea sufletului său.

Copil deosebit, născut din părinți deosebiți, Silvia și Gheorghe SIMA, profesor și director de liceu la București. De o inteligență scilicitoare, Gheorghe Sima avea doi prieteni buni: pe George Coșbuc și pe Alexandru Vlahuță. Deasemeni profesorii Ion Clinciu și Popa Liseanu îl apreciau și se bazau pe știința, pe darul lui de predare ca și de conducere. Dar cu cei doi prieteni semnați înainte mai sorbea câte un pahar de Cotnari într-o cârciumioară de pe strada Romană, acum Mihai Eminescu, unde și geniul României, rezemat în coate la o măsuță rotundă, cântase doine, sorbind licoarea parfumată a viilor românești.

Horia, copil mic fiind, când încă gângurea, era luat adesea de o soră a mamei, baroneasa Elena Iosif Onciu, care-l iubea nespus de mult. Ea avea obiceiul, când avea oaspeți, dintre care nu lipseau niciodată Iuliu Maniu și dr.Hațieganu, să-l așeze în mijlocul unei mese mari, ovale, ca pe cel mai prețios dar. Ceea ce îi uimea pe toți invitații era privirea lui îngerească din ochii lui mari, albaștri, care-i urmărea cu mult interes mai ales când vorbeau, răsucindu-și capul după fiecare vorbitor. Ce era atunci în căpșorul lui, nimeni nu poate ști, dar ceva se petrecea. Mai măricel fiind, se sparge în aceeași casă o vază de cristal la care mătușa ținea foarte mult. Ca s-o împace i-a compus o baladă intitulată „Balada vazei de cristal” și astfel a adus liniștea în casă. Moare o pisică iubită de toți pe care o chema Țiținel. Horică îi face și ei o baladă care a avut darul să oprească lacrimile.

Dacă mă gândesc bine cum sunt alți copii, el nu a fost copil, a fost un înger. În clasele urmate la liceul

„Andrei Șaguna” din Brașov și la „Radu Negru” din Făgăraș, în afară de ghiozdan mai avea la el și o tășcuță specială în care își ducea mâncarea pentru ora 10. Dar nu el o mânca, ci o dădea unora dintre colegi, care nu aveau ce să mănânce. Alături de locuința lor la Brașov, locuia o familie lipsită de mijloace materiale și care avea o fetiță mai mică decât Horia. Ei bine, ca să poată ajuta pe vecini el a găsit un fel delicat de a le oferi câte ceva: bomboane, zahăr, prăjituri sau pâine. Dar cum? În curtea casei lui era o masă de grădină, pe care aducea toate bunătățile ce le găsea prin bufet, le așeza frumos după sortul fiecăreia, făcea bani din hârtioare anume pentru cumpărături, pe care le dădea fetei împreună cu un clopoțel, cu care să sune ca și când ar intra o doamnă într-o boltă (atunci toate prăvăliile aveau ușile cu clopoțel). Și astfel fetița, în chip serios, deși era o joacă, golea prăvălia ducând bunătățile acasă la ea. Toate le știu de la o altă soră a mamei, baroneasa Sabina Stoiculescu, o ființă bună ca pâinea caldă, care și ea avea slăbiciuni pentru Horică. Se vede că era înzestrat cu acest dar de a fi iubit, căci toți copiii sunt drăgălași și plac, dar el nu numai că plăcea tuturor, dar era și foarte iubit. Tanti Sabina mi-a povestit o întâmplare, care i-a provocat multă emoție și spaimă. Horică, fiind mai măricel, e trimis să facă o cumpărătură (nu mai știu ce). Trece un ceas, trec două, trec zece. Horică nu mai vine. Panica-i cuprinde pe toți. Ce să fie? Ce s-a întâmplat? Toți ai casei plâng. În sfârșit, când disperarea era la culme, Horică apare obosit, nemâncat. „Unde ai fost? De ce ne-ai ținut în starea asta atâta vreme? ... El, frânt de oboseală se așează pe un scaun și spune că a parcurs pe jos toată Calea Moșilor și alte străzi comerciale ca să găsească o firmă românească. Și asta nu din

resentimente, ci dintr-o curiozitate de copil, căci copil era atunci. Dar lipsa de resentimente, relative la acuza ce se aduce Mișcării Legionare că e antisemită, a dovedit-o toată viața lui. Mă mărginesc la un singur exemplu: Îmi cere un discurs al lui Ovid Densușianu de estetică literară, „Limba lui Eminescu” care nu se găsea și eu îi spun că l-am promis unei colege, Beca Herșcovici. Numai că i l-am promis, nu că i-l dădusem. El, în marea lui înțelegere și bunătate, nu s-a supărat, cu toate că Beca Herșcovici era evreică. Nevoia lui de afecțiune și-a manifestat-o în dese și diverse chipuri. Când era mic, tot tanti Sabina îmi spunea că după ce îl culcau în camera lui, nu trecea multă vreme și venea în camera lor și se așeza între ei. Numai atunci putea dormi, mângâiat de tanti și de unchiul Dimitrie. Asta se petrecea foarte des. Tanti îmi povestea multe modalități în care Horică încerca să afle cât de mult este iubit.

Ce să mai vorbim de studii. Primul în clasă, primul în liceu toți anii, primul la universitate. A luat trei licențe: în filozofie, în litere și în drept, toate Magna cum Laudae. Toți profesorii lui, P.P.Negulescu, Nae Ionescu, Rădulescu Motru, P.P.Panaiteescu, Ovid Densușianu, Ion Aurel Candrea, G.G. Antonescu și alții, dar absolut toți îi spuneau să nu se mai prezinte la examene că nu mai au ce să-l mai întrebe.

Eu n-am întâlnit în viața mea un om mai bun decât el. Toți colegii lui, dacă purcedem din copilărie și până la terminarea studiilor, absolut toți veneau la el să-i ajute la studii, iar el pe toți îi ajuta cu atâta bunăvoință fără să ceară nimic de la ei, încât au rămas adânc impresionați până la vârste înaintate. Bunătatea lui nu poate fi exprimată în cuvinte. El a iubit credința și neamul românesc până la ultima fibră a sufletului

său și a inimii sale. Desigur că-n filele istoriei se va consemna că în 1940 după sfârtecările pe care România a fost silită să le suporte, Horia SIMA, făcând parte din guvern a primit sute de mii de refugiați din provinciile cotate de dușmani, oferindu-le adăpost, ocrotire, condiții de viață și locuri de muncă pentru a-și reface viața lor după dezrădăcinare. Iar în 1944, fiind președintele Guvernului Național Român de la Viena, când teritoriul României a fost invadat de hordurile bolșevice, a oferit celor care s-au putut refugia, un ajutor material și sufletească, pentru ca ei să-și poată continua existența în acele condiții vitrege. Bunătatea l-a întovărășit toată viața. Eu n-am auzit din gura lui un cuvânt aspru, urât, dureros. Nici de dușmanii lui, de care - slavă Domnului - n-a dus lipsă, n-a spus nimic jignitor și atunci când plină de grijă pentru el, i-am spus: „Ai mulți dușmani !” el, foarte calm și chiar cu un surâs mi-a răspuns: „Am și prieteni mulți !”.

Chemat fiind de genialul Nae Ionescu propunându-i să-l facă asistentul lui, a refuzat pe motivul bine determinat că Corneliu Zelea Codreanu, Căpitanul, după ce-l făcuse comandant legionar, i-a dat Banatul spre organizare legionară, făcându-l șef al acestei regiuni unde era profesor de filozofie și de limba română la Caransebeș. Și după cum s-a văzut, Banatul a fost **fruncea** la alegerile din 1937. Viluca, soția lui, când vorbea de timpul petrecut acolo, nu uita să spună de fiecare dată că Horia mai mult era plecat decât acasă, așa că erau foarte puțin împreună.

Era prea inteligent, după cum reiese și din rândurile anterioare, pentru a nu cunoaște și a nu-și preciza linia față de destinul neamului, ceea ce l-a făcut la o vârstă tânără să intre în Mișcarea Legionară fără ca cineva din familie să fi știut. Pleca deseori pe

înserat și noi toți credeam că-și face plimbările lui zilnice. De fapt adevărul l-am aflat târziu. Și când? Când prigoana împotriva legionarilor era cumplită, când mureau atâția tineri nevinovați și când toți din familie trăiam clipe grele în emoții, în rugăciune, în spaimă. Era prea bun încât nimeni nu rămânea fără un sfat înțelept. Era milos, sărea în ajutorul oricui, devotat, îndatoritor. Avea o mare sensibilitate afectivă încât nu-i rămânea nimic străin din zbuluciumul și durerea altora. Era prea muncitor ca să fi lăsat ceva din lucrurile lui neterminate, sau să fi avut măcar puțin timp pentru ceea ce alții socoteau scopul principal. Dar mai ales era un gânditor fără odihnă. Chiar când vorbeai cu el, aveai impresia că privirea lui trece prin tine ca printr-o perdea, mai departe, într-un adânc, într-o depărtare pe care n-o puteai descifra deși răspunsurile lui erau precise. El nu cunoștea interesul personal ci al altora (a se vedea articolele scrise în ziarul „Tribuna graniței” ce apărea la Caransebeș și la care a avut o intensă activitate publicistică).

Amintiri, amintiri... ar fi multe de spus. Îmi povestea adeseori unchiul nostru, profesorul Ilie Beleuță de la Academia Teologică din Sibiu, unde deținea trei catedre, despre copilăria lui Horică. Asemeni regelui Lear, acest unchi a dat miezul portocalei tuturor nepoților, păstrând pentru el coaja.

Născut la București, Horia își petrecea vacanța fie la Brașov, fie în comuna Mândra din județul Făgăraș, unde se-ntâlnea cu vechii lui prieteni de joacă, care de pe atunci îl considerau șeful lor și-l iubeau într-atât încât nu s-ar mai fi despărțit de el. Dar seriile minunate de la Brașov, pline de aerul munților, când Horică aducea sala de operă în casa noastră !.

Avea un glas frumos, cald și cânta mai mult arii din Traviata și Rigoletto. Eu, copil, fredonam după el stâlcind cuvintele (le știu și astăzi stâlcite). După luarea celor trei licențe unchiul a vrut să-l trimită în Franța, la Sorbonna, pentru desăvârșirea studiilor, dar el a refuzat pentru motive inventate de el, căci adevărul era înscrierea în Mișcarea Legionară, și plecarea - chiar pentru continuarea studiilor - ar fi echivalat cu o dezertare. Din banii ce-i dădea unchiul, ca și din cei din bursa Astra, de care se bucurase și Octavian Goga, nu cheltuia fără rost, ci numai pentru anumite nevoi, ajutând în felul acesta și pe alții. Reproduc din spusele unchiului:

- "Nu știi, frate Ilie, ce nepot ai" îmi spunea adesea profesorul Purice de la liceul Radu Negru din Făgăraș . „Să am un asemenea copil aș fi cel mai fericit om din lume. El nu este primul din liceu, ci este zeul liceului". Nu știa bunul profesor ce daruri să-i facă, cum să-l mângâie, cum să și-l apropie.

- "Va scăpa Horia din prigoana asta sălbatică? „ Întreba unchiul pe profesorul universitar Silviu Dragomir, care adeseori l-a scăpat pe Horică din arestări.

- "Acest tânăr, care cu atât elan a pășit pe drumul spinos al luptei naționale, înzestrat cu o inteligență ascuțită, cum să nu scape? „ răspundea calm dar hotărât profesorul.

Adaug eu că Providența l-a salvat din atâtea și atâtea trădări și pericole.

În preajma lui aveai întotdeauna o emoție puternică, răscolitoare, deși atât persoana lui cât și ochii lui aveau în ei ceva oblăduitor. Și glasul îi era cald, prietenos, cu privirea senină care emana raze de

încredere. Dar ceea ce întrece omenescul e că și pe dușmanii lui, pe care-i cunoștea prea bine, îi primea alături cu aceeași căldură și bunăvoință fără nici un gând dușmănos, fiind sigur (și avea perfectă dreptate) că timpul va șterge aceste focare care i-au pricinuit multă suferință. Păcat că Mișcarea Legionară, această Uniune Sfântă care a dat atâți martiri neamului românesc, a putut include în ea și unele suflete cu instinctul trădării. Soțul meu, inginerul Ion Busuiocescu, îmi spunea: „Când îl văd pe Horică îmi bate inima de parcă ar vrea să-mi iasă din piept”. „De ce?”, întreb eu mirată de spusele lui. El îmi răspunde cu sinceritate: „Am fost în cabinetele multor miniștri și niciodată n-am avut nici cea mai mică emoție, pentru că-i știam pe toți necinstiți și lipiți de fotoliile ministeriale numai pentru interesul lor. Cu el, cu Horică, e altceva. Când îl văd, puritatea lui mă impresionează”.

Au trecut cincizeci de ani în care am fost despărțiți și bunul Dumnezeu ne-a ajutat să trăim miracolul revederii noastre. Unde? Pe tărâmul Spaniei, care a fost țara cea mai primitoare pentru legionari și unde își dăduseră viața, în apărarea credinței și a lui Iisus Hristos, Moța și Marin. Am fost departe unul de altul, dar gândul meu mânat de puterea dragostei îl urmărea și nu de puține ori simțeam când primejdia se apropia de el. În 1991 la revederea noastră, într-una din zile l-am întrebat: „Când vii și tu în țară?”. El, senin, dar poate cine știe ce gândea, a ridicat brațul drept spre cer și cu degetul arătător mi-a arătat de unde vine răspunsul. Și am înțeles. Și n-a ajuns să calce pământul lui drag, să-și mai vadă odată leagănul copilăriei și al tinereții lui pe care tot în fragedă

tinerețe i-a fost dat să le părăsească. Nu mi-a împărtășit nimic din suferințele lui, de hăituirea permanentă, de boala gravă a soției sale. La plecarea din Spania d-l Nae Roșca cu simțămintele ce i le purta mi-a spus: „N-am întâlnit un om asemenea lui. Să-ți îngrijești 15 ani soția cu devotament, cu blândețe, cu dragoste, fără să ridici tonul vreodată sau să ți se miște un nerv pe fața ta, dovedește devotamentul și tăria lui sufletească”. Așa era el. Se așeza la masa de scris și Viluca - așa-i spunea el și toți care o cunoscuseră- îl striga: „Horia, piciorul drept pe stângul” și Horică imediat „Da, dragă „ (era vorba de o paralizie) și revenea la masa de scris. Din nou aceeași chemare: „Horia, stângul pe dreptul”. Și așa se scurgeau ceasurile încât te întrebi când a mai putut așterne atâtea pagini când ființa lui dragă era atât de suferindă, când hăituirea nu înceta, când chiar unii dintre legionari interpretau greșit actele lui și când te gândești că în ciuda atâtor suferințe conversația cu el era atât de plăcută, atât de caldă, marcată uneori și de un umor fin. Valențele lui sufletești bogate și variate i-au creat un optimism robust. Nu i-am cunoscut vreo duritate.

Fiecare metal își are gradul lui de topire. Așa și cu cei ce au suferit chinuri groaznice, pe care nu le-au mai putut suporta și numai așa se explică cedarea lor. Dar la Horică gradul de topire n-a existat decât odată cu sfârșitul.

Odată, în Spania, când mergeam toți trei către casă: el, vărul nostru, avocatul Dimitrie Popescu și eu, la un moment dat, deși spunea ceva cu mult elan, strigă: „N-o ucideți !”. Mi-a bătut inima. Nu știam ce se întâmplă. În fața noastră o gânganie mică ducea o

povară mai mare decât ea, pe semne puilor ei, și Horică, văzând-o, a strigat ca nu cumva fără voia noastră să o călcăm. Am ocolit-o cu grijă. Mila lui mergea de la om la om până la ultima gânghanie a pământului. Ne întâlneam duminica în Biserica Catolică din Torre, dar numai după ce se oficia slujba, căci el se așeza mai departe de noi. Își avea locul lui și ne-am dat seama că pentru el rugăcinea ce o făcea în lăcașul sfânt era ca o taină.

Eram împreună cu soțul meu, inginerul Ion Busuiocescu, în anul 1941 la Câmpulung-Muscel, foarte mâhniți după lovitura de stat dată de generalul Antonescu în luna ianuarie a aceluiași an pentru a distruge Mișcarea Legionară. Nu mai știam nimic de Horia. Întâmplător avea loc și congresul profesorilor sub președenția domnului profesor Napoleon Crețu, secretar în Ministerul Învățământului, un om în adevăratul sens al cuvântului, de o inteligență deosebită, de o cultură bogată și de o bunătate fără margini. În afară de numeroși profesori și profesoare erau și doi delegați străini, unul al Italiei și unul al Germaniei. Am avut marea bucurie de a întâlni mulți profesori pe care i-am avut în timpul liceului ca doamna Zoe Teoharie Racoviță, care mi-a fost alături din clasa întâi primară, când era institutoare, până la terminarea liceului, căci între timp a devenit profesoară și chiar inspectoare. Ea era una din puținele ființe care vorbind despre Horia lăcrima și spunea cu sinceritatea ce o caracteriza că el este un om rar între oamenii de cultură ai țării. Domnul profesor Virgil Arbore, care făcuse parte și din echipa profesorală a prințului Mihai, se apropie de noi cu multă căldură în holul hotelului supraaglomerat de profesori. Ne

cunoșteam bine, venise în casă de multe ori și stătuse de vorbă cu Horia și nu de puține ori convorbirile lor se prelungeau în timp. Mă întreabă, bucuros că mă vede:

- "Ei, ce face fratele dumitale? „

Eu, la început de viață, timidă cu atâta lume în jur, răspund:

- "Cum, nu știți? „

- "Ce să știu? „

- "Fratele meu e Horia SIMA".

- "Vai, cât am greșit față de acest om „, răspunde el cu glas tare. Trebuie să retractez tot ce am spus rău despre el, fiindcă l-am cunoscut bine și știu ce valoare culturală, istorică și naționalistă reprezenta el pentru țara noastră „.

Nu știți și nu veți ști vreodată, domnule profesor, ce tonice au fost cuvintele dumneavoastră în acele zile atât de apăsătoare pentru mine.

În ceea ce-l privește pe domnul profesor Napoleon Crețu ce pot spune? Cu toate că el cunoștea situația noastră de ostracizați, eu și soțul meu eram invitați deseori la masă și în toți anii următori ne-a vizitat cu aceleași sentimente de frățietate și în aceeași comuniune de idei.

Domnul profesor Victor Papacostea, pe care l-am avut profesor tot timpul liceului, când ne întâlnea, ne spunea cu prietenie:

- "Să fiți mândri că aveți în familie un om ca Horia SIMA „.

Directorul Gheorghe Chirilă din Ministerul Culturii a spus tuturor că nicidecum n-a avut în minister un ministru de valoarea lui Horia SIMA, iar toți funcționarii au rămas profund impresionați de eleganța ținutei lui, de delicatețea și de grija ce avea pentru ei, deși era la

o vârstă foarte tânără. O prietenă, un copil cu suflet mare, Cecilia Mușica, îmi spunea că scurta lui trecere prin acest minister a făcut chiar pe oamenii de serviciu să plângă la plecarea lui, deoarece nu fuseseră tratați cu atâta bunătate și delicatețe niciodată.

La examenul de capacitate, președinte fiind academicianul Ion Petrovici, sfârșind interogarea lui Horia, spune față de toată comisia: -"N-am întâlnit un tânăr mai inteligent și mai bine pregătit de când prezidez asemenea comisii. Dacă spun că va ajunge prim-ministru n-am spus nimic. Răspunsurile lui dovedesc acea profunzime de cultură și de gândire pe care eu nu pot s-o definesc „.

Și numele celor ce l-au cunoscut, prețuit și iubit poate continua. Adaug pe părintele Nectarie de la mănăstirea Sâmbăta de Sus, unul din „Haiducii Dobrogei” care afirma că Horia a fost trimisul lui Dumnezeu pentru a continua lucrarea începută de Corneliu Zelea Codreanu. Și adevărul este că el a fructificat capitalul de jertfă al Căpitanului, al întregii Mișcări Legionare pe plan istoric și politic în folosul neamului românesc.

Horia SIMA a fost un luptător neobosit în misiunea ce i s-a încredințat chiar de către Căpitan. Într-o zi destinată convorbirilor cu legionarii din țară. Intră în cabinetul lui Corneliu Zelea Codreanu și Horică. Cei ce așteptau încep să se neliniștească. Oare de ce stă atât tânărul acesta? Tânărul iese și pleacă repede. Atunci un legionar, care stătuse și el de vorbă cu Căpitanul mai înainte îl întreabă: „Căpitane, cine este camaradul cu care ai stat de vorbă două ceasuri? „

-"El e omul meu de zile grele „, răspunde Căpitanul răspicat „.

Și vorbele lui Corneliu Zelea Codreanu au fost profetice întrucât cu toată suferința îndurată timp de 53 de ani, cu toate polițiile secrete după el, după o suferință în familie, după o luptă dusă zeci de ani din țară în țară, din continent în continent și în ciuda atâtor dușmăanii. Horia SIMA a avut și timpul să reflecteze asupra problemelor vieții, ale neamului, ale societății. A arătat cu prisosință cât poate fi de statornic unei idei, unui țel, unei credințe. Și dacă a fost atât de răbdător și modest, atât de lipsit de îngâmfare, nu înseamnă că multe săgeți veninoase primite și de la cei pe care-i iubea și-i prețuia, nu i-au îmbolnăvit inima. Nici de boala lui de inimă nu ne-a spus nimic la fericita, miraculoasa și prea scurta întâlnire după 50 de ani pe pământul Spaniei. De abia în anul 1994 am aflat aceasta de la domnul Țârlea și prințul Sturza care i-au fost permanent alături.

Papa Sixt al IX-lea l-a numit pe Ștefan cel Mare „Atletul lui Hristos „ ; Blas Pinar îl numește pe Horia „Cavalerul de Fier al Creștinătății și Mesagerul celor mai Înalte Idealuri Umane „. Eu cred că Horia SIMA, binecuvântat de Dumnezeu, a întruchipat viitorul acestui neam, căci a purtat în el dragostea față de Dumnezeu, de neam, de pământul românesc, de aproapele, și a rămas credincios unui crez pe care și l-a asumat din fragedă tinerețe. Și ceea ce binecuvintează Dumnezeirea nu poate pieri niciodată

Faust Brădescu, intelectualul de clasă și credincios camarad al lui Horia SIMA, spune undeva despre el:

„.....om plin de suflet, de înțelegere creștină și dragoste de neam, rar întâlnit în istoria lumii „.

Dacă lui Horia SIMA i-a lipsit luna mai a tinereții și vieții sale, i-a rămas în schimb eternitatea. Jertfa lui

de o viață arde și va arde neconținut în candela istoriei
românești, și nu numai, și nimeni nu va avea puterea
să o stingă vreodată.

PENTRU TINE

Era prea mare-a ta lumină
Încât cei ce priveau din umbră
Căutau în ea doar vină
Și strigau că raza-i sumbră.

Și cu sapa fără preget
Loveau în cuvânt și-n faptă,
Neștiind că-n al său cuget
E-a Divinității șoaptă.

Din glasul tău ieșit-a miere,
Din sufletu-ți numai iertare,
Dar în a inimii unghere
Suna a ta sacrificare.
Mulți în jur simțeau hoțește,
Te-ar fi ucis ca sol divin,
De nu i-ar fi ținut ca-n clește
Puteri ce doar din țării vin.

Drumul Golgotei l-ai urcat
Fără geamăt și suspine,
Au fost și mulți ce te-au urmat,
Pietrișul îl făceai rubine.

Luptând mereu și cu folos,
N-aveai ca țel decât să-nvii
Doar slava Crucii lui Hristos,
Rotundul Sfintei Români.

Că Dumnezeu te-a fost ales
Ei știind, n-au vrut să știe...
S-au rătăcit pe drum ades,
Tu ai rămas în veșnicie.

Mulțumesc acelor care au luat inițiativa publicării acestei cărți care cuprinde portrete ale lui Horia SIMA, pornite din atâtea inimi și din atâtea minți luminate și le mai mulțumesc că mi-au dat și mie prilejul să spun câteva cuvinte despre el. Le mulțumesc și acelor care îl dușmănesc și a căror ură nu încetează nici acum, convinsă fiind că și această ură va obosi odată și că pietrele nu se aruncă decât în pomul care are roade.

Doamne, îți mulțumesc că m-ai născut sora unui asemenea om și pentru tot ce ai presărat în calea mea.

CE ÎNSEAMNĂ A FI ROMÂN

Horia Sima

Această întrebare nu e destinată maselor populare, țărănim`ii noastre multi-milenare și tuturor acelor care duc o viață legată de obiceiurile străbune. Mulțimile trăiesc românismul. Nu filozofează asupra lui. Mulțimilor anonime se datorește existența noastră ca neam pe acest pământ. Ele au oferit conducătorilor substanța primordială din care s-a șlefuit apoi personalitatea lui istorică. Ele au plăsmuit lumea interioară, de imagini și viziuni, din care s-a făurit apoi cultura noastră națională.

Întrebarea se adresează oamenilor cu carte, acelor care, intrând în contact cu arii deosebite de spiritualitate, riscă să se înstrăineze de ethosul național și să piardă înțelegerea românismului. Primejdia e atât de mare astăzi când un număr însemnat de români au fost asvârlți de soartă în mijlocul altor neamuri unde aud o altă limbă și trăiesc alte obiceiuri. Situația nu e mai bună în țară, unde tinerii din școli și universități sunt crescuți în duhul monstruos al ruperii totale de trecutul neamului nostru.

Iată cum, din cauza invaziei comuniste, problema românismului se pune în termeni îngrijorători și merită să fie cercetată.

I.Elementele constitutive ale poporului românesc.

Pentru a înțelege ce înseamnă a fi Român, trebuie să ne urcăm la origini pentru a ne reaminti componența etnică a poporului nostru. Nu există nici

un neam pe lume care să descindă dintr-o singură colectivitate, neamestecată și nealterată de alte grupuri sociale. Din aceste întrepătrunderi etnice se naște o nouă sinteză socială și un nou popor își face apariția pe lume.

În cazul neamului nostru, peste fondul trac s-a suprapus ocupația romană, iar prin secolele VI-VII Daco- Romanii au suferit o puternică invazie slavă. Elementul slav a fost deznaționalizat de autohtoni și a participat la formarea poporului românesc. Dacă ne referim la proporția dintre cele trei elemente în componența poporului nostru, bine-înțeles că predomină fondul trac. Noi suntem Traci care ne-am pierdut limba în contact cu civilizația romană, așa cum s-a petrecut și cu alte popoare cucerite de Romani.

Pentru a ne orienta în chestiunea românismului, trebuie să ținem seamă de aportul adus de fiecare din aceste elemente la formarea sufletului național. Popoarele, ca și indivizii, au un eu sau o conștiință colectivă. Ca să înțelegem ce înseamnă a fi Român, trebuie să descompunem realitatea lui interioară în fasciculele lui componente. Ce-am moștenit de la Traci, ce-am moștenit de la Romani, ce-am moștenit de la Slavii primitivi?

Se știe că Tracii au fost un popor de mari tensiuni spirituale. Cultura europeană își trage originile din spațiul locuit de acest popor. Vechea cultură greacă nu e altceva decât o variantă a culturii trace. Triburile grecești care au creat strălucirea Eladei au coborât din nordul tracic. Cât privește religia Tracilor, ea era atât de sublimă, încât fără exagerare poate fi

numită un pre-creștinism. Dar Tracii, înclinați mai mult spre contemplare și disprețuind bunurile acestei lumi, n-au fost în stare să realizeze ceva mare pe plan istoric. Fiecare trib, fiecare cetate, fiecare vale, își trăiau viața lor singuratică și nu se trezeau la realitate decât atunci când erau atacați. O singură dată s-au asvârlit într-o mare întreprindere istorică, sub Alexandru cel Mare. Și, dacă n-ar fi fost asasinat Boerebista, cine știe dacă soarta spațiului răsăritean nu ar fi fost alta. Evident, când Tracii au fost surprinși de puterea romană, s-au apărat vitejește, dar era prea târziu ca să se mai poată sustrage unui destin implacabil.

Trebuie să cunoaștem acum cum se manifestă tracismul în noi. "Românul e născut poet" a exclamat într-un moment de fericită inspirație Vasile Alecsandri. Dispunem de uriașe zăcămintе spirituale și în același timp, de un extraordinar dar de a-l exprima în forme artistice. Am putea zice că nu e Român care să nu fi fost ispitit de a-și încerca talentul, în olărit, în lemn, cusături în arii sau poezie. Românul e poet chiar și când vorbește. El inventează mii și mii de feluri de a întreține o conversație banală. De la Traci am moștenit apoi simțul proporțiilor, al armoniei și capacitatea vastelor sinteze creatoare. Geniul lui Brâncuși, care strălucește astăzi pe primul plan al sculpturii mondiale, nu e altceva decât triumful geniului trac. Deși trăind în Occident, el a rămas adâncit în contemplarea tainelor sufletului român și de aici a scos acele frumuseți nepieritoare. El și-a dat seama că orice influențe străine, orice imitație, nu poate da decât o artă bastardă. Lui Brâncuși, i se poate aplica

admirabila formulă a Căpitanului: "O cultură e națională ca origine și internațională ca strălucire".

Romanii erau exact opusul Tracilor. Puțini sensibili la comorile vieții interioare. Erau cârmuitori, prin excelență. Oameni de legi și de Stat. Îi interesau în primul rând cetatea și expansiunea ei. Tenaci în atingerea scopurilor. Politica era suprema lor artă. Ei au dat omenirii exemplul unic al unei creații imperiale continue, construită piesă cu piesă în decurs de secole. Ceea ce o generație cucerea, alta consolida și lărgea.

Și noi am moștenit ceva din viziunea imperială a Romei. Din nefericire, prea puțin pentru a ne afirma în spațiul nostru, după concepția romană. Și e firesc, pentru că în proporție covârșitoare noi suntem Traci. Avem izbucniri, ca să zic așa, de Stat, dar nu avem continuitate. După un Ștefan Vodă, vine un Ștefăniță Vodă și totul se spulberă. Toată istoria noastră nu e decât un lanț de încercări avortate de a crea un Stat puternic și durabil.

Firește că la aceasta a contribuit și situația geopolitică a neamului nostru. Suntem așezați, cum spune cronicarul, în calea tuturor răutăților. Dar nu e mai puțin adevărat că înfrângerile suferite se datoresc și caracterului nostru nestatornic. Virtuțile civice ale străbunei Rome sunt slab reprezentate în componența sufletului românesc. Ne lăudăm cu descendența romană, dar nu-i urmăm îndemnul pentru a ne crea întocmiri politice statornice.

Elementul perturbator al ființei noastre etnice se datorește fără îndoială amestecului slav. E vorba de vechea penetrație slavă, care face parte integrantă din totalitatea poporului românesc. Slavii sunt un popor nebulos. Au goluri sufletești care se manifestă fie prin apatie, fie prin violențe absurde. Slavul e omul extremelor, al rupturilor, al schimbărilor brusce de umor și sentimente. Azi îți poate jura prietenie și mâine să-ți împlânte cuțitul. Cei ce au trăit invazia rusească, au făcut experiențe de acest gen, când după duioșii înlăcrimate se merge la crimă.

Structura sufletească a Românului a fost afectată de slavism. În mijlocul neamului nostru vom descoperi indivizi care au maniere ciudate și inexplicabile, care își schimbă comportamentul și gândirea, de la o zi la alta. Nu au stabilitate sufletească. Nu sunt capabili să fie consecvenți cu ei înșiși, cu propriile lor păreri și angajamente. Sunt oameni care sar de pe o poziție pe alta. Nu se pot fixa, urmând un țel, o direcție. Mereu sunt neliniștiți și turburați, mereu în căutarea a ceva nedefinit și neclar. E slavul din ei care-i debordează, târându-i în anarhie și negativism.

Cât de puternică e abaterea slavă în componența sufletului românesc e greu de spus. În orice caz, toți suntem încercați de ea, toți suntem supuși tentației de a ieși din cadrul ordinii și al armoniei, pentru a ne azvârli în haos.

2.Destin național.

Aceste caracteristici, acest mănunchi de forțe spirituale au dat naștere poporului românesc. Aceasta e analiza lui spectrală. Dar poporul românesc nu se identifică cu nici una din aceste dimensiuni. E o entitate nouă, cu sufletul și aspirațiile lui proprii. Avem un substrat trac, un substrat de romanitate și avem o infuziune slavă ; reprezentând totuși o formulă comunitară nouă, distinctă de elementele rasiale care au intrat în componența noastră. Suntem Români și cu apariția noastră în spațiul sud-estic începe o nouă aventură istorică. Istoria e creația popoarelor. Cercetarea trecutului nu ne poate servi pentru a reconstitui gloria unor popoare apuse, ci pentru a ne da mai bine seama de posibilitățile noastre creatoare și de defectele cu care am venit pe lume.

Un popor nu este, ci devine o noțiune dinamică. E o afirmare permanentă a eului său în luptă cu alte colectivități. O națiune e o întreprindere a viitorului, o proiecție a lumii sale interioare de visuri, aspirații și idealuri. O națiune nu poate trăi fără a-și fixa ruta de urmat în proximele decenii. Dacă nu-și concentrează energiile spre un țel precis, abdică de la misiunea ei și va fi cutropită de alte națiuni. Robia în care geme poporul român astăzi este rezultatul incapacității clasei conducătoare dintre cele două războaie de a formula și urmări cu tenacitate o politică de salvare națională în funcție de primejdia din răsărit. Poporul român trebuie să trăiască într-o permanentă stare de mobilizare pentru a-și apăra granița Nistrului.

Fiecărui popor i-a fost hărăzit de Dumnezeu o misiune de îndeplinit în această lume. Acesta e

destinul lui național. Acest destin trebuie mereu scrutat de conducători, mereu chestionat, pentru a da răspunsul cuvenit unei anumite situații istorice. Este cert că în împrejurările actuale, destinul național comandă tuturor Românilor din țară și din exil să-și concentreze toate puterile pentru eliberarea Patriei. Toate celelalte țeluri cad pe al doilea plan, iar cine se refugiază în alte preocupări, motivând nu știu ce superiorități intelectuale, e un dezertor al cauzei naționale.

3.Taina românismului.

Cum putem descoperi românismul pentru a-l servi apoi cu dragoste și înflăcărare?

Românismul e în noi, în sufletul nostru. Între individ și neam se produce un proces osmoză, de întrepătrundere. Dispunem așadar de instrumentul interior ca să explorăm ființa neamului. Numai să ne folosim de el. Prin meditație, prin contemplație lăuntrică, ne vom pune în contact direct cu neamul. Îi vom simți pulsul, durerile, suferințele și aspirațiile. Dacă ne vom apleca astăzi asupra neamului, vom auzi zornăit de lanțuri, uși grele care se deschid și închid, de paznici fioroși și în fața noastră vor apărea mii de morminte care ard și ard cu o flacăra care urcă până la cer. Cine ar putea să rămână nesimțitor la această priveliște de groază, afară de acei care și-au construit o filozofie strict egoistă a vieții și refuză să ia act de tragedia neamului?

Românismul trebuie explorat integral. Pe toate dimensiunile: în spațiu, în timp și în profunzime. Românismul integral cere să ne interesăm de soarta tuturor fraților noștri din toate provinciile și răspândirile: din Basarabiua, din Balcani, din Banat, din Ungaria și chiar din America sau alte continente. Orice Român ne interesează, chiar dacă ar trăi undeva pe la polul sud.

Românismul integral cere ca să ne cunoaștem istoria, începând de la originile ei cele mai îndepărtate. Dar nu așa superficial, pe ani și evenimente. Asta nu e istorie. Ci în structura ei intimă: în ideile care au călăuzit-o, în acțiunile și reacțiunile care i-au determinat cursul.

Românismul integral mai cere ca să ne inspirăm din spiritualitatea românească, obiectivată în creațiile populare, când ne avântăm în domeniul artei și literaturii

4.Unde se găsește Românul adevărat?

Românul adevărat se găsește la intersecția celor trei axe ale românismului: geografia națională, istoria națională și cultura națională. Priveliștea spațiului locuit de Români, priveliștea timpului însemnat de isprăvile lor și priveliștea domeniului său spiritual își dau concomitent întâlnire în sufletul Românului adevărat. Sunt trei aspecte ale aceleiași realități: românismul.

Cine poate să îmbrățișeze arhitectura diferențiată a românismului pe cele trei planuri, devine un mare Român. Marii Români sunt foarte rari. Pot fi numărați pe degete în istoria și cultura noastră: Bălcescu, Cuza, Eminescu, Aurel C. Popovici, Corneliu Codreanu, Traian Brăileanu, Nae Ionescu și încă câțiva.

Maniu a fost un mare ardelean, dar n-a izbutit niciodată să se ridice la viziunea integrală a românismului. El n-a înțeles niciodată importanța Basarabiei ca piesă esențială în dispozitivul de apărare al țării. De aici și nefericita lui intervenție în evenimentele de la 23 august. Ionel Brătianu iubea pasionat pământul și cunoștea istoria României, dar era amputat de viziunea spirituală a neamului. Așa se face că pe cât de strălucit a fost în cursul războiului de unitate națională, pe atât de lamentabil s-a comportat după război, neacordând atenția cuvenită noilor aspirații naționale.

Străinii pot deveni Români numai în măsura în care își asimilează coordonatele sufletului românesc. Prin simpla încetățenire un străin nu devine Român. Aceasta e o calitate exterioară, care nu-l transformă automat în Român. După cum un Român de sânge poate suferi un proces invers, de îndepărtare de focarul românismului până a se înstrăina complet. În acest caz, deși el e Român de sânge, deși poartă un nume românesc, a încetat de-a mai fi un Român adevărat. Avem celebrul caz al lui Titulescu care s-a înstrăinat atât de mult de neam încât a devenit un inamic al românismului.

*Comuniștii nu sunt Români. Mă refer la corifeii comuniști, la acei inițiați în secretele Internaționalei Comuniste, și nu la masa oportuniștilor și a acelor intrați de nevoie în partid. Deși, probabil, Români de sânge, nici Gheorghiu Dej și nici Ceaușescu nu mai aparțin poporului românesc. Un comunist automat iese din comunitatea națională. Partid Comunist **Român** e o absurditate. Orice comunist e un internaționalist, un cosmopolit, un dușman al popoarelor. Idealul comunismului este distrugerea națiunilor, prin amestecul lor forțat într-o masă informă, pe care să o poată guverna cu ușurință forțele secrete ale acestei mișcări.*

5.Ce este Mișcarea Legionară?

Este o uriașă încercare de a crea un mare tip de Român care să rezolve problemele politice, economice și sociale ale poporului românesc, cu scopul de a-i netezi calea spre împlinirea lui în lume.

Destinul național își găsește întruchiparea supremă în cultură. Dar cultura e o floare gingașă care nu se dezvoltă decât în condiții de securitate, pace și bună-stare. Iată funcțiunea și rolul istoriei naționale. Istoria e barajul de protecție a culturii.

Când un popor suferă vicisitudini istorice, ceea ce se întâmplă astăzi cu poporul nostru, atunci și cultura lui se ofilește. Ceea ce cheamă comuniștii cultură românească, nu mai e cultură, ci ceea ce a rămas din vechea cultură și vechea capacitate creatoare a poporului nostru după ce au fost infiltrate

prin nenumărate site marxist-leniniste. Adevărata cultură românească lânzește prin închisori.

Fără istorie nu există cultură. Ca să ne afirmăm, în deplină libertate creatoare, trebuie mai întâi să existăm ca entitate independentă, stăpâni pe destinul nostru.

Corneliu Codreanu a avut intuiția centrală a sufletului românesc. El și-a dat seama de imensul potențial creator al neamului nostru, dar și de defectele care îl sufocă: vanitate, inconsecvență și superficialitate. Sprijinindu-se pe filonul romanității el a urmărit să trezească din letargie energiile trace, așa ca Boerebista altădată, și apoi cu această superioritate de forțe să domine anarhia slavă. A reușit în această întreprindere uriașă, dar n-a putut să-și desăvârșească opera, fiind ucis de dușmani.

Căpitanul a avut și geniala inspirație ca în această mare școală de refacere a sufletului românesc, să asocieze și învățătura creștină. Într-adevăr, romanitatea noastră era prea slabă ca să susțină cupola Mișcării. Dar adăugând ordinii romane ordinea creștină a vieții, i-a dat o soliditate de fier. Dragostea, virtutea cardinală a doctrinei creștine, produce efecte salutare și în viața Statului, fiind elementul de armonie și încheiere între cei doi poli ai existenței lui: autoritate și libertate. Așa a luat naștere o disciplină sui-generis, lipsită de constrângeri externe, bazată pe consimțământ și adeziune voluntară. Disciplina izvorâtă din bucuria de a servi o cauză mai înaltă.

Timpul e acțiune din perspectiva românismului integral. Nu acțiune pentru afaceri și interese particulare, ci acțiune pentru salvarea poporului românesc. Să combatem defectele specifice poporului nostru, punând în locul lor:

- *al vanității - ambiția creatoare de valori naționale ;*
- *al inconsecvenței - eroismul de durată ;*
- *al superficialității în gând și acțiune - seriozitate și simțul monumentalului.*

Țara și Exilul - ian.-feb. 1971

"Etica legionară urmează strâns poziția Noului Testament. Moralitatea este un mod fundamental de a fi al eului. O autentică conduită morală nu se obține fiind mereu grijulii să nu se calce cutare sau cutare paragraf al legii, ci dezvoltând în noi puterile uriașe ale dragostei. Nu mai căutăm cu legea în mână ce-am făcut bine și ce-am făcut rău, ci azvârlim în existența noastră belșugul dragostei, știind prea bine că în modul acesta acoperim și cerințele ei. Ion Moța stabilește cu o claritate desăvârșită deosebirea dintre cele două morale: morala mozaică, a legii, a exteriorului conduitei umane și morala creștină, a spiritului, care se caracterizează prin desprinderea totală de tine însuși".

H.S., Doctrina legionară.

"Totalitarismul a fost introdus pentru întâia oară în istorie de bolșevici. Ei sunt creatorii partidului unic. Doctrina lor e atât de lipsită de conținut uman încât nu se poate realiza în cadrul unui stat decât confiscându-se puterea în beneficiul unui singur partid și exercitându-se apoi o teroare continuă. O minoritate fără scrupule, profită de un moment de mare suferință națională și smulge pentru sine puterea statului. Odată în posesiunea ei, suprimă suveranitatea poporului și ucide sau aruncă în temnițe pe toți cei care ar putea să

protestze sau să se opună proiectelor lor scelerate".

H.S., Menirea naționalismului.

O VIAȚĂ ÎN SLUJBA LEGIUNII

Nicolae

Roșca

S-au împlinit pe data de 25 mai a.c. șapte ani de la încetarea din viață a Comandantului Mișcării Legionare, Horia Sima.

Personalitate marcantă, om pe care o rânduială deosebită în viață l-a purtat pe un drum aspru, dar luminos, acela de a duce mai departe povara legionară, de a face cunoscut în lume crezul lui Corneliu Zelea Codreanu și de a fi prezent pe scena politică românească în momentele grele ale istoriei ei.

Viața unui om nu este însemnată prin numărul de ani în care se consumă, ci prin intensitatea cu care arde, prin tensiunea țesută în urzeala ei. A trăi în indiferență față de cei din jur, rezolvând numai problemele existenței proprii, neimplicându-te în trebuințele societății din care faci parte, stă la îndemâna oricui. Este, poate, destinul marei majorități a oamenilor. Ei se nasc, cresc, se realizează profesional, procrează, mor. Cursul acestor viețuiri este mai mult sau mai puțin liniștit, uneori chiar monoton.

Desigur este important să te realizezi și să-ți creezi un rost. Este chiar imperativ, de lăudat. Dar nu este suficient. Minunatul suflu al vieții cu care am fost înzestrați ne cere mai mult decât atât. Ne cere o trăire substanțială, cu miez germinativ, o trăire darnică față de societate. Ne obligă să stimulăm vocația obștească care, de cele mai multe ori, lânțezește în noi.

Sub acest aspect, cu această încărcătură socială și cu străduința de a pătrunde problemele naționale ale timpului său, se petrece viața lui Horia Sima. Rostul lui printre noi a fost să se implice fără rezerve în marea operă începută de Corneliu Zelea Codreanu, omul care a urnit și a tras după sine generațiile românești dintre cele două războaie (și poate și altele) angajându-le într-un formidabil iureș național.

Ridicând sabia căzută, dar nu frântă, din mâna Căpitanului, Horia Sima continuă idealurile și lupta acestuia.

În istoria zbuciumată a Mișcării Legionare Corneliu Zelea Codreanu este **Întemeietorul**, Horia Sima este **Continuatorul** și, dacă Dumnezeu o va vrea, va apare într-o bună zi și **Realizatorul** tuturor dezideratelor și visurilor românești pentru care atâta au trudit cei doi mari înaintași.

În această scurtă expunere a vieții, cu rosturile ei, a Comandantului Mișcării Legionare, vom considera patru aspecte principale ale acesteia:

1. omul Horia Sima ;
2. legionarul Horia Sima ;
3. omul politic Horia Sima ;
4. scriitorul Horia Sima.

I. OMUL HORIA SIMA.

Născut la 3 iulie 1906 în București, urmează

liceul Radu Negru din Făgăraș și apoi Facultatea de Litere și filozofie din Capitală.

A rămas orfan de tată la o vârstă fragedă, fiind obligat să-și croiască singur drumul în viață prin eforturi proprii și cu o tenacitate de invidiat. De-a lungul studiilor, atât liceale cât și universitare, el s-a întreținut practic din meditațiile pe care le dădea (uneori chiar colegilor lui de curs) și din bursele obținute pentru studiile sale strălucite.

Horia Sima avea o puternică personalitate. Era super-dotat ca inteligență. Avea o voință și o perseverență puternică, tărie de caracter și convingeri ferme. Avea încredere în forțele lui mintale ceea ce-i ușura înțelegerea grabnică a situațiilor ce i se prezentau.

Nu era un om dificil. Dimpotrivă, era ușor abordabil, amabil, prietenos. Punea multă căldură în relațiile cu ceilalți oameni și mai ales cu camarazii săi. Îi plăcea, și chiar căuta, discuțiile serioase și în toate domeniile, căci avea o vastă cultură. Savura cu plăcere o glumă bună și era discret în aprecieri față de alții. Ura bârfa. Respingea clevetirile și șoaptele răutăcioase la adresa prietenilor lui.

Spirit mai mult vesel. Era în general optimist și înțelegător cu lipsurile omenești, chiar dacă acestea îl atingeau uneori neplăcut. Loviturile nedrepte nu-l scoteau din fire. Îl afectau desigur, îl supărau chiar, dar își domina repede mânia. Nu era deloc ranchiunos. Reacțiile lui erau acelea ale omului superior pe care invidia și ura inamicilor nu-l impieta. Era ocrotit parcă de o platoșă rezistentă care făcea să alunece peste el, fără să-l străpungă, sulile înveninate ale vrăjmașilor.

Horia Sima era profund credincios. Lumea lui interioară de visuri și idealuri era axată pe credință.

Răspuns la eventualele sale neliniști metafizice le găsea în Biserică, în iubirea creștină: **"Orice moment de dragoste este un moment de creație, un moment de libertate, un moment de trăire spirituală și un moment de cunoaștere al adevărului". "Dragostea reprezintă ecuația fiecărui om, formula lui de permanență".**

Numai credința sa adâncă l-a ajutat să suporte și să învingă toate loviturile nedrepte, toate persecuțiile printre care i s-a scurs viața. Ea l-a ajutat să facă față lipsurilor și necazurilor semănate bogat pe ogorul existenței sale. Deosebit de dureroasă a fost lunga fază a bolii soției sale Elvira, sau Viluca cum îi spunea, care timp de 15 ani s-a stins din viață încet, bucățiță cu bucățiță. Ea l-a avut mereu pe soțul său lângă patul de suferință, ajutând-o, alinând-o, îmbărbătând-o. Niciodată nu l-am văzut nemulțumit, plictisit sau dărâmat moralicește de această lungă și grea agonie a tovarășei lui de viață, care s-a stins în anul 1974.

Permanent proscris, hulit și urmărit, el nu și-a pierdut nici un moment echilibrul sufletească și încrederea în steaua sa. Purta marcată pecetea omului ales, omului creat din **"altă plămădă"**.

Toate aprecierile negative, calificările infame și răuvoitoare aruncate de dușmani și chiar de unii foști prieteni, asupra acestui om, sunt false, izvorâte din invidie unele, din neștiință crasă sau chiar din netrebnică răutate, altele. Cei care l-au cunoscut de-a-proape știu că nu este așa și o mărturisesc deschis.

Chiar și unii inamici politici, oameni din afara Mișcării (îl putem include aici chiar și pe Pamfil

Șeicar) care l-au căutat și cunoscut, au fost captați de amabilitatea lui Horia Sima, de distincția și corectitudinea cu care au fost primiți, de discuțiile avute cu el, și mai ales de vederile sale largi. Aceștia și-au revizuit îndată opiniile defavorabile, opinii născute în ei de propaganda mincinoasă revărsată timp îndelungat asupra lui Horia Sima. Își dădeau seama repede că se găseau în fața unei personalități proeminente, care avea idei clare și care-și rostuisese viața numai pe drumuri drepte, juste, utile prietenilor și neamului său.

II. LEGIONARUL HORIA SIMA.

Aderă la Mișcarea Legionară în toamna anului

1927, la numai câteva luni de la înființarea ei, student fiind încă. Este încadrat în cuibul condus de Andrei Ionescu, din care mai făceau parte lordache Nicoară, Ion Belgea, Iosif Dumitru ș.a., toți ei deveniți fruntași și martiri legionari.

Datorită capacității, avântului și a spiritului său de organizare, Horia Sima ocupă repede diferite funcții în sânul Mișcării și este numit în 1935 Șeful Regionalei legionare Banat, calitate în care, pentru meritele și activitatea sa bogată, este citat de Căpitan.

În anul 1938, după arestarea lui Corneliu Zelea Codreanu, este cooptat în Comandamentul de prigoană al Mișcării. Adună și organizează legionarii rămași liberi după masivele arestări din acel an. Odată cu asasinarea mișelească a Căpitanului în 30

noiembrie 1938, Horia Sima, îndurerat dar și revoltat, începe o luptă crâncenă contra regimului carlist și a camarilei de criminali înjghebată în jurul regelui. Luptă inegală, plină de primejdii. Carol II dispunea de forțe considerabile: armată, poliție, jandarmerie, sprijin politic interior și exterior. Horia Sima aproape singur, avea în jurul său doar câteva grupuri de oameni rămași liberi, care se mișcau în clandestinitate, dar care aveau un grad înalt de entuziasm și erau decizi să pedepsească cu orice risc uciderea din Pădurea Tâncăbești.

Dar Horia Sima poseda totuși o armă puternică care putea neutraliza forțele regale: credința fermă în dreptatea luptei lui, convingerea că trebuia să restabilească o ordine morală în viața politică a poporului nostru și spiritul de sacrificiu al oamenilor adunați în jurul său.

Cu toate că este căutat cu încrâncenare de toate organele represive ale regimului dictatorial regesc (se puseseră premii de milioane pe capul lui) reușește să se strecoare cu abilitate printre urmăritorii săi și, până la urmă, să-l învingă pe Carol II, alungându-l din țară în anul 1940.

Mișcarea Legionară, proscrisă până atunci și azvârlită într-o aprigă prigoană, este scoasă la lumină de Horia Sima și dusă la Biruință prin lovitura revoluționară din 3 septembrie 1940.

În 6 septembrie, Forul Legionar compus din Senatori, oamenii de vază ai Mișcării care au putut să scape din pârjolul carlist, împreună cu toți Comandanții Bunei Vestiri (întemeietori ai Legiunii alături de Căpitan), l-au proclamat Șef al Mișcării Legionare și urmaș al lui Corneliu Zelea Codreanu.

Este aclamat cu entuziasm de toți legionarii în viață.

În noua lui funcție de conducere s-a confruntat cu tot felul de probleme, cu multe situații grele, situații limită chiar, dar pe care le-a înfruntat și le-a dominat prin capacitatea sa. A păstrat vie și activă Legiunea. A păstrat-o mai ales intactă din punct de vedere doctrinar și a urmat cu strictețe punctele programatice și strategice trasate de Corneliu Zelea Codreanu. Nu a înstrăinat opera acestuia. Atât Carol II, cât și Antonescu și chiar Hitler au încercat aservirea Mișcării Legionare, izbindu-se mereu de refuzul lui Horia Sima care nu a acceptat în nici un chip știrbirea caracterului și a independenței ei politice. Veghează ca în structura gândirii legionare să nu pătrundă idei străine ce i-ar fi putut altera puritatea ideologică.

Horia Sima a fost un neobosit om de acțiune, luptător curajos, mereu prezent în mijlocul evenimentelor, înfruntând obstacole și amenințări pentru realizarea idealului legionar al Căpitanului pe care și-l însușise.

După scurta perioadă de guvernare legionaro-antonesciană, generalul Antonescu se desprinde de Mișcarea Legionară și pornește contra ei o înverșunată persecuție. Horia Sima este obligat, pentru a-și salva viața, să ia calea exilului. Ajunge în Germania unde este supus la presiuni de autoritățile naziste pentru a schimba direcția și ideologia Mișcării. Se opune cu tărie și-și îmbărbătează camarazii, exilați și ei, prin contacte secrete (căci nu li se permiteau întâlnirile), îndemnându-i să rămână intransigenți, să reziste atât amenințărilor, cât și presiunilor germane. Cu puține excepții, grupul legionar din Germania a

rămas statornic crezului și conducerii Mișcării Legionare.

Constatând direcția greșită pe care se angajase național-socialismul german care, trădând revoluțiile naționaliste europene, se îndrepta spre o hegemonie germană în continentul nostru, cu urmări previzibile catastrofale, Horia Sima evadează din domiciliul forțat german și trece clandestin în Italia, cu intenția de a expune lui Mussolini temerile sale și a-l determina să încerce el remedierea greșelilor politice ale lui Hitler. Dar Fuehrerul, în culmea puterii sale (suntem în 1942) nu poate accepta lecții de la nimeni, mai puțin de la cineva ce nu i s-a subordonat niciodată (Horia Sima nu l-a întâlnit nicicând pe Hitler). Îl obligă pe Duce să-i predea prizonierul, care este internat într-un lagăr de concentrare. Și dacă Horia Sima nu a fost împușcat atunci se datorește unei greșeli tactice a generalului Antonescu, care i-a cerut imperativ lui Hitler să-l execute pe Sima, lezând în felul acesta orgoliul și susceptibilitatea Fuehrului (Ion Calafeteanu - Românii la Hitler, p.172).

După încetarea războiului și răspândirea legionarilor prin toată lumea, Horia Sima purcede, începând cu anul 1947, la reorganizarea Mișcării Legionare din exil, pentru a continua lupta anticomunistă. A reprezentat, după prăbușirea frontului naționalist european, o speranță și un sprijin moral pentru legionarii disperați, dezorientați, descurajați. Timp de câțiva ani are o activitate febrilă cutreierând clandestin diferitele țări în care se găseau pâlcuri răzlețe de legionari. Îi regrupează, îi dirijează spre diferite țări, unii spre cele două Americi și

reorganizează Mișcarea pe vechile ei structuri: cuiburi, garnizoane, nucleu central.

Și în ciuda diversităților ambientale, a influențelor mediului în care trăiau, a greutăților existenței de refugiat și a nenumăratelor acțiuni de defăimare la care erau supuși, legionarii au răspuns din nou la chemarea lui Horia Sima. Au răspuns cu același entuziasm și abnegație cu care răspuseseră și în septembrie 1940 și în 23 august 1944.

Prin anii 1950-1951 Mișcarea Legionară din exil era din nou structurată, unitară. Oamenii știau unde să se adreseze, ce trebuia să facă, încotro să-și îndrepte energiile. Prin circulări Horia Sima păstrează spiritul de unitate și credința în viitor.

Chiar și în țară, în lumea legionară supusă cruntelor reprimări din gulagurile comuniste, Horia Sima a menținut în stare de veghe continuă spiritul legionar, spiritul de rezistență. Presiunile care s-au făcut peste tot, în lagăre și închisori, pentru ca oamenii să se lepede de Căpitan și de Comandant, au dat greș. Puținele prăbușiri care s-au petrecut în această lume concentraționară, nu fac decât să confirme bestialitatea dezlănțuită contra acestor semeni, care atingea limita rezistenței fizice și psihice a omului. Chiar și aceste prăbușiri indică crâncena luptă dusă între legionari și sistemul represiv comunist care urmărea să-i distrugă, să le stingă candela ce lumina sufletele lor.

"La Pitești, la Gherla, la Canal, la Aiud, în munți, pretutindeni în închisorile și lagărele de muncă forțată din țară, legionarii loviți și uciși erau cei care se mențineau în linia de ascultare față de Horia Sima. Pe Horia Sima

voiau să-l distrugă adversarii, de el voiau să ne desolidarizăm, de el, atât ca persoană, cât și de activitatea lui, știind că în felul acesta unitatea de luptă va fi anihilată". (Virgil Maxim - Lămuriri legionare - p.18).

Mai târziu, prin anii 1970, Horia Sima dorind să preîntâmpine problemele ce s-ar fi putut isca odată cu dispariția lui fizică, caută să dea Legiunii un sprijin instituțional. Pentru asta reorganizează ***Senatul Mișcării, Forul legionar și Consiliul Politic***. Trei instituții (create de însuși Căpitanul și actualizate de Comandant) menite să asigure o continuitate legitimă în conducere până ce va apare și va putea fi numit noul ei șef.

Horia Sima a condus Mișcarea Legionară timp de 53 de ani, îndrumând-o cu îndemânare pe mările agitate ale evenimentelor politice din secolul XX, și a făcut-o cunoscută în întreaga lume. S-a dăruit fără răgaz chemării lui. Nu și-a abandonat niciodată misiunea încredințată de Căpitan (Ion Halmaghi-Memoriile Viitorului-pag.6).

Este un mărturisitor al lui Corneliu Zelea Codreanu pe care-l admira și iubea. A scris cele mai frumoase pagini apărându-i memoria și concepțiile. În scurta sa viață publică, Căpitanul nu și-a putut dezvolta prea mult gândirea și ideile sale de bază, care îmbrățișau omul, cu sufletul lui, neamul, cu menirea sa și atașamentul acestora față de Dumnezeu. Îi revine lui Horia Sima această misiune. El disecă concepția înaintașului său, analizează toate cutele ei și o explică într-o formă magistrală. Opera sa de bază "***Doctrina legionară***" reprezintă o incursiune în frământările

intelectuale ale Căpitanului și în evanghelia lui socio-politică, pe care le lămurește și le expune cu o competență de netăgăduit.

O altă realizare impunătoare a lui Horia Sima este ridicarea Monumentului Moța-Marin de la Majadahonda (Spania), chiar pe locul unde au căzut cei doi eroi români. Acest monument a devenit un loc de reculegere pentru legionarii din toată lumea și chiar pentru alți naționaliști europeni care vin la el ca să se închine cu respect și pioșenie și să se inspire din jertfa pentru creștinătate pe care au dat-o cei doi legionari români.

Dintre toți legionarii Căpitanului rămași în viață în 1938-1940, Horia Sima a fost cel mai bun, cel mai viteaz, cel mai bine orientat în desigurul zbuciumărilor politice ale secolului nostru. De aceea a fost el cel ales ca să-l urmeze, de aceea a fost el cel recunoscut ca șef al Mișcării Legionare.

Neînțelegerile și unele dezertări care s-au produs în sânul acesteia, cauzate de frecușurile vieții, de detențiile și presiunile germane, de eroziunile provocate de crudele și interminabilele persecuții, au afectat, fără îndoială, edificiul legionar, dar nu într-o măsură dezastruoasă cum afirmă uneori dezinformatorii.

Iată că acest edificiu a rezistat tuturor intemperiilor și a rămas în picioare în ciuda unor efective reduse (prin lege firească biologică) și în ciuda atacurilor murdare ale nenumăraților lui dușmani.

Și aceasta se datorește legionarului Horia Sima.

III. OMUL POLITIC HORIA SIMA.

Între calitățile marcante ale Comandantului se profilează cu claritate cele politice. Avea o intuiție politică ascuțită. Prevede și acționează. Astfel, îl găsim prezent și activ în momente istorice cruciale, când încearcă să repare erorile comise de oamenii ce conduceau destinele țării și să împiedece prăbușirea în neant a națiunii. Horia Sima a reprezentat, în momentele de criză națională, zvâcnirea conștiinței românești și punctul de polarizare al energiilor poporului pentru lupta de rezistență și supraviețuire.

Trei sunt, după înțelegerea noastră, momentele politice în care intervenția acestui om a fost hotărâtoare:

- a. lupta contra lui Carol II și dărâmarea lui ;
- b. 23 august 1944 ;
- c. organizarea luptei de rezistență contra comunismului.

- a. **Lupta contra dictaturii lui Carol II** și

dărâmarea ei a fost de o importanță majoră pentru România. Dacă acel tiran mai rămânea pe tron, în circumstanțele politice internaționale ale anului 1940, destrămarea Statului român ar fi fost ireversibilă. Carol II nu mai era agreat de nimeni și pentru a-și menține tronul cu orice preț (tron ce-i aducea bogății imense într-un sistem de mare corupție) ar fi acceptat

dezmembrarea totală a țării. Cedase deja până atunci o treime din teritoriul național.

De menționat că lupta anticarlistă a fost condusă exclusiv de Horia Sima și Mișcarea Legionară. Celelalte partide acceptaseră tacit dictatura regală cu erorile ei politice, căreia i-au furnizat chiar oameni pentru a o susține. Aceștia, împreună cu regele, au împins țara într-un cotlon fără ieșire.

În septembrie 1940, Carol, alungat din țară datorită revoltei legionare, Horia Sima primește o moștenire dezastroasă: o țară ruptă, demoralizată, o armată învinsă fără a trage un glonte (pe care nu-l avea), o politică externă smintită care lăsase România singură, izolată și fără sprijin în fața unor forțe considerabile care o înconjurau, gata să se năpustească asupra ei..

În această situație extrem de gravă, Horia Sima, fidel îndrumărilor lăsate de Corneliu Zelea Codreanu, îndreaptă corabia românească, ce naviga cu catargele rupte, spre apele germane, mai puțin primejdioase pentru integritatea noastră decât cele anglo-bolșevice, cutreierate până atunci. Adică, între două rele, Mișcarea Legionară, în anul 1940, când nu mai exista altă soluție, îl alege pe cel mai puțin primejdios pentru interesele românești.

Horia Sima reușește să domolească dușmănia germanilor cauzată de politica duplicitară, neprietenoasă față de ei și vădit pro-rusă, condusă de Titulescu și rege. Obținem astfel, în ultimul moment, printr-o înțelegere cu nemții și prin invitarea unei misiuni militare germane în România, garantarea de către aceștia a frontierelor ce ne mai rămăseseră întregi.

În scurta guvernare legionaro-antonesciană Horia Sima și Mișcarea pune bazele unei politici de refacere a țării, sfârtecătă la frontiere, dezorganizată, sărăcită și cuteierată în lung și-n lat de convoaie de refugiați. Aceștia proveneau din regiunile cedate și își căutau un alt rost în Patria-Mamă, care-i părăsise opreliștii dușmanilor.. Încearcă să șteargă urmele dezastrului românesc și să redea poporului, printr-o politică clară, coerentă și cinstită, încrederea, sufletul și orgoliul pierdut.

În politica externă a țării a urmat o linie de demnitate națională, denunțând abuzurile și crimele ungurești din Transilvania ocupată și chiar față de nemți, opunându-se prin măsuri legislative, pretențiilor acestora de a căpăta o hegemonie economică în România. (A fost și unul din motivele pentru care mai târziu nemții îl vor susține pe Antonescu în acțiunea acestuia de eliminare a Mișcării Legionare).

O altă realizare a guvernării legionare, așteptată de toți, și care se datorește lui Horia Soma, a fost dezgroparea și înhumarea creștinească a rămășițelor Căpitanului. Coșciugul, cu corpul ce purta încă însemnele sugrumării bestiale, a fost condus cu pietete în parfum multitudinar, de-a lungul Bucureștiului, până la noul loc de veci de la Casa Verde (profanat mai târziu de comuniști). Și tot lui Horia Sima i-a revenit onoarea de a cere Înaltei Curți de Casație, rejudecarea procesului lui Corneliu Zelea Codreanu. Se pronunță, după cercetări și dezbateri, anularea sentinței din 1938 prin care fusese condamnat **"pentru trădare de țară"**. Ies la iveală acum uneltirile obscure și netrebnicia unor magistrați care judecaseră

nedrept, încercând să terfelească onoarea unui om și să stigmatizeze întregul naționalism român.

Neînțelegerile care s-au ivit între Mișcare și generalul Antonescu sunt imputabile numai acestuia din urmă și dorinții sale de a-și aservi Legiunea, de a fi proclamat șef al ei, urmașul lui Corneliu Zelea Codreanu și al legatului său spital. Antonescu era un paranoic în felul lui. Era ros de ambiții, însetat de putere, de dorința de a domina totul, de a comanda ca la armată. El nu a putut înțelege că Mișcarea își avea drumul ei, un rost al ei specific, niște norme clare care nu permiteau schimbările ordonate de șefie, cum se întâmplă în viața cazonă. El nu a fost loial față de Mișcare și față de Horia Sima, prin lupta căruia ajunsese la cârma Statului.

Total opus a fost comportamentul față de Antonescu al Comandantului. L-a respectat și nu a încercat niciodată defăimarea sau înlăturarea lui. Acei care susțin contrariul se situează în afara adevărului. În arhivele secrete germane s-au găsit multe plângeri și învinuiri făcute de Antonescu la Hitler contra lui Horia Sima, dar lipsesc plângeri îndreptate de acesta contra generalului. Timp de patru luni cât a durat guvernarea împreună a celor doi, Antonescu era permanent înconjurat de legionari. Nimănui nu i-a trecut prin cap să-l suprimă, așa cum s-a afirmat și se afirmă încă. Așa-numita "**rebeliune legionară**" nu a fost altceva decât o lovitură dată de Antonescu pentru îndepărtarea legionarilor de la guvernare.

După această violentă eliminare din viața Statului, închisorile s-au umplut din nou cu legionari. Unii au fost condamnați la moarte și executați, alții

condamnați tot la moarte și lichidați prin așa-numitele "**Batalioane de reabilitare de la Sărata**". Aceia care au putut scăpa aprigii persecuții antonesciene, între care și Horia Sima, și s-au refugiat în afara granițelor, au fost adunați și concentrați în Germania, unde la cererea lui Antonescu, supărat că le scăpase din mână, au fost internați în lagăre de concentrare și ținuți așa până la 23 august 1944.

Această atitudine necorespunzătoare, ingrată, a generalului Antonescu față de omul care adusese reale servicii Patriei sale și chiar și lui personal, nu l-a părăsit până la urmă, până în ziua debarcării sale, când se pare că și-a dat seama că fusese victima unor infame intrigi care au dus, de fapt, la slăbirea coeziunii naționale. Se spune că și-ar fi exprimat regretul, în închisoare fiind. Dar era prea târziu.

X
X X

b. **Momentul 23 august 1944.** La această dată

fatidică pentru România, armata țării noastre depune armele fără condiții în fața hoardelor bolșevice care, nestăvilite, se prăvălesc peste țară. Statul român de drept dispare înghițit de marea ruso-comunistă. Consecințele le suferim și astăzi.

În fața dezastrului, Horia Sima, ca un adevărat om de Stat, nu rămâne nepăsător. Uitând afrontul german și umilința de a fi fost ținut în lagăre de concentrare, decide continuarea luptei, așa cum a spus și făcut Căpitanul. Nu fuge de răspundere. Este

singurul om politic român care reacționează repede, așezând pe primul plan interesul național.

Continuarea luptei alături de nemți (singurii care se opuneau atunci invaziei comuniste) a fost o decizie dureroasă, dar îndrăznească și justă. Nu-l interesează în acel moment consecințele ce s-ar revărsa asupra lui. Horia Sima știa, ca orice om inteligent, că războiul, odată cu capitularea României, era deja pierdut, că forțele din față erau prea puternice. Știa că el și Mișcarea Legionară, prin acest act de curaj, se sacrificau. Știa că vor fi anihilați de evenimentele viitoare. Dar **"puteam noi să stăm nepăsători?"**, s-a întrebat odată Ionel Moța. Putea Mișcarea acum să privească nepăsătoare la tragedia țării? Răspunsul lui Horia Sima a fost un **"nu"**, rotund. Trebuia arătat lumii că poporul nostru nu și-a pus de bunăvoie gâtul în jugul comunist, că a reacționat așa cum a putut, cu puținele forțe ce i-au rămas libere. Și mai trebuia arătat deasemenea acestei lumi neprevăzătoare un lucru important pentru viitorul României: că în neînțelegerile - previzibile - ce se vor naște între **Cei doi Mari**, țara noastră se va alinia cu Puterile libertății și că se poate conta pe anticomunismul ei. Acesta a fost sensul participării Mișcării la ultima fază a războiului antibolșevic. (Și în adevăr, puțini ani mai târziu, legionarii au fost solicitați și ajutați de Occidentali să continue lupta contra comuniștilor din țară, în baza acestei legitimități anticomuniste).

Din acest considerent a format Horia Sima **Guvernul de la Viena**, guvern liber, compus din personalități legionare și nelegionare, căci lupta era a neamului întreg. Acest guvern a însemnat, până la

sfârșitul războiului, continuitatea legitimității noastre naționale, din clipa care în România, rege, guvern, armată, nu mai aveau nici o libertate de acțiune, nici o autoritate. Carența Statului român a fost salvată, timp de câteva luni încă, prin Guvernul de la Viena.

S-a format și o **Armată de eliberare** compusă din legionarii ieșiți din lagărele germane, din românii aflați în acel moment peste hotare și din prizonieri români ce proveneau de pe frontul româno-german și care se aliniau numaidecât în lupta anti-rusă. Adeziunile la această armată erau strict voluntare.

Au fost astfel organizate trei regimente dintre care numai unul a fost suficient de înzestrat cu armament pentru a intra în foc, luând parte la lupte până pe data de 8 mai 1945, data capitulării Germaniei.

În convorbirile dintre Horia Sima și demnitarii germani pentru stabilirea condițiilor de colaborare, el cere următoarele:

- organizarea Guvernului Național să se facă

de către organele românești, în deplină libertate ;

- Guvernul Național va declara război URSS

-ului, dar nu și Aliaților occidentali cu care poporul nostru nu avea litigii ;

- Armata Națională va avea numai comandă

românească și drapelul ei va fi tricolorul ;

- Armata Națională va lua parte la lupte

numai în sectoarele unde nu se află trupe române.

Nemții acceptă toate aceste condiții și ca urmare participarea românească la încleștarea

antibolșevică este continuă până la sfârșitul conflictului. O misiune îndeplinită.

Este un merit al lui Horia Sima de a fi urmat linia și hotărârea Căpitanului din Pădurea Dobrina.

X
X X

c. **Organizarea luptei de rezistență.**

Cum s-a

spus deja, sfârșitul războiului în Europa nu a însemnat și abandonarea luptei de către Horia Sima. Din contră, activitatea și eforturile lui se multiplică pentru înjghebarea unui nou front de rezistență împotriva barbariei roșii. Purcede astfel la reorganizarea Mișcării din exil ca pepinieră pentru ajutorarea celor din țară, unde trimite mulți emisari. Mobilizează toate forțele legionare și nelegionare, dar luminate de același foc sacru de apărare națională, pentru încleștarea ulterioară cu comunismul.

Prin legionari parașutați sau
strecurați în

România, fortifică nucleele de rezistență din țară, care vor acționa pe toate fronturile: politic, cultural, armat. Se cunoaște acum epopeea eroică a luptelor din munții noștri din operele memorialistice apărute după Revoluție. Aproape că nu a existat colțișor de munte - care și în trecut a apărut toate bejenii românești - în care să nu se fi organizat echipe de luptă. Din exil erau alimentate cu forțe noi care, pe lângă aportul fizic și material ce-l aduceau la această înverșunată înfruntare, mai aduceau oamenilor din munți și un

ajutor moral, acela de a nu se simți singuri, uitați și abandonați de camarazii lor din străinătate.

România a fost singura țară din vastul imperiu rusesc care a întreținut o luptă armată contra comuniștilor timp de 10 ani, până în 1956 când, falita revoluție din Ungaria a arătat că **în pofida războiului rece și al celui propagandistic, Occidentul era înțeles cu URSS pentru neamestecul în zonele respective de dominație.** Lipsiți de sprijin material, dar mai ales moral și politic, acești bravi luptători au fost anihilați pe rând. Dar gestul lor, sacrificiul lor a salvat onoarea neamului românesc, care-i va cinsti așa cum li se cuvine.

Aceeși luptă îndârjită anticomunistă duce Horia Sima și în Exil. Se zbate să închege un front unitar cu o politică comună de eliberare a țării. Face apel la personalitățile române libere. Trimite chiar și regelui Mihai un Memoriu în care-i cere să ia poziție în fruntea unui front național protestatar. Unirea acestor forțe însă nu este posibilă. Piatra de poticnire a fost veleitarismul, dar și interpretările divergente ale actului de la 23 august: în timp ce unele cercuri politice îl considera ca un act de **"eliberare a țării"**, Mișcarea Legionară l-a catalogat ca un act nechibzuit, tratat cu ușurință și incompetență uluitoare, care a adus mari nenorociri neamului românesc.

De-a lungul întregii sale vieți în exil Horia Sima s-a străduit să deschidă ochii Occidentului asupra nedreptăților ce s-au făcut țărilor predate Rusiei, dar și a primejdiei care amenința pe însuși acest Occident.

A înființat **"Frontul Libertății"**, organizație de luptă politică în care a invitat să participe toate forțele vii ale Exilului nostru.

A creat **"Liga Anti-Yalta"** deschisă tuturor refugiaților din țările predate rușilor prin **"Acordul de la Yalta"**, care a aruncat în sclavia comunistă 100 de milioane de europeni fără a fi întrebați dacă sunt sau nu de acord cu această împărțire a continentului nostru.

Militează pentru un front politic de luptă lărgit la nivelul tuturor popoarelor amenințate de virușii comuniști.

la contacte și aderă la **"Frontul Anticomunist Mondial" (WACL)** unde introduce reprezentanți ai Mișcării Legionare care iau parte la dezbateri și prezintă moțiuni.

Până la sfârșitul vieții sale are o activitate fecundă. Nu-și cruță nici forțele nici sănătatea. Aleargă pretutindeni pentru a ține noi conferințe, pentru a lansa noi avertismente și proteste, pentru a grupa o nouă formație anticomunistă, pentru a deschide un nou front de luptă.

Nu este de mirare ura pe care i-au purtat-o comuniștii din România, ură care s-a revărsat asupra legionarilor închiși. Dintre toți oamenii politici români a fost cel mai înjurat, cel mai batjocorit și ponegrit, cel mai împrôșcat cu adjective suburbane și mincinoase. ***Dar a fost unul dintre pușinii, dacă nu singurul om politic român, ce nu a pactat cu comuniștii..*** Și asta nu se iartă. Atitudinea lui fermă și oarecum profetic anticomunistă reprezintă un ghimpe, o negură ce apasă pe conștiința atâtor care au subevaluat (și unii chiar au colaborat) pericolul real pe care

comunismul îl reprezenta pentru țara noastră și toată omenirea.

Și această ură și ponegrire nu a conținut nici după ce a plecat din această viață.

IV. OPERA SCRISĂ A LUI HORIA SIMA.

Horia Sima nu a fost numai un om de acțiune, un luptător în câmpul politic al poporului nostru, cum s-a văzut până acum. El a fost și un excelent teoretician, un mărturisitor prin scris al universului spiritual legionar, un calificat interpret al zbuciumărilor politice ale timpului său. A fost nu numai un om politic, cum ne spune George Popescu (în broșura sa "Un filozof al istoriei"), ci **"el a fost un vizionar dar și un mare filozof al istoriei, mai ales că unghiul din care privește filozofia istoriei este un unghi aparte și diferit de al celorlalți"**.

Opera lui scrisă este foarte extinsă și variată. Poate cea mai extinsă dintre creațiile oamenilor politici români contemporani. De la cărți de doctrină, de analiză a curentelor politice moderne, de investigare a viitorului istoric al națiunii noastre și chiar a umanității, până la o extinsă și variată producție gazetărească, toate subiectele fierbinți ale actualității sunt cuprinse în penița harnică a lui Horia Sima.

Cercetând scrierile sale considerăm ca mai importante următoarele:

Histoire du Mouvement Legionaire.

Chiar titlul indică conținutul acestei cărți: istoria Mișcării de la înființarea ei și până la sfârșitul anului 1937, când obține o importantă victorie electorală. (Urmarea acestei victorii a fost panica lui Carol și a oculte internaționale și instaurarea dictaturii regale cu dizolvarea Legiunii).

Sfârșitul unei domnii sângeroase.

Cuprinde istoria luptei legionare cu regimul carlist. Groaznica prigoană dezlănțuită contra Mișcării, cu sute de legionari uciși sălbatic, sfârșește în 6 septembrie 1940 cu alungarea din țară a regelui.

Era libertății (2 volume). Se ocupă și explică evenimentele ce s-au petrecut pe scena politică românească în timpul guvernării legionaro-antonesciene, dificultățile colaborării cu generalul și termină cu lovitura ce-o dă Antonescu Statului Național-Legionar din 21-23 ianuarie 1941.

Prizonieri ai puterilor Axei, în care arată încercările la care au fost supuși legionarii, scăpați de furia lui Antonescu, în lagărele de concentrare germane.

Guvernul de la Viena. În acest tom explică formarea guvernului liber de la Viena, necesitatea istorică a creării acestui guvern și activitatea desfășurată până la sfârșitul războiului.

Aceste cinci titluri citate mai sus reprezintă o frescă completă a istoriei Mișcării Legionare de la înființarea ei și până în anul 1945.

Doctrina legionară. În acest volum Horia Sima ne devăluie lumea sa interioară cu idealurile ei legionare. Face o incursiune profundă în concepțiile și cadrul doctrinar schițat de Corneliu Zelea Codreanu, Ionel Moța și ceilalți gânditori legionari, din care s-a născut așa-numita "**trăire legionară**", orientare spirituală și morală a vieții individului și a națiunii. Dă o largă explicație luptei spiritului cu realitățile brute și necesitatea dominării acestora. Orice doctrină, spune el, care urmărește însănătoșirea morală a societății, are nevoie de o bază metafizică. De aceea doctrina Mișcării Legionare este adânc ancorată în învățătura creștină, în Sfânta Evanghelie. Iar legea de bază a acestei învățături este **dragostea: dragostea de om, dragostea de neam, dragostea de Dumnezeu**. Iată aici trinomul metafizic al Legiunii care înalță individul, prin neam, la Dumnezeu.

Destinee du Nationalisme. Analizează fenomenul naționalist (etern în popoare) în comparație cu democrația. Ajunge la concluzia compatibilității lor și imperativul colaborării amândurora în lupta contra dușmanului comun, comunismul. Horia Sima denunță și greșelile săvârșite de naționalismul european (în special cel german), dar și cele săvârșite de forțele democrate care nu au putut vedea în naționalism, acest impuls creator al popoarelor, decât fața violentă și accidentală a național-socialismului. Această tragică orbire a condus lumea occidentală "**apărătoarea libertăților omenești**" la aberația unei alianțe cu comunismul, mult mai criminal decât nazismul, care atâta suferință și dramatism a vărsat peste Europa.

Omul nou (terminologie furată și alterată de comuniști), unde definește coordonatele morale și spirituale ale omului legionar.

Que es el comunismo? Operă apărută la Madrid și, recent, tradusă în românește. Aici Horia Sima denunță comunismul ca fiind, nu un sistem politic, nici economic, ci pur și simplu **o conspirație mondială** cu scopul de a subjuga lumea și de a distruge viața și civilizația noastră creștină. Din această vastă conspirație, ca și la un **"iceberg"** unde se vede numai puținul ce răsară deasupra apelor ni se dezvăluie numai ceea ce vrea să ni se arate pentru a ne amăgi.

La tecnica de lucha contra el comunismo (Tehnica de luptă contra comunismului) este o completare a volumului precedent în care autorul ne arată cum ar putea fi învins comunismul, semnalându-i punctele vulnerabile. Dar pentru asta e nevoie ca **lumea liberă** să se înarmeze moral și eroic, să cultive în ea voința de a învinge.

Pentru ce am pierdut războiul din răsărit. Este o privire critică asupra politicii românești dintre cele două războaie care a condus fatal la dezmembrarea țării, la slăbirea și la sclavizarea ei sub teroarea roșie.

Desființarea istorică a Națiunii Române. Ne arată cum miopia, manipulările politice și lipsa de orizonturi clare ale clasei politice românești înainte de 23 august, ne-a condus la dezastrul care a urmat.

Dos movimientos nacionales. Este o lucrare în care analizează structurile celor două mișcări naționaliste europene care se aseamănă cel mai mult între ele: Mișcarea Legionară și Falanga Spaniolă. Scoate în evidență paralelismul doctrinar al acestor două formațiuni. Chiar și destinul întemeietorilor lor este similar: amândoi pornesc lupta anticomunistă de pe băncile universității, amândoi sunt uciși, tineri fiind, (39 de ani Codreanu, 33 de ani Jose Antonio Primo de Rivera), amândoi lasă un testament național urmașilor lor pe care-i angajează în lupte grele politice.

La crisis del Mundo Libre (Criza lumii libere), unde arată pericolul comunist ce planează asupra acestei "***lumi libere***" dacă nu se va trezi din somnul letargic în care a fost scufundată de vrăjile "***stângii europene***". (Cartea a apărut în 1958).

Cazul Iorga - Madgearu. Dezvăluie adevărul asupra acestui caz în care Horia Sima nu a fost amestecat și pe care a încercat să-l împiedice. El a fost opera unei nefericite inițiative a unui grup necontrolat de legionari. Mișcarea, prin Comandantul ei, a condamnat acest act.

Pe lângă operele citate trebuie să menționăm și un mare număr de declarații și memorii trimise mai marilor lumii libere în care semnalează situația disperată în care se află națiunea română: "***Declaracion sobre la tragedia del pueblo rumano***", "***Hambre en Rumania***" (Foame în România), "***El Exilio y la lucha de liberacion***", "***Situation de la Roumanie apres 19 ans***

d'esclavage", "Conferința Europeană de Securitate", "Europe at the crossroads", "Mișcarea Legionară și Democrația", "Semi-centenaire du Mouvement Legionnaire roumain", "Îndreptar de viață pentru români", "L'ordre naturel du Monde", "Principiul selecțiunii...", etc.

Trebuie amintită și voluminoasa sa producție ziaristică, care recent a fost strânsă în 7 volume. Aici Horia Sima atacă cele mai variate probleme, atât naționale, cât și internaționale. Denunță cu vehemență toate curentele internaționaliste, atât cele de sorginte comunistă cât și acele provenite din alte concepții socio-politice, dar la fel de dăunătoare societății creștine și esențelor naționale.

Sub impulsul lui Horia Sima s-au pus bazele și s-a dezvoltat presa legionară din exil, care a menținut trează atenția refugiaților români asupra evenimentelor ce se derulau atât în țara noastră cât și aiurea, dar toate relaționate și hotărâtoare pentru soarta poporului român.

Aceste reviste au fost: **Exilul românesc** (Muenchen), **Vestitorii** (Muenchen), **Carpații** (Madrid), **Exil** (Brazilia), **Opinii** (Paris), **Dacia** (Paris și Brazilia), **Țara și Exilul** (Madrid), **Curierul** (USA), **Drum** (USA).

Horia Sima, așa cum s-a văzut până acum în această succintă relatare a vieții și a frământărilor sale românești, a fost hărăzit și cu nobile misiuni de a rămâne - în a doua jumătate a secolului XX - singurul

reprezentant al naționalismului european, al autenticului naționalism european, și apărător al lui.

Și zicem **naționalism autentic** pentru că în toată această perioadă s-a încercat compromiterea acestuia, cu fel de fel de înfățișări și interpretări eronate, care mai de care mai năstrușnice. S-au înjghebat o serie de organizații pseudo-naționaliste care din substanța naționalismului nu au păstrat decât un nume plagiat. S-a ajuns până la absurdul (cu iz de șarlatanie intelectuală) de a se da certificat de naștere unui așa-zis comunism-naționalist, o monumentală absurditate, căci un lucru nu poate exista cu două atribute care se exclud unul pe altul: naționalismul care reprezintă individualitatea națiunii, esența ei indestructibilă, și comunismul care este internaționalist, cosmopolit și dușman declarat al acesteia.

Înzestrat cu calități deosebite, Horia Sima nu și-a îngropat talantul pentru a-l folosi cu scopuri personale - și, Doamne, cum ar fi putut reuși în viață ! - ci l-a cheltuit generos pentru neamul în mijlocul căruia s-a născut. A înțeles că omul trebuie să-și fructifice calitățile primite numai pe ogorul Patriei, că nu este decât o verigă în lanțul nesfârșit al destinului național pe care nu are îngăduința de a-l rupe sau de a-l lăsa să ruginască.

A fost contemporan, dar și actor principal, al câtorva decenii dramatice din istoria poporului român în care și-a întipărit adânc amprenta personalității sale.

Mulți, foarte mulți, l-au iubit și urmat, descoperind în el pe continuatorul misiunii naționale a generației noastre.

Alții nu l-au înțeles. L-au invidiat, l-au criticat, l-au terfelit pe nedrept. Unii chiar l-au dușmănit în așa măsură încât i-au urmărit chiar distrugerea fizică. El însă, imperturbabil, cu atitudinea omului ce și-a simțit chemarea, sfidând greutatea și primejdii, înarmat cu o credință curată, și-a urmat drumul și și-a valorificat talantul său.

Poruncile Căpitanului cu mărețul lui vis românesc s-au împletit cu destinul lui Horia Sima și au limpezit drumul zbuciumărilor lui. Mereu atent, mereu activ, mereu bătând drumurile pentru a menține peste tot în stare de veghe legionarismul, el nu și-a economisit nici forțele nici sănătatea pentru îndeplinirea strictă a acestor porunci.

Și astfel, într-o zi, inima lui pusă la aspre și neconținute eforturi s-a oprit brusc, pe drumul ultimei lui alergături prin Europa, în slujba Legiunii și a neamului românesc, cărora le-a fost credincios până la urmă.

Era în ziua de 25 mai 1993.

"Marele merit al naționalismului este de a fi descoperit modalitatea de convețuire a doi termeni care, după dialectica marxistă, ar fi ireconciliabili: patria și socialismul".

H.S., Menirea naționalismului.

"Nu poate exista naționalism fără creștinism și nu poate exista democrație animată de virtute, așa cum o dorea Montesquieu, fără naționalism".

H.S., Menirea naționalismului, p.116.

"Ideea de Dumnezeu trebuie să predomină în toate deciziile de ordin politic, atât în alcătuirea unei legi de bază (de ex. Constituția), cât și în afacerile curente ale Statului. Dacă individul este considerat responsabil în viața sa de dincolo pentru faptele lui personale (conform cu poruncile Decalogului), răspunderea crește enorm când întreprinde acțiuni care afectează toată colectivitatea. De măsurile care se iau, de dispozițiile care se dau, depinde bună starea sau nenorocirea a milioane de indivizi".

H.S., L'ordre naturel du Monde.

"O asociație a popoarelor, în vederea unui interes comun, nu poate fi imaginată decât pe baza conceptului enunțat de de Gaulle: "Europa Patriilor, care corespunde mai logic mentalității europene. Cu această idee se poate merge mai departe pentru înțelegerea dintre oameni de diverse naționalități. Se poate ajunge astfel la o colaborare strânsă între națiuni, în beneficiul tuturor, dar respectând identitatea istorică și națională".

H.S., L'ordre naturel du Monde.

"Pentru a împiedeca dezastrul civilizației noastre de a-și sfârși zilele într-un amestec hibrid de popoare și rase, guvernate de un Centru Anonim atotputernic, nu există decât o singură soluție: Alianța dintre cele două coloane de susținere a lumii moderne, Naționalismul și Democrația, căci amândouă, la fel de amenințate, trebuie să formeze un bloc indestructibil de voință care să se opună cu vigoare inamicilor lor".

H.S. L'ordre naturel du Monde.

"Horia Sima.....un destin" (fragment)

Faust Brădescu.

.....

În nici un moment din viața sa, nu s-a lăsat convins de

anumite perspective atrăgătoare, nu s-a lăsat depășit de anumite evenimente sau înfricoșat de situația precară a Legiunii în atât de numeroase împrejurări. S-a păstrat totdeauna calm și stăpân pe situație. N-a încercat să se adapteze, ci a încercat să domine situația. În loc să oscileze pe toate tablourile, în speranța unui **"aranjament"**, a rămas **ferm pe poziția majoră a Mișcării**.

A înțeles, înaintea multora, că soarta Legiunii nu stă legată de evenimentele epocii, oricât de importante ar fi ele și oricât de definitive ar părea. Mișcarea se păstrează în istorie atâta timp cât își va păstra autenticitatea ideologică și independența politică. Ea trăiește prin esențele ei doctrinare și prin credința legionarilor.

Mișcarea Legionară nu este un partid oarecare ce se acomodează evenimentelor numai să poată exista. Ea este o organizație vie ce impune prin originalitatea și perenitatea ei. Horia SIMA a afirmat prin vorbă și faptă că Legiunea trăiește prin existența nezdruccinată a doctrinei, a etosului și finalității sale. Orice concesie pe una din aceste direcții poate constitui o spărtură fatală, pentru că natura socio-spirituală a Mișcării Legionare se sprijină pe norme și concepte ieșite din comun.

Așa se înțelege poziția sa intransigentă pe tema esențelor legionare cât și admirația față de Corneliu CODREANU. Căpitanul a fost cel care a intuit aceste esențe. Și tot Căpitanul a fost și cheazășia lor. Or, nu poți accepta o parte fără a purta respectul și asupra celorlalte părți. Ar constitui o anomalie de concept în a mărturisi dragoste și respect față de persoana Căpitanului și a contesta anumite norme sau idei emanând din gândirea lui. De aceea, poziția legionară a lui Horia SIMA este imbatabilă și incontestabilă. Iar alegerea ca urmaș al Căpitanului capătă toată importanța ei logică și istorică. A fost investit în această funcție pentru că întrunea atributele necesare funcției. Fiindcă Șeful Legiunii, înainte de a fi un om politic, trebuie să fie apărătorul esențelor filozofice și spirituale ale doctrinei. Altfel nu mai este șeful unei organizații revoluționare în spirit și comportament.

Numai avându-se în vedere acest aspect particular, se poate înțelege un fapt extrem de important, pe care dușmanii și inconștienții caută să-l conteste sau să-l micșoreze. Printre actele pozitive care-i sunt atribuite de istorie, este și acela **de a fi salvat Mișcarea de la dispariție.**

Contra acestui adevăr, forțele negative caută să impună un "**neadevăr**": "**Horia SIMA n-a salvat nimic pentru că nu avea ce salva** - afirmă cu patimă răuvoitorii. **Mișcarea Legionară era în plină evoluție, în raport cu mersul epocii**".

Or, în această posibilă sau imposibilă "**evoluție**" stă tot pericolul. Mișcarea Legionară **este ceea ce trebuie să fie** și se păstrează de sine stătătoare atâta timp **cât rămân intacte, nefalsificate, doctina, normele și conceptele care-i formează esența.** Esențele nu evoluează ; ele se impun sau pier. Din

această cauză contacte politice... înțelegeri momentane... discuții... relații...au toate importanța lor reală. Dar totuși, **tranzitorie**, atâta timp cât nu sunt atribute esențiale.

Aici se plasează afirmața că **Horia SIMA a salvat Mișcarea Legionară de la dispariție**, deoarece **EL A FOST GARDIANUL INTRANSIGENT AL ACESTOR ESENȚE**.

El le-a apărat atunci când au fost amenințate sau puse la îndoială de anumiți. Propuneri de modificare i-au fost făcute și din afara Mișcării și din rândurile legionare. Le-a respins absolut pe toate de îndată ce făceau aluzie la anumite aspecte de doctrină. A știut să apere fondul trăirii legionare, convins că **nu salvezi ceva făcând concesii sau apropieri cu dușmanii**, ci evitând orice descompunere a esențelor. Sunt peste patru decenii de când Horia SIMA menține această linie de conduită, iar rezultatele îi confirmă justețea atitudinii.

Ca legionar, Horia SIMA s-a menținut pe linia fundamentală a Mișcării, împiedecând evadările din cadrul filozofiei legionare și răspunzând cu demnitate eforturilor de ademenire puse în practică de adversarii Legiunii.

A păstrat contactul cu nucleul gândirii lui CODREANU, punând totdeauna în relief marea personalitate a Căpitanului și extraordinara scânteie politico-spirituală ascunsă în viziunea acestuia.

Ca Șef al Legiunii i-a apărat potențialitățile binefăcătoare, iar ca legionar s-a identificat profund, total, cu trăirea acestei revoluții spirituale, unică în felul ei, în lume.

.....

"În ce privește obiectivele pe care trebuie să le servească dragostea, urmează o anumită gradație, o anumită ierarhie, care e ireversibilă. Ea corespunde relației ascendente individ-neam-Dumnezeu. Dragostea ce-o arătăm neamului trebuie să fie mai puternică decât dragostea de aproapele sau pentru familie, iar dragostea de Dumnezeu trebuie să întreacă dragostea pentru neam".

H.S., Doctrina legionară.

"Icoana reală a unui neam aparține esențelor spirituale. Între neam și individ nu există conflict de năzuințe. Scopurile lor se unifică în perspectiva eternității. Legile Divine, de care ascultă individul, sunt valabile și pentru neam".

H.S., Doctrina legionară.

"Neamurile sunt înzestrate de Dumnezeu cu un suflet colectiv, iar personalitatea lor istorică nu-i decât manifestarea acestui suflet într-o formă perceptibilă. Un neam va străluci cu atât mai puternic în lume cu cât energia lui spirituală, care-i vine de la Dumnezeu, va fi mai larg reprezentată în tot ceea ce întreprinde. Neamurile trebuie să se afirme „„în cadrul și în slujba legilor Dumnezeirii”„, adică în existența lor istorică trebuie să se străduiască să împlinească planurile Divinității”.

H.S., Doctrina legionară.

"Drama omenirii este în realitate drama națiunilor. Oriunde în istorie nu vom întâlni decât un lanț de lupte pentru afirmarea popoarelor. În toate planurile de existență vom întâlni triumfând națiunea: în istorie, în cultură, în marile religii. Națiunea este principiul constructiv al oricărei civilizații. Fără națiune am reveni la haosul inițial, la un fel de turn al lui Babel”.

H.S., Doctrina legionară.

ÎN AMINTIREA UNUI CAMARAD

Ana Maria Marin

La începutul lunii septembrie 1940 România trecea prin toate umilințele la care fusese supusă o țară așa-zisă liberă, în timp de pace. Simțea nevoia de a-și scutura jugul străin de pe grumaji, de a-si recâștiga măcar o parte din libertatea ei.

Mișcarea Legionară decisese sa-l detroneze pe dictatorul Carol II.

În zilele de 3- 4 septembrie, pe străzile marilor orașe,

București, Brașov, Constanța zburau foi volante care cereau demisia regelui și dispariția camarilei. Nu uitaseră uciderea Căpitanului în 1938 și a tuturor ostaticilor din închisori. Căpitanul făcuse cândva promisiunea că nu va încerca să obțină conducerea țării prin răzmeriță. Întâmplări neobișnuite însă obligau pe cei care-și iubcau țara să încerce să o scoată din rușine și prăpăd.

Horia Sima se lupta cu toate mijloacele pentru a-l alunga pe Carol II, ce prin politica lui externă ducea țara la pieire.

După o trecere nereușită peste frontieră spre România, Horia Sima este prins de Sigurantă și cu toții suntem îngrijorați de soarta lui. Era în mâinile lui Moruzov. Dar iată-l condus în fata lui Carol care îi propune să facă parte din noul guvern pentru a salva țara. Știe că este în fața marelui dușman, nu al său

personal, ci al țării, în fața celui care îl ucisese pe Căpitan și care putea oricând să-l ucidă și pe el. Și totuși siguranța pe care o arată, curajul său în fața lui Carol, îl dezarmează pe acesta. Horia rămâne demn, dar văzând că nimic din ceea ce aranjaseră pentru o guvernare cinstită nu se îndeplinește, își dă demisia din guvern. Horia încurajează și pe ceilalți legionari să facă același lucru, deoarece regele voia să-i atragă într-o cursă în care să fie compromiși și ei și Mișcarea.

Se apropia ziua abdicării regelui și plecarea din

România căreia îi adusese numai rușine și moarte. Între 3 și 6 septembrie, organizat de Horia Sima, orașe mari din țară cer pe străzi plecarea regelui vinovat de trădare și chiar de furturi.

Regele acceptă demisia cu condiția să i se garanteze viața.

Generalul Antonescu vroia șefia țării alături de

legionari, conduși de comandantul lor, Horia Sima. În ziua de 6 septembrie, când la palat se împacheta averea națională, pe străzile Bucureștiului defila țara. Legionari în cămăși verzi, cu generalul Antonescu și el în cămașă verde, țărani și fete în costume naționale, o armată de tineret. Cea mai mare adunare pe care o văzusem eu în toată viața mea de fiică de militar. Căntece și lacrimi pe obraji. Era o veselie generală a țării.

Deși Generalul credea că i se va oferi conducerea Mișcării Legionare, acest lucru nu s-a petrecut așa, căci Mișcarea își avea legile ei.

Obiectivele principale ale Mișcării erau organizarea

țării după dezastrul frontierelor și pedepsirea ucigașilor Căpitanului (aceștia fuseseră închiși la Jilava de unde, cu protecția pe care o aveau, puteau fi scăpați oricând).

Înțelegerea cu Antonescu fusese ca toți prefectii din țară să fie legionari. Așa de frumos începeau cele patru luni de guvernare care s-au terminat cu așa-zisa "Rebeliune". Jocuri politice obscure și intrigi de palat. Singurii care se gândeau la țară și popor erau legionarii. Generalul era influențat de șoaptele discrete ale doamnei Goga pusă în slujba străinătății. Iar arestații din Jilava complotau cu amicii comuni din jurul lui Antonescu să iasă cât mai de grabă afară.

În această perioadă în care se vânau asasinii Căpitanului și a tuturor românilor uciși în păduri sau pe străzi, m-am gândit să fac o vizită Cornandantului Horia Sima. (Putea să nu mă primească și atunci ași fi fost obligată să îi scriu.) Era prima oară când îl vedeam așa de aproape. Om tânăr, cu părul negru, niște ochi pătrunzători care păreau a știe totul, chiar și scopul vizitei mele. Cred că această vizită i s-a părut inutilă.

"Vă rog", i-am spus eu, "*ca în timpul acestei guvernerări să nu-mi dați, nici mie nici fratelui meu, nici o însărcinare.*"

Răspunsul lui a fost scurt:

"*Doamnă, cred că nu mai trebuie nimic adăugat la un lucru socotit de Vasile Marin ca bun.*"

A doua zi am primit un plic de la Comandant cu o adresă: strada Cobălcescu,

Dispensarul legionar pentru oameni nevoiași, cu doctori benevoli, sub răspunderea lui și a mea. Dispensarul a avut succes. Oamenii cred în minuni. (Poate își adusese aminte că mai existase un alt dispensar, în față la Grivița Roșie. Mulți doctori inimoși și surori au lucrat benevol acolo.)

Timpul trecea repede. A urmat dezgroparea Căpitanului și a celor 13 uciși odată cu el. Am fost de față și i-am văzut așa cum îi îngropaseră sub pământ ucigașii. Căpitanul avea crucea și săculețul cu pământ la gât și moartea nu reușise să-i distrugă harisma. Deodată s-a auzit în închisoare zgomot de împușcături. (Nu știu încă dacă se poate ierta tot.)

A urmat furia Generalului. Apoi discursul lui

Horia declarând ce poate satisface România din cerințele

Germaniei. De aici a urmat divorțul cu aceasta.

"Rebeliunea" a fost pusă la cale în continuare de

Antonescu, de nemți, de dușmanii politici ai Mișcării și de doamnele cu influență la Antonescu și spionită acută, gen Veturia Goga.

Scurta guvernare a țării împreună cu Antonescu îl arată pe Horia Sima ca om politic și conducător al unei țări care nu-și găsisese încă un echilibru după sfârtecarea granițelor, care trebuia să reorganizeze țara și să sestrecoare printre intrigile partidelor și ale străinilor.

X

După rebeliune mulți șefi legionari în frunte cu Horia Sima s-au refugiat în Germania. Comandantul

era curajos. Românii aveau o situație grea în Germania. O parte lucrau în lagăre de muncă, iar comandanții legionari erau închiși în lagăre bine păzite. Pentru a încerca să-i arate lui Mussolini politica greșită a războiului pe care o ducea Hitler, Horia a evadat din localitatea unde avea domiciliu forțat și a trecut munții în Italia. Hitler a făcut un mare scandal și i-a cerut lui Mussolini să-l trimită urgent înapoi. Putea să se aștepte la multe. Chiar împușcarea. Dar a fost trimis într-un lagăr în izolare completă. Mai târziu însă, după 23 August, germanii au înțeles că existau cel puțin două feluri de români: cei care au întors frontul și cei care vor forma Guvernul de la Viena pentru a șterge rușinea trădării.

X

În țară începe războiul... "Treceți Prutul !"

Legionarii care plecau pe front purtau cu ei o scrisoare adresată Comandanților de regiment cu mențiunea: "acesta nu trebuie să se mai întoarcă !"

Războiul cu rușii era singura soluție de a ne recăpăta provinciile răpite.

Încă înainte de Paști se publicase o carte, "Pe marginea prăpastiei", care nu cred că avea un singur cuvânt care să fi fost adevărat, publicație injurioasă din care emana ura multor oameni contra Mișcării.

Între timp Generalul făcuse o lege care spunea că oricine poseda arme sau numai o armă, să fie condamnat la moarte.

Fratele meu fusese rănit la "rebeliune" de un glonte rătăcit. Văzusem la el câteva revolvere ale tatălui meu. M-am gândit că ar fi mai bine să dispară. Am luat pistoalele ca să le arunc. Mi-a spus că pot să o

fac deoarece tatăl nostru nu se va mai duce la război. Am plecat noaptea ca să le arunc într-un canal. Dar noaptea era clară și mirosea a salcâm. Și mai erau și o amintire de la tata. Am ajuns acasă unde le-am găsit un culcuș în mozaicul băii. Cine m-ar fi putut denunța? Dar cineva mă văzuse și am aflat apoi că primise 6000 de lei pentru informație. A doua zi mă aștepta la poartă poliția. Credeam că execuția se face pe loc când se descoperă delicventul. Dar nu. Am avut dreptul la un proces. Arestarea se făcu în Vinerea Mare, procesul a patra zi de Paști, cu avocați mari și execuția după pronunțarea tribunalului militar.

Eram la Malmaison cu sute, poate mii de arestați. Înflorise liliacul și parfumul lui îmbătător te făcea să te gândești la țară și la frumusețile ei.

Execuția mea trebuia să aibă loc a doua zi după condamnare.

Tocmai li se dăduse drumul din închisoare la o echipă de doctori legionari care fuseseră găsiți nevinovați. Ne-am bucurat că mai erau unii care se eliberau.

Mulți preoți închiși la Malmaison au cerut să fie ei executați în locul meu. Asta nu prevăzuse legea.

Mă păzea un verișor care îmbrățișase cariera militară și care l-a lăsat pe tata să mă vadă și să-mi spuie o vorbă de acasă.

În acest timp, unii care aveau umor și li se părea ridicol să omori o femeie medic care scăpase mulți copilași de la moarte, alergau după indultul meu. Spre dimineață, după ce începuse ritualul execuției, a venit

grațierea schimbată în 10 ani de temniță grea...am fost apoi strămutată la Văcărești unde erau duși cei judecați. Fratele meu îmi trimitea mâncare și o mașină mică de gaz pe care făceam cartofi prăjiți.

X

Românii înaintau în Rusia. Ocupau Odesa, port la mare. Era

bine întărită și bine apărată. Asediul și apoi cucerirea fortului și orașului a durat câteva luni și multe pierderi. Armata s-a îndreptat spre interiorul Transnistriei unde se vorbea mult românește. Se trecuse Nistrul. Se punea întrebarea: ce căuta acolo armata română? Răspunsul unor tacticieni militari era că un război nu se încheie victorios decât când armata adversă este distrusă.

Dar veni dezastrul de la Stalingrad și retragerea din Rusia. Românii se întorceau acasă de-a lungul apelor fără poduri. Când au ajuns în Moldova s-au mai înfiripat puțin, găsind de mâncare și doreau să lupte mai departe. Nu știau că rezultatul acestei uriașe încleștări nu era decisă de acești necăjiți degerați, ci se decidea în cancelariile din Occident.

Pe la Târgu Frumos se hotărâse ridicarea unui mal de pământ care să nu permită înaintarea rușilor. Dar ce se lucra ziua se dă râma noaptea. Trădare. Generalul Dimitriu hotărâse să se predea. Din București, oameni care se ziceau buni români plecau cu misive spre ambasade străine în care se cerșea armistițiul. Un singur răspuns primeau: "Înțelegeți-vă cu rușii"

Încă doi generali se hotărâseră să trădeze: Racoviță și Șteflea. Nu trebuia în nici un chip, să se reziste pe "Linia Nămolosa-Galați". Mareșalul Antonescu fu arestat la Palat și predat rușilor. Ostea noastră din Moldova a fost făcută prizonieră și pornită spre Siberia. S-au mai întors puțini din cei 150.000 de ostași care formau apărarea noastră în răsărit. S-a hotărât întoarcerea frontului contra nemților.

N-am pretenția de a analiza acest nenorocit război. Știu doar că românii și-au vândut frații de arme și au pactizat cu bolșevicii. În 23 august 1944 s-a dat un comunicat mincinos la radio, că încheiasem un armistițiu și că vom păși spre victorie alături de armatele învingătoare rusești.. În București se dansa pe străzi și căruțele conduse de rusoaice durdulii erau împodobite cu flori. Nemți și români laolaltă se retrăgeau spre Germania. Viluca Sima și d-na Iasinschi au prins ultima ariergardă germană. Lilica Codreanu a rămas ca să facă încă 20 de ani de pușcărie în țară.

A doua zi câteva avioane nemțești au bombardat Bucureștiul. Armistițiul, cu o parte din datoriile de război s-a semnat după două săptămâni. În timpul acesta țara era jefuită de tot ce avea, femei și fete violat, copii mici uciși la sânul mamei lor, petrolul se scurgea în râuri și lua foc.

În timpul acesta, la Viena, Horia Sima cu un grup de legionari, eliberați din lagărele germane înjghebară un guvern liber care trebuia să spele trădarea. O ultimă încercare de luptă în țară e măcinată tot de trădare: Stoicănescu a fost interceptat în Transilvania când încerca să-l întâlnească pe generalul Avramescu pentru a întoarce armele contra rușilor din țară. Generalul, împreună cu fiica și soția lui au fost uciși de ruși.

X

Generalul Chirnoagă s-a atașat Guvernului de la Viena. El a înțeles că nu ne putem căpăta libertatea și Basarabia decât învingând pe ruși în bătălie. S-a format sub conducerea lui **Armata Națională**, din legionari, refugiați și prizonieri care au continuat lupta contra bolșevicilor pe frontul german de Nord.

Dar războiul a fost pierdut. Germania învinsă și visuri românești stinse. Guvernul de la Viena și toți românii s-au răspândit peste tot, în Germania. Au lucrat pe unde au putut, în special în zona de ocupație franceză și americană. Au asistat cu durere și revoltă cum Aliații predau rușilor pe cei ce luptaseră contra rușilor, chiar și pe unii Ruși Albi. Pe toți acești antibolșevici îi aștepta un glonte în ceafă. Uneori acești barbari au ucis chiar oameni din propria lor armată, dar care văzuseră prea mult din civilizația occidentală.

În curând Tribunalul de la Nurenberg judecă pe vinovați. Rușii lui Vlasov au fost trimiși în Rusia ca să plătească antibolșevismul lor. La fel și alte neamuri ce luptaseră contra lor. Românii nu au fost inculpați la Nurenberg, deci nu erau fasciști sau naziști. Ei se apăraseră contra bolșevicilor.

X

Revenind la mine: un procuror militar care deținea dosarul meu vechi l-a distrus ca să mă scape de urmări. Mi-a devenit soț. În 10 aprilie 1945 Dumnezeu îmi dăruie un băiat slăbuț și frumușel care reprezenta pentru mine viața care o pierdusem și speranța pentru viitor.

Timpuu trecea, băiatul creștea. Țara rezista cu chiu cu vai, pierzând toată așezarea dinainte. Pământul mergea la colhoz și omul devenea sluga statului. Femeile se luptau cu sapa pentru un petec de pământ și intrau în închisoare bocind pământul ca pe mort. Eu munceam ca de obicei, îngrijind copiii bolnavi și împărțeam banii cu mama și cu soțul care avea domiciliu forțat. Băiatul avea de învățat. Am intrat din nou în închisoare și eu și fratele meu după Revoluția din Ungaria: eu trei ani, fratele meu patru. (Iar Imre Nagy se ridica direct la cer, deși bolșevicii promisese să-l cruțe). Atunci au rămas copiii noștri singuri și s-au apărat cum au putut, ajutați de cumnata mea.

În sfârșit m-au eliberat și mi-au dat de lucru. Tocmai când fiul meu trebuia să-și dea internatul m-am îmbolnăvit. La început am vrut să cred că era surmenaj. A fost însă o mononucleoză infecțioasă complicată cu paralizie progresivă. Foarte grav. Totuși în momentul critic boala a dat înapoi ; deci, poate pentru păcatele mele, voi ajunge la 100 de ani.

Băiatul, doctor de acum, era veșnic blocat de superiori, poate fiindcă era băiatul meu. Sătul de comunism și de nedreptate reușește să plece din România ajutat de o rudă din Olanda. S-a stabilit în Elveția ca medic. După câțva timp ne-a scos și pe noi din țară. Ne-a plătit avionul și am descins cu cele 20 de kg reglementare într-un subsol al cabinetului său.

Într-o bună zi am plecat la Paris să-mi văd verișorii, muzeele și pe doctorul Claudian de la care învățasem medicina și omenia.

Verișoara mea era cultă, vorbea multe limbi și lucra la UNESCO. Am întrebat-o dacă cunoaște pe cineva care mi-ar edita amintirile din "Țara de dincolo" și mi-a recomandat un român care m-a trimis cu

oarecare răutate la plimbare. Aproape că renunțasem. Dar doctorul Claudian m-a încurajat spunându-mi: "Să trimitem manuscrisul lui Horia Sima."

"Ce reprezintă Horia?", l-am întrebat.

"Întâi un om zdrobit căruia i-a murit recent soția și apoi, foarte important, legitimitatea."

I-am trimis manuscrisul și peste câteva zile am primit o scrisoare caldă și prietenoasă. Găsea calități romanului - să-i zicem așa - care părea că l-a interesat. Acolo am scris mai mult despre Vasile Marin pe care îl cunoștea și aprecia, căci pledase mai multe procese la Caransebeș pentru legionarii închiși. De atunci, amintindu-mi și Dispensarul, am rămas prieteni. I-am povestit și de viața noastră din str. Olarului și de Viluca. Cartea a ieșit frumos și el i-a întregit titlul, "Poveste de dincolo" și dedesubt, "Amintiri din țara cutropită".

De atunci, cel puțin o dată pe an, când se împlinea sorocul morții lui Vasile Marin, ne întâlneam în Spania la slujba de pomenire. Veneau și mulți spanioli care făceau parte din Falangă și chiar șeful lor care vorbea frumos și îi iubea pe legionari. Cu Horia Sima stăteam mult de vorbă despre speranțele întoarcerii acasă, despre Monumentul de la Majadahonda pe care-l ridicaseră cu eforturile lor și care a devenit loc de întâlnire pentru legionarii din întreaga lume. Mi-a povestit despre "Casa Moța-Marin" de la Aravaca. M-a încurajat să mă duc să-l văd pe domnul Iasinschi și pe doamna, care locuiau acolo. Dl. Iasinschi era un bucovinean care fusese aprig, dar acum se stingea de o uremie.

Colaboram la "Țara și Exilul", eram membru între cei 1000 și cântam în ziua de 13 ianuarie împreună cu spaniolii cântecele pe care le fredonaseră camarazii

noștri în 1936 - 37, care știau că dacă Spania cade, Europa va cădea cu ea.

Horia era o persoană subțire și din această cauză părea foarte tânăr. La ședințe luau parte și femei, deci cunoștea valoarea femeii ca ajutor în luptă.

Horia Sima a cutreierat multe țări până ce s-a stabilit în Spania. Spaniolii or fi împărtășit ceva din duhul lor și Neamului românesc, mare prin strămoși și distrus din temelii de vecini și de doctrina marxistă.

Comandantul scria mereu. În "Țara și Exilul" (Curier informativ al Mișcării Legionare) încerca să pună de acord oamenii rămași acasă cu cei plecați. Avea o mulțime de izvoare din presa liberă și putea să spună occidentalilor cum se poartă bolșevicii victorioși în țările cutropite. Vorbește de ordinea spirituală a lumii. Vorbește de națiuni sacrificate între cele două Metropole ale lumii, Moscova și New-York. Pe cele mai mici le devorează Teheranul și Helsinki. Nimeni nu îndrăznește să mărturisească că România a devenit o marionetă în mâna unor forțe oculte.

Nu e vina numai a comunismului. E și un caz de autodistrugere prin nimicirea Bisericii și deci a spiritului, printr-o neputință de a concepe și vedea cu claritate viitorul. Fiecare nație există în virtutea unui mandat divin. Fiecare stat are o entitate proprie culturală și socială. Acest fel de a gândi nu înseamnă o renunțare la luptă, ci din contra o luptă corp la corp, o chemare a lui Iisus în ajutor. Ultima bătălie se desfășoară în tainele sufletului unde ne spunem: nu se poate, am fost sfârtecați, dar vom reînvia din propria noastră cenușă. Românii din exil participă la această luptă, înțelegând cu mintea lor ageră, cum putem să învingem cu sufletul și inteligența niște brute nedepinse cu civilizația.

Descompunerea sufletului nu există atâta timp cât mai este un petec de pământ care să amintească legendele noastre. Românii liberi n-au uitat, nu se poate să fi uitat, luptele provinciilor noastre până s-au unit. Asistăm astăzi la furtul organizat de oameni și ținuturi. Cine mai vorbește de acest jaf? Dar Horia vorbește. El scrie o carte de doctrină, "Doctrina Legionară" recenzată în revista "Drum". Publică poezii de-ale exilaților, vorbește despre morții noștri (de neînțeles cum atâția români au putut fi uciși de... români !). Vorbește și deconspiră Yalta. Scrie despre dementa capitulare de la 23 august, făcută fără garanții. Recenzază cartea lui Revel, un înțelept în politică, care vedea comunizarea planetei.

La 8 noiembrie, de ziua Sf. Arhangel Mihail, patronul Legiunii, în garnizoana Brazilia s-a dat citire unei rugăciuni, cerând Arhanghelului ca prin puterea lui cerească să ajute Neamului nostru să scape de robia antihristului:

"Acolo în Carpații noștri eterni, păgânii ne ucid neamul, batjocoresc altarele creștine și țara noastră dragă. Nu ne lăsa, Sfinte ! Nădejdea noastră este în Tine, scapă-ne de a comunismului plagă. Ostașii Tăi credincioși zac în temnițe și anticriștii râd de noi, nedreptatea strigă la ceruri, ne stingem în pribegii și nevoi. Nu cerem nimic pentru noi, ci numai pentru neamul nostru umilit și sărac. Neamul strâns sub steagul Legiunii Tale, neamul nostru de țărani. Rugămu-ne frânge cătușele robiei și fulgeră dușmanii. Numai Tu, cu sabia de foc, ne poți da libertatea pierdută. Mii și mii de frați au intrat în pământ de vii cu gândul la Tine. Plâng mamele noastre copiii uciși, iar noi cerșim dreptatea furată pe la uși străine. O lume de robi așteaptă de la Tine, Arhanghele Sfânt, să apari

sfărâmând iadul roșu. Tu, simbol al Dreptății Divine în cer și pe pământ, zguduie cu puterea Ta ascunzișurile diabolice din Moscova păgână și revarsă lumină și pace peste lumea robită și Țara română. Primește-ne ruga, Ocrotitorul creștinilor, Trimisul lui Dumnezeu, acum când sângerează atâtea țări. Scapă-ne Arhanghele de urgia Satanei, de atâta umilință și chin și apără Creștinătatea, acum și pururea și în vecii vecilor. Amin !"

X

Veneam în fiecare an la Madrid. Îmi făcusem noi prieteni. Pe ziua de 13 ianuarie alergam după flori și apoi plecam la Majadahonda. Tot drumul îl făceam cu gândul la compania din Tercio în care au luptat legionarii noștri. Începea slujba în Biserica plină de spanioli. Horia, slăbuț și trist, mă aștepta de obicei la ușă și amândoi ne muiam degetele în apa sfântă care se găsea în recipientul de piatră de la intrare după obiceiul locului. Biserica ne primea bucuroasă și noi ne uitam unii la alții ca să vedem câți mai rămăseseră în viață. Horia îmbătrânea și el, dar orice greutate îi veneau, le ducea în spate. Le ducea pe toate zâmbind.

Dar după câțiva ani a plecat și Horia. A plecat lângă Căpitan și camarazii lui. A plecat lângă Viluca lui și a fost înmormântat alături de ea.

Singuri de acum la Majadahonda, continuăm să spunem, așa cum ne-a învățat el, rugăciunea în fața Crucii. Sună clopotele prohodului deasupra dealurilor și în depărtare se văd munții, Sierra de Guadarrama, plini de zăpadă.

Horia murise de inimă, iar "pace-makerul" pus cu câțiva ani în urmă, continua să facă tic-tac, tic-tac...

Horia murise poate nu de tot. Poate Duhul Sfânt va mai da oameni ca el, luptători neobosiți pentru drepturile nației noastre.

Spania și România rămân înfrățite prin sângele amestecat. Amin !

"Trăim într-o epocă în care Naționalismul se afirmă iarăși ca o putere în lumea întreagă. S-a adevărat din plin: anii de teroare extremă folosiți în Rusia și în alte țări nu au putut să smulgă din sufletele oamenilor iubirea de patrie.

Naționalismul a tășnit ca o forță esențială în toate aceste țări, provocând prăbușirea unui imperiu care părea consolidat definitiv.

Cum s-au păstrat aceste impulsuri naționaliste în sânul popoarelor, după atâția ani de teroare și asuprire? Explicația e simplă. Naționalismul nu este un fenomen pasager. Nu este un produs al istoriei. Nu este o apariție tranzitorie, legat de anumită perioadă. El este o constantă istorică"

H.S., L'ordre naturel du Monde.

"Atâta timp cât există o națiune, există deasemeni o stare de spirit specifică care se numește Naționalism. Națiunile nu sunt conglomerate istorico-geografice, cum susțin anumiți autori. Ele sunt colectivități înzestrate cu suflet propriu. Or, acest suflet național nu este creat de oameni. El nu se naște din gândirea acestora, nici din aspirațiile lor. Este o revelație divină. Așa cum Dumnezeu a creat omul, tot El a creat și națiunile".

H.S., L'ordre naturel du Monde.

O MISIUNE ÎMPLINITĂ

Mircea Dimitriu

În drumul meu spre Timișoara după vacanța de Paști 1933, m-am oprit în București la sediul Mișcării. Aici am primit de la Căpitan o nouă misiune pentru Centrul Studențesc Legionar Timișoara, să ajut cu marșuri de propagandă pe șefii de județ din Banat. Chemați fiind în județul Severin, ne-a așteptat la Lugoj Horia Sima - șeful județului - pe care îl cunoșteam numai din auzite. În lupta obligatorie cu poliția și jandarmii, am admirat curajul lui Horia Sima care, deși plâpând la trup, se arunca neînfricat unde era încăierarea mai mare. Deasemeni, am admirat și talentul său de orator, când - ajunși în fața a sute de spectatori curioși și vorbind ultimul - el a fost singurul care a captat mulțimea numai cu o argumentație de cea mai strânsă logică, dar cu atât mai convingătoare. Așa l-am cunoscut eu pe Horia Sima atunci, îndrăzneț și convingător, și așa a rămas pe parcursul întregii sale vieți zbuciumate.

Biografia lui fiind suficient de cunoscută, voi atinge numai unele momente semnificative din viața sa. Născut la București, urmează liceul la Făgăraș, regiunea cea mai ferită de alte influențe, unde a fost coleg de liceu cu Neculai Petrașcu și Virgil Mateiaș, cu care a legat o prietenie care a rezistat timpurilor. Urmează Literale și Filozofia în București, unde intră în M.L.(1927), profesor de liceu la Caransebeș, numit șef

de județ și apoi Comandant-legionar (1933), concomitent numit și șef al Regiunii Banat (1935), care s-a clasat printre primele la alegerile din 1937. La valul de arestări din aprilie 1936, Horia Sima se salvează printr-o fereastră și pleacă la București, unde va face parte din Comandamentul de Prigoană, în care preia cea mai periculoasă însărcinare, aceea de reorganizare a legionarilor rămași liberi și organizarea legăturilor cu centrul. Fiind cunoscut pe viu mai puțin de către agenții Siguranței și ai poliției Capitalei, posedând în plus talentul deghizării, el scapă - ca prin minune - de la arestări, până când, epuizând orice adăpost, se refugiază, ca și mulți alții înaintea lui, la Berlin (februarie 1939). Aici înființează, împreună cu Papanace Comandamentul Legionar de la Berlin sub conducerea pr. Dumitrescu-Borșa, în care Vojen și Constant preiau contactele cu forurile germane de stat și de partid, iar Horia Sima este din nou însărcinat cu legăturile cu țara. (5 mai 1939). Trebuia refăcută o minimă organizare, consolidate filierele și scoaterea unor fruntași ascunși. Nimeni altul nu s-ar fi angajat. Abia întors dintr-o scurtă expediție, destinată filierelor, Horia Sima pleacă din nou în țară (15 august 1939) unde, în plină activitate fiind, este surprins de noua teroare dezlănțuită după atentatul Călinescu. Vânat, considerat fiind - pe nedrept - ca organizator al atentatului, el reușește cu mare greutate să părăsească țara împreună cu un grup de legionari urmăriți, dar sunt arestați de nemți la frontiera Austriei și ajung la Berlin de abia la Crăciun. Aici o nouă surpriză. Sub impactul represaliilor lui Carol, pr. Dumitrescu-Borșa părăsește conducerea Comandamentului și împreună cu Vojen și Constant se retrag din grup, nemaidorind să audă de M.L.. Indignați, legionarii îi numesc pe

Constantin Papanace și pe Horia Sima la conducerea Comandamentului și față de succesele militare ale Germaniei, precum și de pactul germano-rus, se pronunță pentru îndepărtarea prin forță a regelui Carol care, ținând mai departe la alianțele cu inamicii Germaniei, a devenit un pericol pentru integritatea țării, forțând AXA să susțină revendicările teritoriale ale aliaților ei, Ungaria și Bulgaria, precum și ale Sovietelor. Horia Sima și Constantin Papanace încep pregătirile pentru această acțiune ; se strâng bani de la toți și este ales un „Grup de acțiune”, care și pleacă în țară, trebuind să fie urmat de Horia Sima, conducătorul operației. Între timp Carol, fiind ferm convins (în urma unei acțiuni de intoxicare) că M.L. are un puternic sprijin din partea lui Hitler, a inițiat o destindere cu legionarii, scoțând pe unii frunțași din lagăre și oferindu-le o colaborare simbolică la guvernare, crezând că astfel va scăpa de o amenințare din partea Reichului. El trimite două delegații legionare la Berlin pentru a obține adeziunea Comandamentului, dar condițiile condițiile puse el nu le poate accepta. Horia Sima și Neculai Petrașcu pleacă spre țară pe urma **„Grupului de acțiune”**, aflat acum în țară. În urma unei defecțiuni neașteptate a filierei, ei sunt arestați de grănicerii români, după o urmărire de două zile și nopți, începută în Serbia și sfârșită în România. Horia Sima este recunoscut cu ajutorul placat de urmărire cu o recompensă de 3 milioane de lei și, bătut și ferecat, este trimis la Timișoara, unde a rămas surprins de felul binevoitor și politicos cum a fost tratat. Totuși a fost trimis, iarăși ferecat și păzit de 30 de jandarmi, la București, unde a ajuns la 21 mai 1940. Din prizonier al regelui, în lanțuri și păzit într-o celulă a Siguranței de 4 călăi, Horia Sima a reușit extraordinara

performanță să fie eliberat, să fie numit în două guverne și totuși să obțină încrederea masei legionare, iar când a constatat că regele nu se gândește câtuși de puțin la interesele țării și duplicitatea lui primejduiește însăși existența statului român, să îl izgonească de pe tron și din țara de care și-a bătut joc, în aplauzele masselor de Români. Acestea au descoperit că Mișcarea Legionară - crezută lichidată de Carol - este prezentă în forță și că după dezastrele din Basarabia, Ardealul de Nord și Cadrilater, destrămarea întregii țări nu mai poate fi oprită decât de ea. Antonescu însuși o recunoaște la proces (6 mai 1945): „... **Horia Sima reprezenta baza politică a țării în acele momente. Toată țara se manifesta pentru regimul legionar**”. Era numai logica lucrurilor, ca în aceeași zi de 6 septembrie 1940 - când Biserica serba Minunea Arhanghelului Mihail - după ce regele Carol semnează abdicarea la orele 6,00, „Forul Legionar” adunat la orele 18,00 să consacre pe autorul acestei performanțe, Horia Sima, ca „Șef al Mișcării Legionare” și urmaș al Căpitanului, confirmând numai ceea ce majoritatea legionarilor o făcuseră deja de mult.

În unele faze ale ei, această stupefiantă acțiune, condusă într-un tempo halucinant, a produs - prin aparențele ei de flexibilitate și de inconsecvență - în afara cercului restrâns de acțiune, stupoare, nedumerire sau derută, iar unii chiar dubii și reproșuri, care au rezistat timpului. În realitate, acțiunile lui Horia Sima au fost de cea mai riguroasă consecvență. El a plecat de la Berlin în convingerea fermă că toate forțele politice din țară sunt compromise față de o AXĂ în apogeul puterii ei și că numai Mișcarea Legionară -

cu opțiunea ei politică pentru AXĂ - mai poate salva țara de la o catastrofă majoră. El a fost convins, după prima sa întâlnire cu Moruzov că, dintre toți, numai el singur ar putea eventual să aducă M.L., ale cărei forțe enorm reduse le cunoștea foarte bine, în situația de a împiedeca destrămarea țării.

Amănuntele acestei complicate acțiuni au fost repetat descrise, așa că au nevoie de clarificare numai acele „reproșuri” pe care unii i le aduc până și astăzi. Dacă „dubiile” s-au spulberat prin finalul acțiunii, în schimb „reproșurile” au primit completări dintre cele mai fantastice, atât de la adversarii lui Horia Sima, cât și de la adversarii Mișcării Legionare. Baza acestor „reproșuri” a fost „colaborarea” și apoi „angajarea” lui Horia Sima în serviciul condus de Moruzov. La prima sa audiență, Carol i-a numit lui Horia Sima, ca patron responsabil pentru crearea „Partidului Națiunii”, pe Moruzov, așa că colaborarea a fost impusă de situație și la obiect. Mai mult, aducerea din provincie a peste 500 de legionari, în mici grupuri, precum și cazarea lor pentru câteva zile în Capitală era absolut necesară, pentru că aceștia erau foarte reticenți după cele suferite de la Carol și trebuiau să fie convinși cu explicații și argumente ca să se înscrie în partidul regelui, ceea ce nu reușea totdeauna, deoarece unii fruntași legionari erau ostili acțiunii și cereau încetarea ei. Pentru Horia Sima însă această acțiune pregătită încă de la prima sa audiență la rege îi apărea singura posibilitate de a organiza noi „Grupuri de Acțiune” în întreaga țară fără a trezi bănuielile Palatului. Devenise acum de o importanță capitală în planul de răsturnare a lui Carol, de a cărei necesitate fusese mai mult decât convins după a treia audiență la el. I s-a reproșat lui Horia Sima că a primit bani de la Moruzov ; dar cine

poate susține că el sau legionarii abia scoși din pușcării sau lagăre și săraci lipiți pământului ar fi putut suporta transportul și cazarea sutelor de legionari aduși în Capitală, pentru ca să adere la partidul regelui? Era normal ca Moruzov, numit de rege ca patron al acestei acțiuni, să suporte cheltuielile necesare pentru realizarea ei, căci fusese aprobată de rege.

Deși este evident că regele Carol a fost forțat să abdice de Horia Sima, totuși Antonescu însuși, cât și admiratorii lui au susținut că singur Antonescu l-a răsturnat și îndurându-se de Mișcarea Legonară, a asociat-o la guvernare. Așa ar apare pentru cine nu cunoaște realitatea. La 3 septembrie 1940, într-un manifest care a fost răspândit în toată țara, Horia Sima cere abdicarea lui Carol, pornește o revoluție, ocupând în mai multe orașe clădiri publice după lupte cu jandarmi și cu armată și provoacă pretutindeni demonstrații, care cereau abdicarea. În Capitală legionarii reușesc să ocupe Radio Băneasa și Palatul Telefoanelor și să antreneze populația în manifestații neîntrerupte zi și noapte, din 3 septembrie până în 6 septembrie, cerând abdicarea regelui corupt și criminal. Carol, care îi dăduse deja „puteri depline” lui Antonescu în schimbul angajamentului acestuia de a-i salva tronul cât și persoana sa și a Lupeascăi, speriat de explozia unei grende, de focuri de armă și un incendiu în curtea Palatului Regal, precum și de zecile de mii, care cereau tot mai amenințător ABDICAREA, îi cere generalului Coroamă, șeful Gărzii Palatului, să tragă în manifestați. La refuzul acestuia, urmat și de acel al lui Antonescu (care nu dispunea încă de trupe), Carol furios îi acuză de trădare, iar pe Antonescu și de sperjur. Antonescu care în tot acest timp nu a reușit să obțină sprijinul partidelor politice pentru a face un

guvern național chiar și după primirea „puterilor depline”, a fost nevoit, contra voinței sale („Cu Horia Sima nu duc medieri”) să apeleze la sprijinul M.L., care însă fiind condiționat de Horia Sima ca să abdice Carol, l-a pus pe Antonescu în încurcătură, din cauza angajamentului luat față de acesta. Acuzația de „trădător” și de „sperjur” adusă lui de Carol a atins însă coardele cele mai sensibile ale caracterului său paranoic și megaloman. Roșu de furie și uitând de protocol, Antonescu și-a descărcat în capul lui Carol uluit toată ranchiuna sa, încheind cu cererea ca până a doua zi la orele 4,00 să-i trimită actul de abdicare. Era după amiaza lui 5 septembrie 1940.

Carol, dezmeticit și după o convorbire cu Lupeasca, trece la atac. El cheamă urgent la palat pe toți generalii din Capitală ce îi erau credincioși: Paul Teodorescu, David Popescu, Mihail, Baliff și Argeșeanu și le dă ordin ca până la orele 3,00, să-i aresteze pe Antonescu, pe Coroamă, pe toți legionarii cunoscuți din Capitală, să evacueze cu forța piața Palatului și să aducă două regimente de la Ploiești pentru a prelua Garda Palatului. Istoria s-ar fi scris cu totul altfel dacă acest complot ar fi reușit și este meritul M.L. de a-l fi împiedecat. Legionarii care conduceau revoluția în Capitală erau „Corpul Răzleților” din care făceau parte Alecu Ghica, Radu Ghenea, Ilie Niculescu, Vasile Mailat și mulți alții. Începând cu 2 septembrie, ei supravegheau zi și noapte toate căzărmile din Capitală și împrejurimi, precum și Prefectura de Poliție. Același lucru îl făceau și legionarii din județele înconjurătoare. Începând cu orele 1,00, Centrul de Comandă Legionar primește știri de pretutindeni că trupa în ținută de luptă a fost scoasă din curțile căzărnilor, iar de la Prefectura de Poliție, că se adună o mulțime de

polițiști. Ploieștii anunță și ei că trupa din două căzărmi a fost scoasă în curte și se pregătește de plecare. Alecu Ghica se urcă în mașină, se descurcă de bine - de rău cu sentinelele de la Palatul Victoriei, unde dormea Antonescu, aleargă pe scări și dă buzna în dormitorul acestuia și îi spune ce se întâmplă. Antonescu la început nu crede, dar aflând amănuntele, telefonează la Statul Major al Armatei. I se confirmă că, în urma ordinului primit de la Palat, au fost luate măsuri ca Prefectura să mobilizeze toți polițiștii, iar trupele să fie gata de a pleca din cazărmi, după care să raporteze de executare, când vor primi noi ordine. Antonescu urlă la telefon: „Declar din acest moment Legea Marțială și vă ordon să anulați imediat toate măsurile luate. Nici un soldat, jandarm sau polițist nu se mișcă fără ordinul meu”. Mai liniștit și emoționat se întoarce apoi spre Alecu Ghica și îi spune: „Fără dumneavoastră, legionarii, ași fi fost arestat și poate chiar executat, iar demonstranții de la Palat măcelăriți până la unul. Vă mulțumesc”. Somat de Antonescu, Carol semnează în dimineața de 6 septembrie, la ora 6,10, actul de abdicare, iar la ora 8,00, Mihai depune din nou jurământul ca rege al României. Rolul hotărâtor pe care Mișcarea Legionară l-a avut la abdicarea lui Carol a fost mai mult decât evident.

După ianuarie 1941 și în continuare, unii legionari cât și unii „cercetători” i-au reproșat lui Horia Sima că nu trebuia să angajeze la guvernare o Mișcare Legionară atât de slăbită de masacrele anterioare și cu un număr redus personal calificat. Ei fac eroarea de a considera numai un aspect singular, situația M.L., fără a mai considera și situația dramatică, atât internă dar mai ales externă în care se afla la acea dată țara. Situație pe care acești critici o ignoră voit, dar care

după enormele cedări de teritorii, impuse atât de AXĂ cât și de Soviete, amenința să evolueze până la pierderea suveranității statale. În interior populația, revoltată de cedările fără nici o rezistență, sătulă de corupția guvernanților și sensibilizată de tragedia milioanele de refugiați (300.000 înregistrați) care cerșeau și căutau un adăpost, ajunsese la convingerea unanimă că numai o forță politică în care AXA să aibă încredere ar mai putea salva ceea ce mai rămăsese din România-Mare. După revoluția din 3 septembrie cu alungarea lui Carol și a Lupeascăi și cunoscându-i trecutul politic, populația țării a constatat cu surpriză că o astfel de forță politică există și că ea este Mișcarea Legionară. Subit, întreaga țară își vede salvarea numai de la ea. Antonescu însuși o recunoaște la proces („... toată țara se manifesta pentru regimul legionar...”). Față de această situație, cine poate pretinde că Horia Sima ar fi trebuit să refuze participarea M.L. la guvernare, când tocmai această participare le oferea Germanilor garanția că guvernul român nu uneltește împreună cu inamicii lor ca până atunci.

Consecințele unei neparticipări la guvernare ar fi fost catastrofale, în primul rând pentru țară și în al doilea rând pentru Mișcarea Legionară, al cărui destin - în lipsa altora - Horia Sima și l-a asumat. Refuzat de toate partidele, Antonescu, confirmat și de Mihai la 7 septembrie 1940 ca Dictator, nu ar fi renunțat și ar fi fost nevoit să facă un guvern militar cu ofițerii superiori credincioși lui, sau ar fi preluat structura politică a lui Carol. În ambele cazuri, cunoscuta anglofilie a lui Antonescu, voluminosul său dosar cu declarații anti-germane, adăugate la cunoscutele sentimente germanofobe atât a personalului politic

carlist, cât și a ofițerilor superiori, promovați cu multă grijă de Carol, nu puteau liniști Berlinul, care ar fi reactivat operația „misteriosului colonel D.” (pentru Dietrich), operație întreruptă numai de revoluția legionară, și a cărei rezultat ar fi fost o intervenție militară germană, cu perspectiva și a unei intervenții sovietice. În primul caz, guvernul militar ar fi văzut în M.L. o „coloană a 5-a” a Germaniei și ar fi persecutat-o, forțând-o să intre iarăși în subteran, de unde o completare a cadrelor - vitală pentru ea - ar fi fost aproape imposibilă. În al doilea caz, cine se poate îndoi că întreg aparatul represiv al lui Carol, preluat de Antonescu odată cu structura sa politică, nu s-ar fi aruncat asupra Mișcării Legionare cu o furie îndoită, lichidând tot ce s-ar mai fi găsit în țară, salvat de la prigoana lui Carol și Călinescu.

În schimb, participarea Mișcării Legionare la guvernare a avut un efect salvator pentru țară. Berlinul, care îl prefera pe Carol, căci îl putea șantaja, a fost surprins de imensul suport popular pentru M.L. și de ușurința cu care ea l-a alungat pe Carol, iar după ce la 14 septembrie a fost proclamat Statul Național-Legionar a fost nevoit, cel mai târziu la 27 septembrie când România a aderat la Pactul Tripartit, să-și schimbe radical politica sa față de țara noastră acum aliată, fiind obligat printre altele să-i apere de-acum încolo integritatea teritorială. Iar Antonescu, privit inițial cu suspiciune pentru anglofilia sa și a numeroaselor sale declarații antigermane, a fost acceptat de Berlin numai pentru că era Șeful Statului Național-Legionar, din care poziție a reușit apoi în dese sale vizite la Berlin să obțină chiar încrederea totală a lui Hitler. Astfel România a continuat să se

bucure de ajutorul politic și militar al Germaniei chiar și după ce M.L. nu mai era la guvernare.

Pentru Mișcarea Legionară participarea la guvernare, cerută insistent de Antonescu care, deși cu puteri depline era Șeful unui guvern inexistent, refuzat fiind de toate partidele politice, în timp ce toată țara cerea guvern legionar, a avut și rezultate bune, dar și negative, dintre care însă unele au avut ulterior rezultate cu totul neașteptate. Mai întâi cu cele bune. După asasinarea Căpitanului, provizoriul conducerii Mișcării trebuia să înceteze. Era firesc ca acela care a scăpat țara de Carol și a adus o M.L. - considerată de mulți ca lichidată - în situația de a avea un imens suport popular, să primească adevărată entuziasă a tuturor legionarilor și să fie proclamat Șeful Mișcării Legionare. Iată cum este privit acel moment din perspectiva timpului: **„Curajul, tenacitatea și iscusința de a acționa ale acestui tânăr legionar, în cele mai primejdioase împrejurări din istoria Legiunii, au contribuit nemijlocit la afirmarea lui Horia Sima ca luptător de autentică anvergură, impunându-se totodată ca cel mai autorizat succesor al Căpitanului” (V.Blănaru-Flamură).** Mișcarea Legionară avea acum un Șef. Totodată, au mai fost și alte rezultate pozitive de o importanță capitală:

1. Deshumarea și reînhumarea Căpitanului cu cei 13

camarazi ștrangulați odată cu el, precum și a tuturor legionarilor ce au putut fi găsiți, arestarea asasinilor cu dezvăluirea oficială a metodelor bestiale prin care s-a urmărit distrugerea M.L. Toate acestea au obligat Istoria - și deci opinia publică de totdeauna - să ia act

și să înregistreze toate ororile pe care Statul criminal le-a săvârșit împotriva Mișcării Legionare.

2. Pedepsirea autorilor acestor crime săvârșite în

afara oricărei legalități care, dacă ar fi fost eliberați - cum se plănuia - ar fi contribuit cu tehnica lor criminală și de tortură la distrugerea și mai completă a Mișcării.

3. În acst scurt timp, M.L. a reușit să-și completeze cadrele decimate de prigoana lui Carol, cu câteva sute de mii de elevi, studenți și tineri simpatizanți și cu toate că n-a mai avut timp să îndepărteze oportuniștii, imensa majoritate a rămas în lungile și sângeroasele prigoane ce au urmat, devenind legionari și cu toate imensele pierderi, ei sunt acei care au asigurat continuitatea biologică a Mișcării Legionare până în zilele noastre.

La capitolul negativ trebuie distins între ceea ce a rămas negativ, obligând Mișcarea să le poarte deapururi răspunderea și cea ce a fost la acel timp văzut negativ, dar ulterior s-a dovedit a fi fost benefic pentru ea. Negative au rămas unele acte de indisciplină, câteva foarte grave, pe care legionari vechi și distinși de Căpitan cu grade (și nu noii veniți), neînțelegând datele reale ale coguvernării care nu permiteau decât o „Revoluție în cadrul legalității” puterea executivă aflându-se în realitate în mâna partenerului de guvernare, și-au permis inițiative contrare liniei prescrise de proaspătul Șef al Mișcării Legionare, a cărui autoritate nu avusese timpul necesar să se consolideze. Astfel, un șef de unitate legionară își face - fără știrea conducerii - o poliție proprie, care în mod abuziv s-a dedat la acte reprobabile împotriva populației evreiești, pe care - când le-a aflat - Horia Sima a căutat să le repare,

cerându-și scuze, iar poliția a fost desființată. Un alt vechi legionar însărcinat cu respectarea legii, își încalcă obligațiile și din proprie inițiativă arestează trei foști demnitari tocmai în mijlocul unei crize de guvern. În același timp - ca și cum n-ar fi fost de ajuns - altor doi vechi legionari cu grade li se năzare că și ei sunt chemați să-l răzbune pe Căpitan. Își strâng subalternii și se duc la V. Madgearu, îl arestează și îlucid, după care se duc și la N. Iorga și îlucid și pe el, oferind dușmanilor M.L. cea mai eficace armă pentru a lovi Mișcarea. În contul M.L. au mai fost puse pe nedrept și alte lucruri, toate fiind opera lui Eugen Cristescu, după spusele proprii dușman „de moarte” al M.L., care a executat toate cele 3 dizolvări ale ei. Tocmai pentru aceste „merite”, întors de la Iași, Antonescu, convins că nu va putea obține conducerea M.L., l-a numit pe Eugen Cristescu Șef al Serviciului Special de Informații (15 noiembrie 1940) cu misiunea de a întoarce către el suportul popular pe care îl avea M.L., pentru a o putea elimina de la guvernare. Marele specialist se pune pe lucru și îl bombardează pe Antonescu cu cele mai fantastice gogorițe: că M.L. vrea să omoare într-o noapte 22.000 de politicieni ; că vrea să-l împuște la ședința de guvern ; etc. În același timp, sute de agenți provocatori în cămașă verde se dedau la fel de fel de acte reprobabile, iar înscenările organizate de el iau formele cele mai macabre. Un militar împușcat pentru că a trecut la legionari în zilele de 21-23 ianuarie 1941 e transformat în faimosul soldat ars cu benzină de legionari, iar când borfașii mahalalelor îmbrăcați în cămăși verzi primite de la agenții provocatori jefuiesc locuințele evreiești și întâlnind rezistență omoară (după Mateiaș Carp) 120 de evrei, faptul e aruncat în spatele legionarilor, care nu puteau ieși din cele câteva

clădiri asediate de armată fără a fi împușcați. Dar cea mai fantastică poveste menită să îngroape definitiv M.L. prin oroarea ei, a fost aceea a evreilor omorâți de legionari și atârnați goi în cârligele abatorului - total inventată de mintea degenerată de ură a lui Eugen Cristescu”, poveste pe care mai târziu un tribunal comunist o declară falsă. Chiar și un admirator al lui E. Cristescu, istoricul Cristian Troncotă, este nevoit să constate: „Acțiunile întreprinse de S.S.I. împotriva M.L. constituie cel mai important capitol din activitatea ontrainformativă a lui, prin proporțiile și consecințele lor politice”. De o importanță deosebită pentru viitorul Mișcării au fost acele rezultate considerate atunci ca un grav eșec al ei. Pe fundalul indiferenței lui Hitler pentru M.L., devenită după asasinarea Căpitanului o antipatie, ea complicându-i planurile în spațiul dunărean, opoziția M.L. la acapararea firmelor evreiești de către firmele germane sau de către minoritatea germană au asigurat un succes neașteptat intrigilor lui Antonescu împotriva M.L.. Refuzul lui Horia Sima de a veni împreună cu Antonescu la raport în Germania a provocat decizia lui Hitler de a-l sprijini militar pe Antonescu împotriva Mișcării. Consecințele imediate ale acestei independențe impuse M.L. de Horia Sima - ulterior criticată de unii legionari - au fost dureroase, mii de legionari pierzându-și viața sau înfundând pușcăriile în prigoana care a urmat, dar această independență, împreună cu lagărele de concentrare germane și decizia documentată a lui Hitler de a-l executa pe Horia Sima după aducerea lui din Italia, revocată însă din motive neclare, au constituit cauzele care i-au permis Mișcării Legionare să supraviețuiască măsurilor punitive ce au urmat celui de al doilea război mondial și să se poată prezenta astăzi Neamului, din

punct de vedere doctrinar și politic, mai actuală ca niciodată.

Fără Horia Sima și fenomenalul său instinct, această „minune” a Istoriei nu ar fi fost posibilă. Mișcarea Legionară ar fi rămas îngropată atât la propriu, cât și în analele Istoriei, cum de altfel apreciază și primul fost președinte de fapt al adevăratului partid „Pentru Patrie”, Virgil Mateiaș: **„Ce s-ar fi ales de Legiune, cine ar mai fi rămas în viață, dacă nu s-ar fi pus capăt lăcomiei de sânge și orgiei lui Armand Călinescu și Carol al 2-lea, după uciderea Căpitanului? Ce s-ar fi întâmplat cu Mișcarea Legionară, decimată și risipită, dacă Horia Sima nu ar fi strâns-o în guvernul din 1940, reînviindu-i conștiința existenței, prestigiul și continuitatea, redând-o istoriei? S-ar fi stins prin dezintegrare și exterminare. Ce s-ar fi întâmplat dacă Horia Sima ar fi predat conducerea Mișcării generalului Antonescu și invazia bolșevică ne-ar fi aflat la guvern în 1944? Criminali de război atât pentru Est cât și pentru Vest. Execuții în masă și deportări în Siberia. Disparația Mișcării Legionare.”** Această constatare a lui Virgil Mateiaș se sprijină pe adevăruri pertinente, pe care orice legionar cu mintea limpede le-a trăit și verificat el însuși. Iar acelor care caută alte răspunsuri la întrebările lui Virgil Mateiaș, le-ar sta bine să se întrebe de ce oare Vasile Posteuca, proeminentul adversar al lui Horia Sima care, prin pasionatele sale scrisori a determinat pe mulți să-l urmeze, atunci când s-a găsit în fața morții -și făcându-și bilanțul prestației sale pentru Mișcarea Legionară -, a constatat cu oroare că pe Horia Sima l-a judecat cu totul fals. În mare grabă -

și dorind să-și descarce sufletul de o mare nedreptate - și-a adunat ultimele puteri și le-a dictat soției și prietenilor ce se aflau la patul său de suferință cele ce urmează, certificate apoi notarial, ca și un testament: **„El a fost cel ce a salvat Mișcarea Legionară în momentele cele mai critice ale existenței ei și i-a asigurat continuitatea în istoria românească. El a păstrat cu tenacitate pecetea autorității legionare și de aceea el a fost cel mai lovit, mai calomniat, mai urmărit și mai denigrat ; pentru că reprezenta simbolul autenticității legionare, al unității legionare și al spiritului legionar. El a exprimat și exprimă cu cea mai deplină claritate liniile de orientare ale Mișcării Legionare în lumea confuziilor de azi.”**

Așa a fost Horia Sima și așa va rămâne în istoria Mișcării Legionare: un om extraordinar care, intrând în rândurile ei scurt timp după ce a luat ființă, i-a rămas credincios până la moarte (timp de 66 de ani), soldatul ei neînfricat și care riscându-și viața în nenumărate rânduri, a sacrificat totul pentru existența ei.

CUM L-AM CUNOSCUȚ ȘI URMAT PE COMANDANTUL MIȘCĂRII LEGIONARE, HORIA SIMA

Chirilă Ciuntu

A evoca prezența Comandantului în viața mea, îmi pare lipsit de modestie, cu toate că raporturile se voiau limitate, din poziția de soldat la superiorul său. Păstrând însă dimensiunea umană acolo unde intervine spiritul legionar al dragostei, apropierea înlătură orice obstacol, orice barieră impusă de ierarhie, rămânând doar relații de la om la om.

Pe Căpitan l-am cunoscut doar câteva frânturi de timp, pe câtă vreme, pe Comandant, nu numai că l-am cunoscut, dar am și colaborat cu el o viață întreagă, având responsabilități importante, atât în cadrul Mișcării Legionare, cât și pe plan al exilului românesc și internațional, participând ca membru activ al Congresului Mondial Anticomunist împotriva comunismului.

Pe Comandant l-am văzut pentru prima dată la marea adunare din București la 6 octombrie 1940, alături de generalul Antonescu, în tribună, amândoi în cămașă verde.

Lovitura de Stat a generalului a avut ca urmări refugiul meu și a multor legionari în Germania, căci eram căutat de poliție pentru a fi arestat și întemnițat.

În Germania am lucrat la uzinele de avioane Heinkel de la Rostock, unde am fost adunați toți legionarii refugiați și angajați ca simpli muncitori, cu toate că majoritatea erau intelectuali cu studii universitare: profesori, ingineri, medici și savanți de

renume. Legionarii erau hotărâți să nu accepte nici o favoare care să-i îndatoreze mai târziu.

Comandantul se găsea la Berlin obligat să evite orice legătură cu țara, măsură care privea pe toți legionarii. Noi, cei de la Rostock, aveam permisiunea de a circula într-o zonă limitată a provinciei în care domiciliam. Totuși, la început, ni se acorda o toleranță de care am profitat. Astfel, s-a pregătit o deplasare la Berlin la cererea Comandantului de a lua contact cu el în grupuri mici de 6 până la 10 persoane.

Era în anul 1942 când am făcut și eu parte dintr-o grupă condusă de comandantul-ajutor Emil Popa, din care îmi amintesc doar de Nicu Bălănescu și încă vreo 4 camarazi, al căror nume nu-l mai rețin.

Întâlnirea cu Comandantul a avut loc în casa lui Petre Ponta, pictor, un devotat legionar.

Am fost primiți mai întâi de Corneliu Georgescu, comandant al Bunei-Vestiri, unul din fondatorii Mișcării Legionare, care ne-a vorbit cu atâta suflet și determinare de lupta noastră, că ne-am simțit legați de acest om, ucis mai târziu de tâlhari ca să-l jefuiască, în momentul când voia să treacă frontiera austriacă în Italia. Trupul său a fost înmormântat în cimitirul din orașul Mittersill din Austria ca necunoscut, tâlharii luându-i tot ce avea asupra lui. După multe cercetări, destul de târziu, s-a găsit mormântul și de atunci legionarii organizează în fiecare an un pelerinaj la mormântul lui, în luna iunie, dată care corespunde cu nașterea sa.

Apare apoi Comandantul și pentru prima dată l-am privit în ochi în momentul când mi-a strâns mâna. Din privirea lui emana atâta bunătate, un fel de fascinație care mi-a pătruns până la inimă ; mi-a întărit

determinarea de a merge cu el până la capăt, oricare ar fi riscurile care nu au întârziat să-mi iese în cale.

Ne-a vorbit de situația Mișcării din țară și exil, apoi ne-a schițat obiectivul angajării noastre. Să rămânem uniți, să nu disperăm dacă azi suntem neutralizați, izolați de țară și de războiul de la care am fost împiedecați să participăm. Să nu ne pierdem credința, că va veni timpul când vom intra și noi în luptă împotriva comunismului devenit un pericol pentru umanitatea întreagă.

Îl vedeam îngândurat căci în sufletul său se frământau multe griji. Am înțeles puțin mai târziu, când a decis să părăsească statutul de "oaspete al marelui Reich" și să ajungă la Roma, unde era pregătită o audiență la Ducele Mussolini, pe care voia să-l avertizeze că politica Reichului va aduce catastrofa pentru toate națiunile Europei.

Alarma dată la Berlin de dispariția Comandantului a mobilizat tot serviciul secret german, care controla deja anturajul Ducelui, și astfel Comandantul a fost arestat și readus în Germania. La aflarea veștii în țară, guvernul a intrat în panică, procedând la arestări masive de legionari, temând prezența "rebelului" Horia Sima în țară.

Față de această întorsătură cu complicații neprevăzute, anturajul Fuehrerului ezită între a-l executa imediat pe șeful naționalismului românesc, adversar fără echivoc al comunismului și pe cei 400 de legionari din Germania sau să amâne decizia. Între timp, Antonescu îl somează pe Hitler să-l execute pe Comandant, exercitând șantajul de a refuza trimiterea de alte trupe românești pe frontul care începea să decline. Hitler se supără și astfel viața Comandantului este salvată pe moment.

Legionarii sunt întemnițați în lagărul de la Buchenwald și sunt somați să se desolidarizeze de șeful lor, pentru a putea mai ușor să-l facă dispărut. Suntem aliniați pentru numărătoare, când colonelul Piester, comandantul lagărului, ne cere să ne desolidarizăm de Horia Sima care și-a călcat cuvântul de onoare părăsind "ospitalitatea" germană. Din cei 400 de legionari amenințați, doar 10 au ieșit din front în semn de desolidarizare. Atitudinea noastră a cântărit mult în decizia lui Hitler de a-l suprima pe Comandant.

Într-o noapte suntem scoși din barăci și înconjurați de soldați cu degetul pe trăgaciul mitralierelor. Noi am cântat cântece legionare, așteptând ordinul de la Berlin care să decidă de soarta noastră. A fost răspunsul nostru, pregătiți de moarte, sub privirile soldaților și ofițerilor germani care nu înțelegeau solidaritatea noastră cu șeful Legiunii, precum și sfidarea noastră față de autoritatea atotstăpânitoare, cu riscul de a fi striviți. Colonelul Piester ne considera nebuni, iluminați.

Momente de răscruce în viața noastră care a culminat cu trădarea de la 23 august 1944.

Marele Reich și-a dat seama de multiplele sale greșeli, atunci când a persecutat și întemnițat pe cei mai înverșunați luptători împotriva comunismului, a tuturor naționalistilor din întreaga Europă, inclusiv cei din Rusia, în loc să formeze cu ei un bloc compact. Intervenția lor la lovitura de Stat a lui Antonescu din 1941, cu trupe în sprijinul generalului pentru înlăturarea Mișcării Legionare de la cârma Statului, este un caz flagrant printre multe altele, cum a fost și arestarea șefului naționalistilor ucraineni, care puteau forma o nouă armată care să lupte împotriva comunismului.

Hitler, în viziunea lui expansionistă, credea victoria aproape, iar pentru el naționaliștii deveneau jenanți, un obstacol politicii germane de "Drang nach Osten", expansiune care ar fi întâmpinat rezistența națiunilor amenințate în integritatea teritoriilor lor. Războiul lui Hitler nu era unul anticomunist, era unul de cuceriri.

Se cunosc bine evenimentele care au succedat loviturii din 23 august 1944. Hitler face apel la Mișcarea Legionară să se atașeze luptei împotriva comunismului. Ca urmare, Comandantul este scos din lagăr și invitat la cartierul general al Fuehrerului, de unde este trimis la Viena să organizeze forța armată împotriva comunismului care ne ocupase țara, începând orgiile sale asupra populației. În ziua de 24 august lagărul din Buchenwald a fost bombardat de forțele aliate, unde ne aflam noi și s-a soldat cu opt mii de morți dintre deținuți, iar noi am avut 5 morți și peste 30 de grav răniți, barăcile unde eram cazați au fost complet spulberate de bombe.

Un tren întreg ne-a îmbarcat și am ajuns la Viena unde a început afectarea noastră la diferite unități, fie pentru parașutarea în țară, fie la armata națională care va fi angajată pe frontul de pe Oder, exclusiv împotriva trupelor sovietice. Eu am fost repartizat la un regiment care a intrat în acțiune.

Și pentru că mi-am luat angajamentul de a scrie despre Comandant, cum l-am cunoscut și urmat, voi reveni la aventura vieții mele.

Războiul s-a terminat cu victoria aliaților, dar mai mult cu cea a lui Stalin. Nu voi insista asupra imensului câștig teritorial, cât și politic, al Rusiei - lucru prea bine

cunoscut prin cedările aliaților. Acestea au fost pregătite din timp de Churchill și Roosevelt, care n-au ezitat să vândă lui Stalin ceea ce nu le aparținea, adică jumătate din Europa, transformată într-un exercițiu de tragere pe ființe vii, ca să completeze numărul de victime până la cel apocaliptic de 80 (opt zeci) de milioane.

Rușii, deveniți stăpânii unei imense părți din Europa, au început să-i vâneze pe dușmanii lor de moarte, legionarii, și atunci - sub această amenințare - unii dintre ei s-au refugiat în America de Sud, în special Brazilia și Argentina. Așa am ajuns și eu în Argentina, o țară săracă, cu toată bogăția imenselor întinderi devenite pășune pentru animale. Calmul revenit după un anumit timp, am părăsit Argentina cu ajutorul camarazilor din Canada, deja organizați după metoda cuiburilor. Și așa am ajuns în Canada după o ședere de trei ani în Argentina. Șef al legionarilor din această țară era comandantul-ajutor Vasile Posteucă, iar al garnizoanei Montreal, Dragomir Străinul.

Organizația era puternică, având activități culturale și politice, denunțând prin presă și conferințe, holocaustul perpetrat de URSS asupra poporului român, prin servitori străini de neamul nostru: evrei, unguri, sârbi și mai apoi prin români desprinși de tragedia fraților lor.

Dar era prea bine ca să dureze ! Ambiții personale cuprinsesă pe unii legionari din jurul loțiitorului Comandantului, bucovineanul Vasile Iasinschi, care au provocat prima sciziune. Acțiune nefastă la care au fost antrenați majoritatea dintre bucovineni. La propunerea lui Vasile Posteucă de a mă asocia și eu complotului, ca fiind eu însumi

bucovinean, i-am replicat ferm: "eu am plecat odată cu Comandantul din țară și mă voi întoarce cu el".

S-au provocat, desigur, unele turburări care însă s-au calmat repede și organizația și-a continuat existența pe cuiburi, cu cotizații care permiteau Mișcării să fie prezentă în toate țările unde erau legionari.

Într-o zi, o persoană care aprecia activitatea noastră și mai ales lupta împotriva comunismului, a făcut un cadou Mișcării pe care l-am trimis la Madrid Comandantului. Acesta se stabilise în Spania împreună cu un nucleu de personalități legionare care coordonau toate activitățile, sub comanda Șefului Mișcării: presa, literatura legionară, cât și organizarea ei, reînființând organisme instituționale ale Mișcării. Astfel, în fiecare an se adunau la Madrid delegați din toate țările pentru a analiza situația Mișcării Legionare din țară și din exil și acțiunile de întreprins pentru anul ce vine. Comandantul dirija aceste consfătuiri și punea semnătura lui pe probleme care au obținut adeziunea majorității.

Așa am început și eu, în calitate de responsabil legionar pe Canada și Statele Unite, să particip la aceste convorbiri, aducând cu mine - de fiecare dată - sumele colectate din cotizații pentru a garanta activitatea în toate domeniile, în primul rând asigurarea vieții Comandantului, el fiind coordonatorul întregii activități legionare și a-i asigura posibilitățile de contact cu personalități străine care se apropiau de Mișcare atrași de renumele ei și care voiau să o cunoască și chiar să adopte doctrina ei.

Posteucă, dându-și seama că a contribuit și el la dezbinare, cel mai grav pericol care amenință unitatea Mișcării, a revenit la matcă și împreună am continuat

apoi lupta până ce a fost lovit de crunta boală, cancerul, și s-a stins la o vârstă încă plină de avânt.

Printre camarazii determinați de care m-am legat au fost Loghiade din Montreal și Mircea Banciu din Detroit, camarazi de mare fidelitate.

Una din activitățile demne de reținut a fost și ridicarea monumentului în memoria jefei lui Moța și Marin. Comandantul a făcut apel la toate inimile bunilor români să contribuie la împlinirea acestei opere - omagiu celor doi legionari-, doi mari români care întruchipază primele jertfe în lupta împotriva comunismului. Am contribuit și noi, cei din Canada și Statele Unite, cu suma de 13.000 de dolari, sumă de început pentru inițierea lucrărilor acestui impozant monument.

Bucuria Comandantului se exprima de fiecare dată când ne întâlneam, fie la Madrid, fie în călătoriile lui prin Europa sau America de Sud, unde uneori îl însoțeam și eu, în special în țările Americii de Sud, cum a fost în Chile, unde Comandantul a fost primit în audiență de generalul Pinochet.

Una din activitățile importante ale exilului la care a participat și Mișcarea Legionară, a fost Congresul Mondial Anticomunist, cu sediul în Elveția, la care am participat ca membru activ - delegat al Mișcării Legionare-. Am participat la multe congrese care s-au desfășurat cu amploare, prin conferințe și dezbateri care durau aproape o săptămână, numărul participanților se ridica uneori la sute de persoane.

Așa m-am deplasat până în Extremul Orient, în Japonia și Formosa, în America de Sud și Europa.

De câte ori veneam la Madrid, Comandantul se îngrijea ca să ne simțim ca într-o mare familie. Astfel,

când congresul a avut loc în Elveția, ne întâlneam zilnic cu Comandantul, care ne indica subiectele de dezbătut.

Iată și câțiva delegați: Georgel Dumitrescu reprezentând Spania, Onciu Pavel și Nini Pavel - Germania, Ion Simicin din Statele Unite, Franța fiind reprezentată de Crețu Dumitru ca șef al delegaților.

Dar timpul trece, anii se gravează pe răbojul vieții. Într-o vară am petrecut o săptămână alături de Comandant în Spania.

Dimineața descideam ușa să văd de s-a trezit. El adormise pe un fotoliu, prins de somn în timp ce se gândea la soarta țării, a Legiunii, în mijlocul atâtor adversități.

O altă dată, amintirile mă poartă la munte, la Viladrau, unde soția bolnavă avea nevoie de aer mai înviorător și unde am stat mai mult timp.

Puțin mai târziu, Nae Roșca mi-a spus că profesorul - așa îl numeam noi câteodată - avea probleme cu inima.

Ultima dată l-am întâlnit la Madrid, în anul 1992. În anul fatal, când el ne-a părăsit, 1993, nu am putut veni la Madrid, așa că păstrez în memorie și inimă imaginea lui. Un om de o mare credință - în fiecare zi mergea la Biserică, se ruga pentru Neamul său, pentru Legiune. De o bunătate rară însoțită de o mare dragoste, împlinind cu sfințenie doctrina Căpitanului.

După Revoluția din Decembrie 1989, ia contact direct cu legionarii din țară, deplasându-se în Ungaria, unde veneau reprezentanți din țară, și împreună dezbăteau situația și posibilitățile de a reorganiza Mișcarea.

Ultima scrisoare mi-o trimite Comandantul din Franța, prin care mă informează că se va duce la

Madrid, unde nu va sta mult și apoi în Germania, unde avea întâlniri cu emisari din țară, cu doamna Stetzko, președinta Congresului Mondial Anticomunist, în sfârșit, la mormântul lui Corneliu Georgescu la Mittersill.

Era de o activitate care-i depășea puterile. El presimțea ceva și voia să-și închine ultimele zile Legiunii în refacere în țară. Pentru că autoritățile precum și Parlamentul, în unanimitate, refuzau să dea Mișcării dreptul de a exista ca atare, el preconiza alegerea unor buni români iubitori de țară, să inițieze un partid cu preocupări garantate de a salva țara din mâinile comunismului care a furat Revoluția și-și continua apucăturile bolșevice.

Moartea l-a surprins pe drum. Era în casa doctorului Păunescu de lângă Muenchen, cu Nae Roșca, unde au discutat până noaptea târziu. El rămăsese într-un fotoliu, unde se pare că ațipise. După miezul nopții soția doctorului nu putea să doarmă și observând lumină în salonul unde era Comandantul, s-a dus în salon și vede pe Comandant părănd că doarme. Dar cum nu i se auzea respirația, s-a apropiat de el și deodată a scos un țipăt. Comandantul dormea deja somnul de veci. A trezit pe ceilalți și au constatat cu adâncă durere că i-a părăsit pentru o lume mai bună.

Omul acesta, care și-a închinat toată viața Neamului său și Mișcării, hulit de dușmani, lovit chiar de unii camarazi de luptă, cu soția imobilizată în pat timp de 10 ani, ocupându-se singur de ea, să o întoarcă de pe o parte pe alta, să o poarte pe brațe, să o îngrijească, a avut parte numai de lovituri.

S-a stins ca o lumânare care și-a topit toată ceara, așa, pe nesimțite, lăsând în urma sa o operă

uriașă. Literatura lui se întinde pe mii de pagini, prin care invoca itinerariul spinos al Legiunii, de la data când a fost ales de Senatul Legiunii ca urmaș al Căpitanului în fruntea Mișcării Legionare și până a închis ochii.

Scrisoarea primită de la Nae Roșca anunțându-mi dispariția Comandantului, m-a lăsat într-o stare de prostație. Am plâns, am simțit durerea ca un pumnal care mi s-a înfipt în inimă, dar în același timp, mi-am întărit voința de a continua, așa cum i-am promis, să nu am astâmpăr până nu-l voi regăsi, dincolo, unde atâția camarazi plecați mai înainte, l-au primit pe Comandantul lor.

"Neamul este o energie colectivă de tip spiritual, desprinsă din împărăția lui Dumnezeu, care irupe în istorie și își caută loc și așezare pe pământ, după un plan prestabilit de Creator".

H.S., Doctrina legionară.

"Concepția unui popor despre „„Dumnezeu, lume și viață”, reprezintă formula lui de trăire spirituală, specificul național al gândirii lui, care-l individualizează și-l distinge de alte neamuri. De aici trebuie să plecăm, de la această viziune interioară, de la această dată fundamentală, pentru a înțelege dezvoltarea unui popor, istoria și cultura lui".

***...
Concepția unui neam despre Dumnezeu, lume și viață echivalează cu rostul vieții lui pe pământ".***

H.S., Doctrina legionară.

"Muncitorul, înainte de a aparține unei clase sociale, aparține națiunii sale. Calitatea de național e peremptorie, calitatea de social, tranzitorie".

H.S., Doctrina legionară.

"De fapt rățăcirile politice ale păturii muncitorești nu sunt decât rezultatul rățăcirilor ce bântuie în clasele posesoare. Atitudinea muncitorului ce se revoltă, la instigația agenților

străini, contra patriei lui se explică prin mizerie și ignoranță. Dar cum se justifică reprezentanții claselor avute, care l-au împins în această stare de disperare? Ei n-au suferit nici de foame nici de frig și nici nu le-au stat închise izvoarele culturii. Mai mult decât atâta. Membrii acestor clase nu s-au mulțumit cu existența politică a cetățeanului de rând, ci au pretins întotdeauna să fie și la conducerea țării. Cum s-au achitat de acest rol? În loc de a se simți solidari în suferință și bucurie cu toate păturile unei națiuni și a lucra pentru bunăstarea întregului popor, și-au clădit o existență, bazată pe exploatarea muncii celor mulți. Este de mirare dacă la mentalitatea lor de clasă s-a răspuns cu o altă mentalitate de clasă, în care agenții internaționalei comuniste au găsit teren fertil de agitație? Dar cine a rupt întâia oară pactul național? Acei care împinși de mizerie au ascultat de lozincile agitatorilor fără patrie sau ceilalți care, în mod conștient, au săvârșit păcatul exploatării? Vai, spune Biblia, de cei prin care vine sminteala în lume !"

H.S., Doctrina legionară.

"Munca nu e o marfă, nu e un obiect de tranzacție la bursă. Ea se bucură de un statut spiritual. Muncitorului trebuie să i se ofere mai mult decât o justă compensație a serviciilor lui: un ansamblu de condiții materiale care să favorizeze dezvoltarea capacității lui. Faptul decisiv care trebuie să ne călăuzească în problema retribuției muncitorului ce se cuvine

este calitatea pe care el o deține pe plan național: element creator al națiunii".

H.S., Doctrina legionară.

HORIA SIMA - OMUL

Filon Verca

A scrie despre Horia Sima, succesorul Căpitanului la conducerea Mișcării Legionare, -azi plecat dintre noi-, după un parcurs impresionant, plin de emoții, de evenimente care au depășit puterea de percepere a lor, de afirmare pe plan național, precum și internațional, prin efortul său de a se face cunoscut lumii occidentale esența valorilor ancestrale care stau la baza Mișcării Legionare, îmi pare oarecum îndrăzneț din partea unui soldat al acestei cruciade a românismului.

O fac totuși ca o mărturisire de credință, a smulge uitării o parte, poate secundară, a vieții sale, dar care prevestea dimensiunea fără egal a personalității Comandantului Horia Sima, într-un vârtej de frământări care au marcat din adâncuri istoria noastră.

Și voi începe cu anii tinereții care și-au marcat amprente pe răbojul vieții mele.

Era în toamna anului 1933, început de an școlar la liceul de băieți "Traian Doda" din Caransebeș. Abia împlinisem vârsta de 18 ani și mă găseam în clasa 6-a, când ni se anunță noul nostru profesor de limba română, în persoana profesorului Nicolae Petrașcu, viitorul Secretar General al Mișcării Legionare.

La prima oră de curs noul nostru profesor se prezintă: "Eu nu voi sta mult aici, înlocuiesc doar pe un coleg, de o altă dimensiune". Nu ne-a dezvăluit numele, nume pe care îl vom afla abia la începutul anului 1934. Era profesorul Horia Sima, pe acea vreme deținut la închisoarea Jilava, cu mulți alții pentru "vina"

de a face parte dintr-o organizație politică interzisă. Interzisă nu de Constituția țării care garanta libertatea de opinie și acțiune, în cadrul legilor în vigoare, ci de guvernării vremii prin abuz de putere, însușindu-și și atâtea prerogative.

În sfârșit, ajunge și ziua când ne apare la catedră profesorul nostru de română și filozofie, Horia Sima. Un portret al său nu va spune nimic la prima vedere. De statură mijlocie, slab, firav, cu părul vâlvoi și cu ochi vii, cercetători, plini de magnet, care atrăgea - în plus - curiozitatea noastră, completa imaginea unui răzvrătit contra nedreptății, ieșit din temnițele românești cu aureolă de haiduc. Imaginația vârstei noastre făcea restul.

Din prima zi ne-a luat în primire ca diriginte al clasei, să ne apere, în caz de nevoie, în consiliul profesoral și a făcut-o cu îndârjire.

Cel mai important însă era omul care încerca să-și apropie tinerii elevi. După figură apărea, parcă, atât de tânăr ca și noi, un frate mai mare. Și-ntr-adevăr, ne împărtășea din știința sa, cu atâta pasiune, că ne-a transmis - în puțin timp - din maturitatea gândirii lui, ne îndemna, ne încuraja, ne cerea să ne facem datoria pentru care eram aici, să nu denaturăm noțiunea de om. Într-un cuvânt, ne cerea să fim pe deplin responsabili de actele noastre.

Primul incident se produce cu un elev care nu și-a pregătit lecția. Profesorul contrariat, neînțelegând ca un om în toată firea să nu-și asume partea de muncă, se încruntă și-l apostrofează cu un aspru "du-te la loc", profund decepționat și reproșându-i că a îndrăznit să vină în fața colegilor lui nepregătit. Un bărbat, continuă dânsul, trebuie să fie conștient că se ostenește pentru viitorul lui, că părinții săi sacrifică totul pentru ca el să

devină o speranță pentru ziua de mâine, atât pentru ei, cât și pentru țara aceasta care va avea nevoie de el, atunci când va deveni un potențial de muncă, de pricepere și - de ce nu - de sacrificiu când ea se va găsi în mare primejdie.

Această morală făcută tânărului elev, om în toată puterea cuvântului, care privea ansamblul clasei, și-a dat roadele ei. Adânc mișcat, elevul întors în banca lui, a început să plângă ca un copil necugetat, nu atât din cauza admonestării juste sau a colegilor lui care-i reproșau - din priviri - superficialitatea lui, cât mai ales împotriva lui însăși, de a se fi pus singur în această deplorabilă situație. A doua zi s-a prezentat cu lecția bine pregătită, rugând pe profesor să-l asculte, reîntregind astfel atmosfera de solidaritate a colegilor săi, deveniți maturi și responsabili. Astfel, dojana din ajun justificată s-a transformat într-o mare victorie, atât în ochii profesorului, cât și a clasei întregi, formând de acum un bloc solid.

Paralel cu activitatea școlară profesorul urmărea și un alt obiectiv. Țara se destrăma cu încetul sub manevrele ocultei internaționale marxiste, la adăpostul instituțiilor legal constituite, transformate și ele în oficine subterane, de unde se complota împotriva integrității teritoriului nostru.

Prin conferințe în cadrul școlii, cu subiecte extrase din manualele de Logică, materie pe care o predă în liceu, cu participarea publicului a pus bazele unor colocvii de interes național. Astfel, un subiect din manual cu titlul "Evoluție și Revoluție", a stârnit curiozitatea a mai mult de o mie de persoane, într-un oraș de abia 12.000 de locuitori, în marea sală de gimnastică a liceului, plină până la refuz și continuată pe largile culoare, și ele pline de lume.

Evoluția - spunea el - este progresul lent, în timp, temeinic, pe când revoluția este răsturnarea prin violență a ordinii sociale. Noi credem în evoluție, singura capabilă să asigure continuitatea și conservarea valorilor de bază ale națiunii.

Să fi fost această atitudine a profesorului în contradicție cu noțiunea de democrație sau să fi avut în germen, tendințe totalitare? Hotărât nu !, pentru că aceasta era poziția de politică socială a Mișcării Legionare de la începuturile ei.

Conferințele au fost completate cu apariția unui ziar, intitulat "Tribuna graniței", cu un comitet de conducere format din Horia Sima, avocatul Marchescu, un temut tribun al barei, precum și profesorul de limba latină și greacă, Nicolae Domășneanu, om de o cinste și de un patriotism exemplar, verișor primar cu comandorul Petre Domășneanu, unul din martirii Banatului, asasinat de regimul comunist în urma rezistenței armate din munții Teregovei, împreună cu Spiru Blănaru și alți zeci de eroi a căror fapte de arme vor figura de acum, cu litere de aur în paginile istoriei noastre atât de zbuciumată.

Personalitatea excepțională a profesorului a atras simpatia intelectualității micului oraș de la poalele Teiușului, un deal împădurit, intelectualii care, într-un moment de destindere, i-au reproșat profesorului inițiativa greșită de a se fi adresat mai întâi, muncitorilor și oamenilor simpli, creând astfel un obstacol la aderarea lor la această antrepriză.

"Pentru că numai oamenii simpli - a replicat dânsul - erau preocupați de soarta acestei țări, în timp ce intelectualitatea avea mai mult preocupări personale".

În anul 1937, când curentul legionar luase amploare pe tot întinsul țării, intelectualii caransebeșeni au pus de o parte orice complex, decizi să se alătore și ei luptei de regenerare a nefastelor mentalități care puneau în pericol existența noastră însăși ca neam.

Cum Mișcarea Legionară era organizată pe cuiburi, câteva din somitățile orașului au dorit să participe la această luptă, constituindu-se în cuiburi. Astfel, directorul liceului, Matei Armaș, un liberal de veche dată, al cărui șef de partid era Corneanu, fostul ministru al Agriculturii sub guvernarea lui Ion Brătianu, a primit indicații de la el, să contacteze pe Horia Sima, în vederea constituirii acestui faimos cuib. Profesorul a acceptat să intre în contact și după multe întrețineri pentru a cunoaște mai îndeaproape orientarea politică a Mișcării, s-a decis constituirea acestui cuib, fixându-se și data și ora evenimentului, în casa fostului ministru, personalitate de seamă a orașului. La ora fixată, profesorul a fost primit cu masa întinsă, încărcată de bunătăți, așa cum tradiția o cerea unui astfel de ceremonii.

S-a mâncat, s-a băut și s-a discutat îndelung. După interlocutorii noștri, cuibul a luat deja ființă. Profesorul a mulțumit gazdei pentru aleasa primire și - înainte de a pleca - se adresează celor zece persoane, spunându-le: "Acum am dori să fixăm și data constituirii cuibului nostru, însă fără o altă ceremonie, decât aceea pe care o cer împrejurările dramatice în care se găsește neamul nostru". Toți au rămas fără grai, surprinși de întorsătura momentului.

Cuibul, cum era de prevăzut, nu s-a mai constituit. Evenimentele s-au precipitat, când dictatura alogenă cuibărită în incinta Palatului a instituit cea

mai bestială campanie de crime împotriva Mișcării Legionare, soldată cu asasinarea unei întregi generații - elita de mâine a țării - în frunte cu șeful ei, Corneliu Zelea Codreanu.

În decembrie 1944, când am fost parașutat în țara ocupată de inamic ca trimis al Guvernului Național Român de la Viena, am regăsit pe acești intelectuali intrați în panică sub presiunea evenimentelor și nădejdea lor toată se îndrepta de acum, fără rezerve, spre Mișcarea Legionară.

Un crâmpei din aceste vremi l-am expus în cartea mea: "Parașutați în România vândută", volumul I, atestând sincer că orașul Caransebeș, unde Horia Sima a lăsat amprente sale, și-a făcut din plin datoria, culminând cu rezistența eroică din pădurile Teregovei, precum și din toate ținuturile Banatului - la început - și curând a țării întregi.

Dar să revin la clasa mea uitată de evenimente.

Ca diriginte al clasei noastre profesorul se îngrijora de situația școlară a fiecăruia din elevii săi. Așa, întorcând foile catalogului, ajunge și la ultima pagină, unde figura și numele meu, Verca Filon.

"Verca! - mă interpelează dânsul - cum se face, că la mine ai note între 9 și 10, iar la matematică doar 5. Sau eu sunt prea generos, sau se petrece ceva care mie îmi scapă?"

"Domnule profesor, știind că a doua zi am programată româna, las totul de-o parte, pentru că mi-e rușine să vin nepregătit!". De altfel, la materia lui nu era notă inferioară de 7.

Cum se explică acest sentiment de jenă, chiar de rușine care ne-a cuprins pe toți în fața profesorului nostru? Un fenomen rar a incitat la elev acest sentiment care se explică prin faptul că profesorul ne

considera egali lui, prin maturitate de comportare și responsabilitate. Iată una din calitățile incontestabile ale profesorului nostru.

Primăvara, când înmugureau copacii Teiușului, pădurea care mărginea orașul, plecam cu dirigintele nostru o după amiază întreagă. Ajunși în pădure ne dădea el tonul cântecului popular "Când eram eu junelaș" și continuam apoi, cu alte cântece din folclorul bănățean, într-o atmosferă de chermesă. Îl iubeam toți ca pe un frate mai mare, formând un grup de feciori veseli și fără griji aparente.

Nici partea culturală nu era neglijată. "Le medecin malgre` lui" a fost una din faimoasele piese de teatru a lui Moliere, jucată de noi, elevii lui și care a adunat din nou mulțimea orașului, într-o zi de sărbătoare. Rolul medicului a fost ținut de colegul meu, Mihuț Sever, iar eu pe cel al unui țăran bolnav, căruia medicul îi recomandă drept medicament la boala sa o bucată de brânză, spre nedumerirea pacientului și o explozie de râs a asistenței.

Dar ceea ce a stârnit veselia generală la sfârșit de an școlar a fost dansul național "Călușerul"- pregătit în taină de noi sub conducerea profesorului - în curtea liceului, neîncăpătoare pentru asistența întregului oraș ; am fost primiți cu urale și ovații prelungi, ca adevărați călușeri. Muzica Regimentului 2 Grăniceri intona melodia, în timp ce noi săltam ca niște saltimbanci, sub aplauze nesfârșite, atât pentru "artiști" cât și pentru "antrenorul" nostru, devenit de acum fiul orașului, descins din "Mândra" Făgărașului.

La Științele Naturale am ajuns ajuns la sistemul nervos, unde profesorul Enache Ionescu nu a reușit să mă facă să înțeleg această rețea foarte complexă a organismului uman. Puțin timp după aceea, la lecția de

Psihologie, dirigintele nostru ne-a explicat și el misterul acestui sistem. Spre surprinderea mea parcă mi s-a luminat creierul, că am deslușit clar acest nod de țesut. Profesorul nostru avea ceea ce se cheamă - în primul rând - autoritate științifică, era foarte bine pregătit -am aflat mai târziu că la examenul de licență a fost clasat primul pe țară - și una pedagogică, fapt care trezea curiozitatea, asociată unui vădit interes de cunoaștere. Orice obiect, oricât de confuz și greu de descifrat, el reușea să-l facă accesibil prin darul său pedagogic, asimilat unei vocații înnăscute. Ca student am asistat de multe ori la cursurile savantului Nicolae Iorga, foarte împrăștiate, sărind de la un subiect la altul, fără vreo legătură între ele, încât, la sfârșitul orei nu m-am ales cu mult din ceea ce voia să ne inculcheze. La cursurile lui Nae Ionescu, în schimb, era o mare plăcere a asista, claritatea expunerii trezea curiozitatea și deci cunoașterea era vădită.

În primăvara lui 1934, unul din colegii mei de clasă, Bria Vichentie, mă ia deoparte și-mi pune întrebarea dacă aș fi pregătit să intru în "mănunchi", primul stadiu de pregătire înainte de a intra în "Frăția de Cruce". N-am ezitat o clipă, cunoscând de-acum bine culoarea politică a profesorului nostru de limba română și filozofie. Mai bine de jumătate de clasă ne-am găsit pe aceeași linie.

La începutul anului 1935, Gheorghe Istrati, șeful "Frățiilor de Cruce" pe țară, ne-a luat legământul de intrare în "Frăția de Cruce" a liceului "Traian Doda" din Caransebeș, proveniți din "mănunchi", care a durat până la terminarea liceului, în anul 1936, când urma să intru în organizațiile studențești.

De-acum drumurile mele se întunecau. Logic, ar fi trebuit să continui studiile la Facultate, însă mama,

văduvă de război, nu avea posibilitatea să mă ajute să urmez mai departe cursurile superioare. Am intrat funcționar la o fabrică de cherestea de la Balta Sărată, aproape de Caransebeș, să-mi câștig singur cel puțin banii de drum și să pot trăi câteva luni în Capitala țării, până ce voi găsi alte posibilități de existență, fie o bursă universitară, fie a da lecții elevilor de liceu.

Era totuși și un avantaj pentru mine și anume, libertatea de a acționa în cadrul Mișcării Legionare, fără teama de a fi exmatriculat sau eliminat din toate liceele țării și să mă întorc în satul meu, să fiu privit ca un neisprăvit, risc pe care l-am acceptat atunci când am intrat în prima fază de educație în spirit național, "mănunchiul de prieteni".

În fiecare duminică ne întâlneam câteva zeci de camarazi și încolonați cutreeram în cântec satele, anunțând țăranilor că s-a născut o nouă speranță pentru viitorul lor și al nației române. Nu voi insista asupra acestei doctrine, nu este subiectul. Cei ce vor să o cunoască, literatura română abundă de documente care tratează acest subiect.

Această situație nu a durat mult, că într-unul din aceste marșuri am fost opriți, vreo 50 de persoane, de către o echipă de jandarmi sub comanda unui plutonier de jandarmi, însărcinat cu "securitatea" cantonului unde se găsea și fabrica, unde eram și eu funcționar. Majorul, cu sediul postului de jandarmi la Borlova, un sat situat la marginea pădurii de unde fabrica extrăgea lemnul, mă cunoștea bine pentru că venea des la fabrică, de unde-și completa salariul primit de la Stat cu o primă substanțială, pentru "servicii" aduse întreprinderii, condusă de evreul Keller. Nu mică i-a fost surprinderea majorului, când m-a descoperit și pe

mine, funcționarul mult respectat de el, când venea la birou să-și încaseze tantiema.

A doua zi, luni, inginerul Keller, directorul fabricii, m-a chemat de dimineață în biroul său să-mi "mulțumească" pentru colaborare și... să-mi arate poarta. Majorul român, stipendiat de o întreprindere de alogeni, și-a făcut "datoria" cu promptitudine.

Liber de-acum să-mi organizez viața cum o înțelegeam eu, adică să colind satele, fără a fi obligat să dau socoteală nimănui. Și am pornit să batem întreg județul Caraș-Severin, pe frig, pe ploaie, o iarnă, o primăvară și un început de vară, cu profesorul meu și cu Dorca Afilon, un bun prieten, asasinat la Miercurea Ciucului cu alți colegi de liceu.

Îmbrăcați subțire, uneori flămânzi, pe timp de burască, de moină sau zăpadă, nu cunoșteam odihna. De câte ori - uzi până la piele, strânși unul într-altul, frânți de drum, poposeam în casa unui țăran, care auzise de noi și ne-a oferit ospitalitatea, să ne uscăm hainele lipite de corp.

Vestea se ducea repede și curând casa se umplea de lume. Profesorul începea să vorbească de soarta țării noastre, de soarta țăranului român care-și ducea cu greu viața, produsele sale neavând nici o valoare, în timp ce uneltele de lucru al câmpului erau inabordabile, de unde și sarcina datoriilor ce-i apăsa pe umeri. Prețul unei simple coase echivala cu patru-cinci zile de muncă la ogor. Toată industria, încăpută pe mâini străine în majoritatea ei, evreiească, făcea prețurile produselor industrializate inaccesibile bietului țăran. Veneau țărani mulți să asculte cuvântul, iar profesorul le vorbea cu atâta căldură, de parcă și hainele de pe noi se uscau mai repede. Nu mai plecau,

fermeceți ore întregi, de înfocata pledoarie a profesorului.

La alegerile din 1937, județul nostru a ajuns în fruntea tuturor partidelor, timițând în Parlamentul țării pe deputatul Ilie Gârneață, unul din fondatorii Mișcării Legionare, grație acestor țărani care nu și-au desmințit atașamentul lor față de Mișcare, în care vedeau ei speranța de mâine pentru o viață mai bună, mai dreaptă și mai umană. La secția din orașul Caransebeș am fost și eu desemnat ca delegat din partea partidului "Totul pentru Țară", secția politică a Mișcării, unde s-a obținut locul întâi față de toate celelalte partide.

În colindul nostru am ajuns și în satul meu, Petroșnița, unde ne-a primit mama, în casa ei, și ne-a ospătat după tradiția de la țară. Seara, rămas numai cu mama, ea îmi spune: "Ăsta-i om bun", referindu-se la profesor. Ce înseamnă un om bun pentru țăranelor nostri? Un om bun este acela în care poți avea încredere, care crede în Dumnezeu și nu face rău nimănui, nu minte, nu înșeală, de omenie... într-un cuvânt, o ființă în care Dumnezeu a sădit toate virtuțile Lui. Și Horia Sima, pentru mama, o evlavioasă creștină care a pregătit o viață întreagă prescurile (anafora) la sfânta Biserică din sat, era "un om bun".

După șase luni de la plecarea mea în exil, simțind că nu mă va mai vedea, în momentul când era să-i "iese sufletul" care trebuia să se urce la cer - după credința creștină - ultimul ei rămas bun de la feciorul dus departe i-a fost: "Mor împăcată, că știu că Filon, feciorul meu, este cu al lui ortac". Acest ortac era Horia Sima și ea avea încredere în el, că mă va proteja.

Sunt simțiri care nu înșeală și ea a intuit, cu mulți ani înainte, calitățile acestui om, a prevestit

parcă destinul tumultos al lui Horia Sima, pentru că omul drept este întotdeauna lovit, că el va parcurge un drum greu, dar sublim.

E mult de-atunci, aproape o viață de om. Profesorul meu din acea vreme și-a urmat destinul, și-a împlinit o misiune pentru care a fost hărăzit - în volbura atâtor furtuni, agresiuni venite din toate părțile, până și din partea unor soldați, camarazii lui, să se adeverească zisul că numai cei buni sunt chemați pe drumul calvarului, semănat cu satanice pânde, dar și sublime împliniri.

Azi, când odihna din urmă i-a potolit neastâmpărul, trebuie să constat, cu împăcarea de sine, parcurgând o viață, că simt o profundă liniște de a fi împărtășit, alături de profesorul meu, Horia Sima, clipe de neuitat, prin munții atâtor suferințe, trecând prin pădurea cu fiare sălbatice sub chip de om și - nu rareori - prin mlaștina deznădejdiei.

Dumnezeu mi-a îngăduit să ajung până aici și - din adâncul inimii mele - îi sunt recunoscător de a-mi fi dăruit zile grele, dar și de neuitat, în cursul acestei vieți.

Fie ca generația care va veni, să înțeleagă la timp rostul atâtor jertfe. Să nu lase să ne piară Neamul sub multiple și ucigătoare complicități !

"Există o relație strânsă între gradul de trăire al legilor sociale în conștiința unui popor și strălucirea culturii lui. Culturile care s-au ivit înainte de creștinism dovedesc că popoarele din antichitate au făcut eforturi îndrăznețe pentru a descoperi legile eterne care guvernează societatea. Dar numai cu venirea lui Hristos ordinea socială a fost purificată de falsuri și ridicată la categoria permanențelor istorice. Creștinismul, anulând multiplicitatea de zeități și culte, prin proclamarea existenței unui singur Dumnezeu, a înlesnit neamurilor, despărțite până atunci în clanuri religioase, să se recunoască și să se regrupeze în comunități naționale. Creștinismul nu a dat semnalul cosmopolitismului în lume, cum i s-a aruncat adeseori învinuirea, ci a reprezentat factorul decisiv în procesul de individualizare etnică al maselor umane.

H.S., Doctrina legionară.

MASSĂ și ELITĂ

Horia Sima

Speculațiile ce se fac în gândirea modernă asupra conceptelor de "massă" și "elită" suferă de un viciu fundamental: temele sunt tratate în abstract, ca și cum s-ar referi la realități de sine stătătoare. Desprinse din corpul social care le dă viață, și generalizate, este firesc ca aceste noțiuni să ne apară într-o falsă lumină. În această perspectivă izolaționistă, massa și elita n-au altă putință decât de a se afirma una în detrimentul celeilalte, pentru că entitatea ce putea să le asigure pacea și conlucrarea, națiunea, a fost scoasă din circulație. Fenomenele sunt cercetate la suprafață, fără a mai fi raportate la realitatea comună căreia-i aparțin. Se operează cu succedaneele noțiunii, în loc să se caute dezlegarea problemei pornind din creștetul ei.

Un elementar apel la experiență ne convinge că nu există decât "masse naționale" pe suprafața pământului. Întinderi uniforme de oameni, fără caractere etnice distincte, nu întâlnim nicăieri. Peste acest fapt nu se poate trece. (Evident, nu ne referim la "fenomenele de masă", care sunt apariții de moment, ci la un fapt mult mai constant, caracteristic vieții moderne, la marea mulțime a unui popor, care se dezmoștește și își reclamă cu hotărâre drepturile de stat și în societate). Și atunci raportul dintre cei doi termeni trebuie dezbătut pe platforma națiunii. Cum rostul unei elite este de a conduce massa, ea nu-și va putea îndeplini chemarea decât punându-se în slujba

organismului de bază, adică devenind o elită națională. Chiar și în biserică, instituție clădită pe ideea universalității, nu se poate face abstracție de acest principiu.

Massa și elita sunt energii, sunt moduri de tensiune specifice națiunii. Și una și alta își trag puterea de la o realitate superioară amândurora: neamul. De aici și posibilitatea acordului dintre ele. Sufletul unui neam este prezent și este același în massă ca și în elită. În massă răzbate mai greoi, în vreme ce în elită își ia avânt și îndrăzneală.

O elită este formată din indivizi care au ajuns să stăpânească aria spirituală a unei națiuni. Elita gândește și acționează pe neam, ca entitate inalterabilă în timp. Sau, cum se exprima Corneliu Codreanu, cunoaște legile de viață ale neamului și îl conduce în spiritul acestor legi.

Pătura conducătoare a unei țări nu coincide întotdeauna cu elita. Sub haina ei se poate ascunde și o altă elită. Nici oamenii cu carte, intelectualii, funcționăria statului, liberii profesioniști, nu aparțin cu necesitate elitei. Poți să îngrămădești cunoștințe peste cunoștințe, diplome peste diplome, și să rămâi străin de tainele unui neam. Nu putem construi egalitatea intelectual-om de elită. Cel mult e valabilă presupuziția că intelectualii, dispunând de mijloace de informație mai numeroase asupra vieții unui neam, din sânul lor se vor recruta mai multe elemente de elită. Cartea nu e decât un instrument de pătrundere în lumea neamului, dar cât de adânc s-a înaintat spre inima lui, e o chestiune de trăire și documentare interioară. Un intelectual ce și-a însușit vasta panoramă a neamului e socotit un om de cultură. Un

intelectual lipsit de viziunea intrinsecă a neamului rămâne cel mult un specialist onorabil.

Nimic nu împiedică, în principiu, ca un individ să se ridice din rândurile masei de-a dreptul în cadrul elitei. Și unui muncitor și țăran îi este dat să cucerească tainele unui neam, să treacă de la trăirea anonimă a legilor lui de viață la trăirea lor distinctivă și creatoare. Elita este o proiecție a spiritului și în spirit mutațiile cele mai îndrăznețe sunt posibile. Ea nu este o castă, ci o categorie deschisă masei și în continuă primenire de jos în sus.

Omul de elită trebuie să fie și un om al masei (nu om de masă), adică să exprime neliniștile ei, tendințele ei difuze, ceea ce masa simte, dar nu-i stă în putință să întruchipeze aievea. Masa, grație acestui raport de exprimare, se va recunoaște în elită și o va urma. Între masă și elită se stabilește o continuitate naturală de substanță spirituală.

Conceptul de "masă" trebuie restaurat, purificându-l de aprecieri nedrepte și jignitoare. Abstracție făcând de masele degenerate din suburbiile marilor orașe, imensa majoritate a unui popor, mulțimile lui cuminți și așezate, merită o stimă infinită. Ele garantează continuitatea unui popor. Viața elitelor este expusă intermitențelor, rupturilor, chiar disparițiilor mai îndelungate. Aceste pierderi se pot înlocui, adică posibilitatea de apariție a unei noi elite rămâne intactă atâta vreme cât adâncurile vitale ale unui neam n-au fost atacate.

În domeniul culturii, lucrurile nu stau altfel. Masele populare poartă cu sine, în decursul veacurilor, permanențele unei culturi. Cultura majoră a unui popor nu face decât să stilizeze motivele culturii populare. Ca să existe Eminescu, Caragiale, Coșbuc,

Pârvan, trebuie să preexiste doina, horele, tăieturile în lemn, cusăturile pe cămăși - un întreg complex de tradiții culturale, produs al păturilor largi ale poporului. Marii realizatori clădesc pe aceste fundamente. Tot ce nu se ridică pe ele, nu e cultură. De la ceramica neolitică din Valea Dunării și până la Rebreanu și Blaga este aceeași cultură care se afirmă, expresie a aceluiași suflet care palpită sub învelișurile ei. Dacă sufletul colectiv românesc s-ar stinge, n-ar mai fi de unde să se reînnoiască nici elitele noastre culturale.

Elita e un fragment detașat din masa unei națiuni, cu scopul de a-i exprima mai limpede caracteristicile. Ea se diferențiază de masă în mijloacele de expresie, în intensitatea cu care trăiește drama națiunii.

Tezele ce vor să opună masa elitei sunt greșite. Nici revolta masei și nici revolta elitelor, ci comunitatea lor în duhul națiunii. Masa se revoltă contra falsei elite. În falșii conducători masa nu se recunoaște și se simte asuprită de stăpânirea lor. Dar niciodată nu se va revolta contra elitei adevărate.

Masa și elita au un inamic comun. Este falsa elită, care se luptă să împiedice joncțiunea între cele două forțe reale ale unui popor. Numai odată cu înlăturarea falsei elite, se instaurează pacea internă și rodnicia în viața unei națiuni.

Vestitorii, decembrie 1952.

"Fără selecțiune, nu există clasă politică sănătoasă și fără o clasă politică sănătoasă, națiunea merge la ruină, cum s-a întâmplat cu neamul nostru de decenii".

H.S., Principiul selecțiunii.

"Democrația nu este un atribut propriu popoarelor. Nu este nici ceva intrinsec și organic legat de existența acestora, cum ar fi creștinismul și naționalismul. Democrația este o lucrare strict omenească, un produs al istoriei și al evoluției acesteia în timp. După prăbușirea totalitarismelor, a ajuns democrația - în zilele noastre - să predomine în lume, considerată ca cea mai bună formă de guvernământ de către majoritatea popoarelor."

H.S., L'ordre naturel du Monde.

"Naționalismul nu este altceva decât o reacție a colectivităților naționale împotriva unor greșeli mai vechi, izvorâte din societatea burghezo-capitalistă. Este îngăduit oare să le judecăm cu indulgență, când din îngrămădirea lor continuă, din capitalul negativ ce l-au oferit popoarelor, s-a ridicat pedestal bolșevismului, acestei abominații a istoriei umane?"

H.S., Menirea naționalismului

APRECIERI DESPRE COMANDANT

Un camarad din Brazilia.

Mișcarea Legionară a fost cunoscută și respectată în străinătate, prin conceptul spiritual pe care i l-a imprimat Căpitanul. Dar nici o altă mișcare naționalistă din lume nu a fost combătută cu o mai mare virulență de către cei ce urmăresc acapararea și controlul lumii. Câte mii și mii de suflete inocente nu au fost sacrificate, câte lagăre, pușcării n-au fost umplute cu floarea unei națiuni, pentru unicul motiv **de a fi legionar**. Odată cu strangularea Căpitanului și a camarazilor săi, Decemvirii și Nicadorii, sperau dușmanii că, turnând vitriol peste aceste corpuri și o lespede de ciment, îngroapă pe veci naționalismul și spiritualismul Mișcării. Dar nu a fost așa ! Guvernul român de atunci, în frunte cu regele Carol, trebuia pedepsit. Grupul legionar care era refugiat la Berlin a revenit în țară, iar prin perseverența Comandantului Horia Sima și strategia lui, regele a abdicat și, împreună cu Lupeasca, a plecat în străinătate, cedând locul său regelui Mihai. Guvernarea legionară a fost de scurtă durată. Generalul Antonescu a declanșat o altă prigoană contra legionarilor. Mare parte din aceștia, care nu au fost închiși, au luat drumul exilului. Ceilalți au fost trimiși pe front în brigăzile de sacrificiu.

După lovitura de stat de la 23 august 1944, germanii au redat libertatea legionarilor, care în Germania fuseseră închiși în lagăre de concentrare la cererea lui Antonescu (întrevederea lui Antonescu cu Hitler de la Salzburg). Reacția Comandantului Horia Sima a fost imediată. Noi continuăm lupta anticomunistă alături de germanii care, ani de-a rândul fuseseră camarazii noștri de arme, luptaseră pentru

dezrobirea Basarabiei și împreună cu soldații români ajunseseră la Don și Volga.

Horia Sima a format un guvern român recunoscut de germani, așa denumitul "Guvern de la Viena". Acest guvern a aglutinat majoritatea militarilor români care se găseau în școli germane, tineri subofițeri, ofițeri și trupă. Au aderat și români civili ce se refugiau și mulți prizonieri luați de nemți. Cu aceștia s-a format "Armata Națională " sub comanda Generalului Chirnoagă. La Doellersheim s-a făcut instrucție și înainte de decembrie 1944 această armată a fost trimisă pe frontul de pe Oder. Condiția pusă germanilor era ca această armată să nu fie aruncată în lupte contra fraților lor, pe care rușii îi duseseră pe frontul din Ungaria contra germanilor.

Horia Sima a vizitat această armată de multe ori pe front, îmbărbătând ostașii.

După terminarea războiului, această armată română nu a fost predată rușilor, așa cum a fost predată armata generalului Vlasov, total distrusă de comisarii KGB-ului ! (Toți soldații au fost împușcați... luptaseră doar împotriva comunismului !).

După război, Horia Sima a reorganizat Mișcarea, care avea legionarii risipiți în diferite țări europene și peste oceane. Lupta continua. Mișcarea trebuia să fie cunoscută cât mai mult în lume. El a început prin a publica revista **"Țara și Exilul"** la Madrid. A scris **"Istoria Mișcării Legionare"**, **"Sfârșitul unei domnii sângeroase"**, **"Era libertății"**, **"Prizonieri ai puterilor Axei"**, **"Guvernul de la Viena"** și multe alte cărți. A dirijat republicarea operelor legionare clasice, începând cu **"Pentru legionari"** a lui Corneliu Codreanu. Publicații despre Mișcare au fost traduse și în limbile italiană, spaniolă, franceză, portugheză și

engleză. O întreagă bibliotecă a apărut astfel în decursul anilor. Toate aceste publicații s-au tipărit în diferite țări prin efortul legionarilor și al prietenilor lor.

În memoria jertfei lui Moța și Marin în fiecare an s-au făcut slujbe la Majadahonda în Spania, adunând legionari și prieteni din toată lumea. S-a dat, din inițiativa Comandantului, bătălia construcției unui impozant monument pe locul unde, în 1937 la Majahonda, Moța și Marin au căzut pentru Cruce, combătând comunismul ateu.

Pentru îmbărbătarea grupurilor de rezistență din munți a trimis voluntari din străinătate, care au dus lupte crâncene contra securității, menținând cu sacrificiile Mișcării Legionare speranța românilor. Acești martiri au plătit cu viața lupta lor, dar românilor li s-a dat încă o scânteie de speranță când totul părea pierdut.

Este foarte greu de așternut pe hârtie rezumatul vieții Comandantului Horia Sima. Voi încerca totuși să-l descriu așa cum l-am cunoscut, deși eram atunci tânăr intrat în această Mișcare, iar el, trecut prin multe lupte. Cu un trecut plin de suferințe, arestări, lanțuri la mâini și picioare, tratat de călăii neamului drept criminal. Dar uite, cu toate că moartea era aproape de el, Arhanghelul Mihail l-a ajutat și destinul său de a conduce Mișcarea Legionară, așa cum a dorit Căpitanul, s-a îndeplinit. El era un filozof și clarvăzător al viitorului. Prevedea uneori instinctiv situațiile care se creau. Poate Căpitanul îl călăuzea.

Acuma ne-a părăsit, ducându-se la Martirii noștri și la Căpitan. De acolo de sus va continua să protejeze Mișcarea în care credea și pentru care și-a sacrificat viața.

Era profund credincios. Duminica îl găseai rugându-se la orice biserică pe care o întâlnea în drumul lui. Această credință l-a ajutat de-a trece peste suferințe și a îndura atâtea, senin, cu fruntea sus.

Prin vorbele lui capta pe cei ce-l ascultau. Avea calitatea șefului înnăscut. Fiecare comandă era bine cumpănită. Știa cum și când să o dea, prevăzând rezultatele.

Mare gânditor, își împărtășea opiniile cu cei ce erau lângă el. Când vorbea, îl ascultai cu atenție și urmăreai șirurile gândurilor sale.

Era un strateg. A încercat să adune la un loc naționaliștii din diferite țări, pe care i-a cunoscut și cu care a avut lungi contacte și convorbiri.

Acolo unde nu erau organizați naționaliștii, el le dădea sfaturi și impulsul de a lupta contra comuniștilor.

Când a sosit la Sao Paulo în Brazilia a luat imediat contact cu reprezentanții mișcării naționaliste integraliste a lui Plinio Salgado, doctor Dario Alvez. Secretarul general al Mișcării Legionare, Nicu Iancu, împreună cu Victor Carâp și cu mine l-am acompaniat peste tot. Prin noi a luat contacte cu ziariști, profesori universitari, politicieni, militari, scriitori, guverne. Pe atunci deputată, mai târziu senatoarea Dulce Salles Cunha Braga, îndoctrinată ani întregi de dr. avocat Nicu Iancu, era oratoarea care la Camera Deputaților și în Senat combătea deschis comunismul. Cu profesorul Italo Galli a avut întrevederi îndelungate. Prin îndemnul său dat comunităților de refugiați de după cortina de fier, s-au început vaste campanii anticomuniste și anticastriste. Generalul polonez Rzycki a obținut de la comunitatea poloneză din Anglia, un film cu atrocitățile săvârșite de ruși la Katyn, unde 10.000 de ofițeri

polonezi au fost împușcați în ceafă de NKVD. Filmul său a fost prezentat la Rio și la Sao Paulo miilor de ofițeri brazilieni, care pentru prima oară se confruntau cu bestialitățile comuniste !

S-au început campanii de clarificări, demonstrații și proteste de stradă într-o țară unde comunismul nu era cunoscut.

Vizita lui în Brazilia, unde a stat și a fost acompaniat și de profesorul Paulescu, a fost încununată de succes. Au urmat și altele, cu contacte în Chile, la Pinochet și în Argentina.

Dorea ca Mișcarea Legionară să coalizeze mișcările naționaliste din lume. Contactele pe care le avea mergeau de la Taiwan la Tokyo, de la Rio la Buenos Aires, de la Muenchen la Madrid și Toronto. Peste tot el era motorul.

Patriotismul său era înflăcărat și molipsitor. Când nu scria, stătea ore întregi răspunzând la scrisorile care-i veneau de peste tot. Nici una nu rămânea fără răspuns.

Anii treceau, dar el era peste tot prezent !

Pentru mine a fost personalitatea cea mai importantă pe care România a avut-o în Exil. Prin el Mișcarea și-a continuat destinul ei. Nu s-a abătut niciodată de pe drumul creat de Căpitan

După ce a luptat întreaga sa viață pentru poporul român și Legiune, ne-a părăsit în anul 1993 cu misiunea îndeplinită, alăturându-se Căpitanului și tuturor eroilor legionari.

A fost pentru noi șeful, amicul, profesorul și îndrumătorul unei generații de sacrificiu.

Să-i fie țărâna ușoară !

"Elanul creator în stare pură, spiritul ca enigmă ultimă, este dragoste. Dragostea este străină oricărei specii de determinism. Caracteristica dragostei este dăruirea, revărsarea neforțată din interior. Ea curge din puterea ei proprie. Nu poate fi impusă. Unde începe normativul, acolo încetează dragostea".

H.S., Doctrina legionară.

"Dragostea este imaginea divină din noi, chipul și asemănarea lui Dumnezeu, sigiliul originii noastre supranaturale. Dragostea este eternul care percută existența noastră vremelnică. Este eul nostru nemuritor. Adevăr mai mare decât dragostea nu există, căci ea formează Natura Divină. Dragostea reprezintă alfa și omega ale existenței noastre.

H.S., Doctrina legionară.

"Dragostea spirituală curge din alte izvoare decât dragostea emoțională. Ea este fiica cerului, timpul fără de moarte, prelungirea eternității în om. Potențialul ei energetic e inepuizabil. Paradoxul dragostei spirituale constă în fortificarea ei, în îmbogățirea ei cu fiecare act de dăruire. O energie care sporește cheltuindu-se, care se adaogă, risipindu-se".

H.S., Doctrina legionară.

SCRISORI DE LA HORIA SIMA

Prof. Massimo Zanoni

Admirator al Mișcării Legionare încă de la începutul anilor șaptezeci, când militam în Frontul Tineretului „**Corneliu Zelea Codreanu**” din Parma, îl cunoșteam pe Horia Sima numai din studii și lectură.

Imaginea sa îmi era totuși cunoscută, deoarece în acea perioadă eram abonat la o revistă din Madrid, „**Fuerza Nueva**”, care acorda spațiu „**Legiunii române**” și în special comemorării anuale a lui Ion Moța și Vasile Marin, de la Majadahonda.

Alături de Blas Pinar, președinte al adunării fondatorilor „**Fuerza Nueva**”, apărea întotdeauna Horia Sima, vicepreședinte al României (?!), acum în exil.

Cu siguranță imaginea ce o văzusem într-o carte de istorie unde el apărea la București într-o tribună, salutând în fața unei fotografii gigante a Căpitanului, se schimbase puțin. Anii trec pentru toți, dar imaginea Comandantului Mișcării Legionare din fața arcului comemorativ al celor căzuți în lupte, emană încă energie, încredere și speranța că istoria va face dreptate.

Aceste amintiri mi-au revenit în memorie participând ca organizator în anul 1988 la un congres despre Războiul din Spania, în cadrul federației din Parma a „**Mișcării Sociale - Dreapta Națională**” (Movimento Sociale - Destra Nazionale).

M-am gândit că ar fi bine să obțin, pentru legionarii din Spania, posibilitatea transmiterii unui salut din partea Comandantului Legiunii în amintirea

luptei comune duse cu mulți ani în urmă pentru apărarea civilizației creștine și europene. Găsirea adresei lui Horia Sima ne-a pus în dificultate, dar prin **„Fuerza Nueva”** am reușit să-i trimitem invitația noastră.

După câțva timp am primit de la Madrid o scrisoare de la un necunoscut, Juan Bozosan. Scrisoarea era chiar de la Horia Sima, care folosisese un nume de acoperire, pentru a-i saluta pe camarazii din Parma cu ocazia conferinței. Mă încerca o sinceră emoție: îmi părea că strâng în mână un mic fragment din istoria Europei.

În scrisoare, care era în limba spaniolă, era subliniată importanța intervenției italiene în peninsula iberică în finalul victoriei împotriva **„hoardelor ateo-marxiste”**.

După câteva luni am reluat legătura trimițând o a doua scrisoare, de data aceasta pentru comemorarea celei de a 50-a aniversări a sacrificiului lui Corneliu Zelea Codreanu: 30 / II / 1938.

La începutul lui octombrie am primit o altă scrisoare din partea lui Horia Sima, în care acesta se declară **„foarte emoționat și încântat”** de invitația noastră, trimițând chiar un salut participanților. Documentul era redactat în românește, dar asemănarea lingvistică mi-a permis să înțeleg sensul multor afirmații, cum ar fi sintagma **„Ducele Mussolini”**, care avea indubitabil ceva familiar.

Mulțumită lui Georgio Caraiani, reprezentant legionar în Italia și delegat de Horia Sima să participe la comemorare, mesajul a fost tradus în limba italiană...

În acesta se afirmă printre altele: **„Corneliu Zelea Codreanu nu a luptat numai pentru a salva**

poporul român, ci și pentru apărarea destinului întregii Europe. Azi, când Europa Occidentală în totalitate riscă să fie absorbită de imperiul răului, rememorarea vieții și a morții lui Codreanu nu este numai o pioasă comemorare a acestui martir al națiunii române, ci și un semnal pentru mobilizarea tuturor forțelor naționaliste europene. În spiritul marilor noștri predecesori, printre care Ducele Mussolini, ne gândim că fraternitatea idealurilor comune italo-române reprezintă un punct de plecare pentru o renaștere europeană viguroasă, capabilă să respingă forțele ateo-marxiste de pe continentul nostru, asigurând astfel reunificarea sa, bazată pe principiul suveranității și al autodeterminării popoarelor”.

Horia Sima simțea nevoia acută de a pune capăt fragmentării forțelor naționale, găsind în țările latine un nucleu, un punct de plecare în această operațiune de luptă a **„forțelor binelui”** contra reziduurilor marxismului.

După câțiva ani am primit o a treia scrisoare cu ocazia comemorării la Parma a 50 de ani ai Statului național legionar român, al cărui viceprim-ministru a fost Horia Sima pentru câteva luni.

Scrisoarea sublinia faptul că **„pentru Mișcarea Legionară era o mare onoare și o mare satisfacție morală participarea cu entuziasm a tineretului MSI (Movimento Sociale Italiano) la comemorarea acestui eveniment glorios din istoria României contemporane”.**

Continua astfel: **„Personal mi-a displicut mereu faptul că legăturile și contactul între Mișcările naționaliste nu sunt atât de solide**

încât să putem face front comun împotriva Internaționalei distructive. Unica excepție este Movimento Sociale Italiano și tinerii săi membri care s-au interesat de celelalte mișcări și au făcut împreună un front național și creștin mondial. Mișcarea Legionară a beneficiat de prioritate și de atenția organizației voastre și a publicațiilor MSI „.

După ce a amintit ajutorul „misin” (???) trimis la Timișoara în zilele sângeroase din decembrie 1989 și a amintit tinerii români căzuți pentru dărâmarea tiraniei comuniste, el încheia cu lansarea unui mesaj pentru viitor: **„După 50 de ani de lupte și sacrificii, Mișcarea Legionară salută cu entuziasm noile generații de italieni care au aceleași idealuri de viață și dragoste de patrie. Numai astfel, cultivând și păstrând intact patrimoniul spiritual al fiecărei națiuni se poate construi împreună Europa de Est și Europa de Vest, unită într-o Comunitate, sub conducerea spiritului divin „.**

În paralel cu aceste intervenții „oficiale” primeam și scrisori personale în care arăta un interes afectuos pentru modestele noastre activități politice și de cercetare istorică.

În 1992 i-am trimis lui Horia Sima un număr unic realizat de Federația din Parma a MSI-DN intitulat **„Adevărata revoluție din octombrie”.**

Încă odată Comandantul Mișcării Legionare mi-a mulțumit și mi-a amintit că pentru el Italia e ca o a doua patrie, din punct de vedere spiritual, și că e unica țară în care fusese recunoscută pe deplin valoarea politică și spirituală a Mișcării Legionare. Scria:

„Există în Italia foarte multe publicații care se ocupă de mișcarea noastră și chiar dacă

adversarii noștri au făcut tot posibilul să ne pună în umbră, grație vouă și prietenilor spanioli, am rămas în fruntea opiniei publice internaționale. În special la Parma am găsit în federația voastră de provincie niște prieteni sinceri. Afecțiunea lor și munca pe care au făcut-o pentru Mișcarea Legionară nu va putea fi uitată niciodată „.

În Încheiere era subliniată necesitatea încheierii unui acord între forțele naționale europene pentru **„ a învinge în bătălia finală pentru triumful creștinismului”.**

După câțva timp mi-a parvenit de la Madrid o publicație numită **„L'ordre naturel du monde: christianisme, nationalisme, democratie”** („Ordinea naturală a lumii: creștinism, nationalism, democratie”). În aceasta Horia Sima sintetiza principiile de conducere a Europei care după ce se eliberează de marxism riscă să cadă în sclavia unui alt materialism: acela al mondialismului.

După câteva luni, în locul fotografiei cu autograf care-mi fusese promisă, am primit trista veste a încetării din viață a lui Horia Sima.

De la el îmi vor rămâne câteva scrisori și mesajul de speranță cu care încheia una din operele sale în limba spaniolă.

„În fața imensității pericolului și a forțelor noastre aparent debile, să ne amintim de vorbele Mântuitorului: „„Îndrăzniți, eu am învins lumea” „.

HORIA SIMA, ROMÂNUL EUROPEAN

Blas Pinar

Relația mea cu Horia Sima, moștenitorul doctrinar și politic al lui Corneliu Zeliu Codreanu, -cu care ne cunoșteam dinainte- începe în ziua când am fundat în Spania **„Fuerza Nueva”** (Forța Nouă). Nu pot să o uit. Era în 2 mai 1966, cu nouă ani înaintea morții lui Francisco Franco. În actul instituțional, care s-a concretizat la început printr-o revistă și apoi, după proclamarea Monarhiei Parlamentare, într-un partid, a fost lângă noi Horia Sima.

Prezența lui, care m-a onorat în mod special, nu numai prin persoana sa, dar și prin ceea ce el reprezenta, a însemnat un ajutor moral important ; dar acest ajutor s-a făcut mai explicit când terminând actul s-a apropiat de mine, m-a felicitat și mi-a spus următoarele vorbe, la care eu am apelat apoi de multe ori în căutarea unui sprijin moral: **„din lunga mea experiență în luptele politice vă sfătuiesc să nu cădeți în euforie când vă însoțește succesul, dar nici în deznădejde când acesta este contrar. Rămâneți neclintit, senin, imperturbabil atât în flux cât și în reflux, atât atunci când marea este calmă ca și când valurile ei furioase vă lovesc. Unii vor veni să lupte lângă Dumneavoastră. Alții, care au luptat lângă Dumneavoastră, vă vor părăsi. Dar vă sfătuiesc, mergeți înainte fără să vă clătinați, fără să vă mâhniți „.**

Mi-a fost greu, fără îndoială, să urmez acest sfat amical al lui Horia Sima, căci este greu să scapi, să

fugi de influențele sensibilității. Dar recomandarea lui a fost profetică și iată că aici în Spania continuăm, cu toate că timpurile sunt dificile, să milităm pentru ideile cărora le-am fost credincioși și să nu ne clătinăm în fața greutăților.

Legăturile cu Horia Sima și cu militanții din „**Garda de Fier** „ exilați în Spania au fost neîntrerupte și multiple. În sediul nostru s-au desfășurat multe acte de frățietate româno-spaniolă, iar Horia Sima a ținut mai multe conferințe captivante cu subiecte ce le domina la perfecție și care, în ultimă analiză, aveau ca obiectiv atât de a face cunoscut cu exactitate și documentare ceea ce reprezintă un regim comunist, ca acel impus prin forță militară în țara sa, cât și care sunt mijloacele eficace pentru a lupta contra lui.

Am avut onoarea de a publica unele din cărțile sale. Subliniez trilogia -rezumat al gândirii lui- „**Que es el comunismo?** „ (Ed. Fuerza Nueva, Madrid, 1977) ; „**El hombre cristiano y la accion politica**” (Ed. Fuerza Nueva, Madrid 1977) ; „**Tecnica de lucha contra el comunismo** „ (Ed. Fuerza Nueva, Madrid 1980).

Que es el comunismo? a avut o primire impresionantă între cititorii de limbă spaniolă. S-au făcut, dacă îmi amintesc bine, cinci ediții și s-au vândut 14.000 exemplare. Amiralul Carrero Blanco -asasinat în 20 decembrie 1973 de teroriștii de la ETA- care a citit-o cu atenție și interes, mi-a spus că era cea mai bună operă pe care o cunoștea el asupra temei.

Eu i-am prefăcut volumul „El hombre cristiano y la accion politica „. Din această prefăcă îmi permit să citez câteva rânduri care scot în relief figura și activitatea lui Horia Sima:

„ Cei care avem răspundere în „ *Fuerza Nueva* „ suntem mulțumiți că am putut contribui prin publicarea strălucitei și convingătoare cărți a lui Horia Sima, să clarificăm și să luminăm o chestiune atât de pasionantă ; și nu numai pasionantă, dar chiar obsesivă. Comunismul, în adevăr, este marea obsesie a epocii în care am fost hărăziți să trăim și asta nu prin ceea ce înseamnă el ca mișcare ateistă -și prin aceasta antiumană-, dar și prin complicitățile pe care le are la scară universală în anumite medii eclesiastice,

„Dar nu este suficient de a ști cu siguranță și claritate ce este comunismul. Cunoașterea lui trebuie să fie numai preambul, sau prima lecție. E nevoie de mai mult. Trebuie să știm cum să ne opunem invaziei sale ideologice și tactice.

„ Asta este, în conjunctura istorică de astăzi, misiunea creștinismului. Confuzia ambientală, indisciplina, relativismul dogmatic, anarhia liturgică, slăbirea vieții sacramentale și contestarea autorității, poate pune la îndoială această afirmație a noastră ; dar această îndoială va dispărea de îndată ce se vor preciza diferențele dintre creștinism și structură, dintre **Sponsa Dei** și comunitățile de creștini, dintre **missio Ecclesiae** și factorii umani care o integrează, dintre Biserica fără pată și ceea ce se numește astăzi păcatele Bisericii (care nu sunt decât greșeli în schema sa temporală), dintre omul creștin și omul pur al Bisericii, dintre mistic și scrib.

Horia Sima, vicepreședinte în guvernul țării sale în

circumstanțe istorice, apoi prizonier al naziștilor pentru o perioadă în timpul războiului ; soldat până la ultimul cartuș contra avalanșei roșii ce pretindea să înghită totalitatea continentului european ; exilat, refugiat și

rezident în Spania, este un exemplu viu (ce se observă chiar pe fața lui) de luptă generoasă și sacrificiu pentru un ideal, de constanță și vigoare în acțiunile sale, de lealitate fără fisuri și nici concesii, față de poporul și patria lui „.

Horia Sima, locuind în Spania, promova și conducea concentrările de români și spanioli la Majadahonda, localitate din apropierea Madridului, unde în lupte contra armatei roșii, și-au sacrificat viețile Moța și Marin, neuitații legionari ai Legiunii Arhanghelul Mihail. În fața monumentului și a crucii de granit care s-au ridicat acolo pentru amintirea lor, se fac rugăciuni și se spun câteva cuvinte. Întotdeauna se găsesc oratori ocazionali pentru că exilații **Gărzii de Fier** obișnuiau -și obișnuiesc- să vină din diferite țări europene și americane. De obicei și eu pronunțam -și pronunț încă- un mic discurs, după care se încheia reuniunea cu o scurtă și inimoasă alocuțiune a lui Horia Sima. Apoi, la o masă camaraderească ne așezam spanioli și români. Horia Sima ocupa mereu locul de onoare.

Amenințat cu moartea de un inamic necruțător, lui Horia Sima nu-i era teamă. Această amenințare continuă nu a afectat deloc conduita lui. Nu l-a făcut să ezite sau să se ascundă. A voiajat prin Spania și în afara Spaniei. Trebuia să încurajeze pe ai lui și să-i mențină nu numai uniți, dar și să le întărească speranțele. Și fără nici o îndoială, a reușit. La aceasta au contribuit și multele lui scrieri care au hrănit comunitățile românești: „ **Exilul și lupta de eliberare**” ; „ **Omul nou** ” ; „ **Doctrina legionară** ” ; „ **El orden natural del mundo** ”, etc.

Din punctul meu de vedere și datorită conținutului de iubire pentru Spania, una din cărțile

sale cele mai pasionante este „ **Dos movimientos nacionales: Jose Antonio Primo de Rivera y Cornelio Zelea Codreanu** „ (Ediciones Europa, Madrid 1960). Importanța acestei cărți rezidă în evidențierea ideologică și tactică a celor două Mișcări, cu toate că dacă a existat vreun contact între ele -ceea ce eu mă îndoiesc- a fost minim. Aceasta arată cum, fără o cunoștință comună și fără schimb de experiențe, se poate ajunge, plecând de la Principii comune, la aceleași concluzii. Înțeleg prin asta că întemeietorul Falangei și cel al Mișcării Legionare aveau o concepție înaltă despre activitatea politică a omului și credeau că militantul respectivelor Mișcări trebuia să trăiască, să conviețuiască și să lupte conform cerințelor Evangheliei. Această activitate politică era concepută de ambii „**sub specie aeternitates**”. Poezia pentru Jose Antonio și cântecul pentru Corneliu, reprezentau manifestarea intimă și proclamată a conștiinței curate și a prieteniei cu Dumnezeu a militantului politic.

Îmi aduc aminte de Horia Sima la Asuncion (în Paraguay). Era în anul 1979. Asistam la Congresul „ **Ligii mondiale anticomuniste** „. Eu prezidam o delegație a „**Forței Noi** „. Eram observatori, dar nu numai, a dezbaterilor Congresului, ci și a dinamismului lui Horia Sima, care a profitat de prezența reprezentanților din întreaga lume pentru a-i informa, în conversații mai mult sau mai puțin private, de situația din România supusă jugului sovietic și tiraniei lui Ceaușescu.

Horia Sima a decedat inopinat în Germania. A murit, după cum am aflat, în timp ce citea. A vrut să fie înmormântat în Spania, alături de soția lui. Am asistat la slujba religioasă pentru eterna odihnă a

sufletului său, în biserica ortodoxă din Madrid. Ne dureau moartea unui mare prieten al Spaniei, țară pe care a cunoscut-o, a iubit-o și a servit-o ; dar ne rămâne amintirea omului care nu a precupețit eforturi nici sacrificii pentru a servi patria sa, atât înăuntru cât și în afara granițelor ei, în opoziție, în guvern și în exil. Horia Sima a fost un român excepțional, care gândind la țara sa, izolată și subjugată, ce făcea parte din „**Europa absentă** „, cum spunea George Uscățescu, visa la o Europă fidelă rădăcinilor creștine ale culturii ei.

Considere-se aceste rânduri rugăciune, omagiere și pioasă amintire pentru Horia Sima și pentru exemplul ce ne-a lăsat cu viața sa, cu vorba sa, cu opera sa.

"Există trei nivele de trăire, trei tipuri de existență:

Trăirea omului la nivelul biologic și profesional. Individul își întemeiază o familie și se îngrijește de subzistența ei prin munca ce-o realizează (agricultură, meșteșuguri, profesii intelectuale sau tehnice). Nu mai e nevoie să subliniem importanța acestui gen de viață, căci ea asigură continuitatea vegetativă a societății și progresul material. Fără această activitate, omenirea s-ar stinge.

Dar rămânând la acest nivel, individul nu se realizează plenar. El face parte dintr-o comunitate națională, care e o entitate superioară sieși și familiei lui. Pentru a deveni o persoană umană, trebuie să înglobeze în sfera

lui de preocupări și neamul. Altminteri se condamnă singur la o existență mutilată, amputată de imaginea națională, și dispare într-o masă umană nedefinită. Națiunea pierde și ea un luptător conștient pentru idealurile ei.

Omul ajunge la desăvârșirea persoanei sale numai când urcă, vehiculat de dragoste, spre al treilea nivel de existență, care-l duce la Dumnezeu. De abia atunci, din vârful piramidei sociale, are viziunea integrală a misiunii lui în lume, care cuprinde toate nivelele de existență într-o ordine ierarhică: individul, profesiunea, familia, neamul, Statul, omenirea, Biserica, Dumnezeu".

H.S., Doctrina legionară.

"Destinul unui popor nu este o forță oarbă care să se realizeze după socoteli supraumane și inumane și să prefacă în pulbere toate eforturile noastre. La împlinirea lui participă toți indivizii care îl compun. Milioane de vieți dau viața unui popor, dar din milioanele de fapte bune sau rele ale acestor suflete se conturează personalitatea lui istorică. Nu există fapte neutrale din punct de vedere social, fapte care să privească exclusiv pe individul care le-a săvârșit și să nu-și exercite influența lor asupra mediului unde au apărut".

H.S., Doctrina legionară.

"Istoria unui neam este o creație zilnică. Noi înșine ne făurim destinul din energiile pozitive sau negative ce emană din acțiunile noastre. Justiția imanentă prelucrează numai zelul oamenilor, face parte dreaptă binelui și răului ce l-au adunat în viață și din prevalența unuia sau altuia, îndreaptă pașii popoarelor spre drumul înălțării sau al decăderii.

H.S., Doctrina legionară.

"Organizarea colectivităților umane depășește puterea de înțelegere a omului. Ea este opera lui Dumnezeu. Odată cu începutul istoriei, Dumnezeu a fixat și cadrul ei de desfășurare. După cum a stabilit legile de mișcare ale universului material, tot astfel s-a îngrijit și de buna funcționare a universului social. Acestei axiome sociale, nescrise în coduri și constituții, dar transmisă indivizilor și popoarelor odată cu impulsul divin al creațiunii, Corneliu Codreanu i-a dat următoarea formulare:

"Individul în cadrul și slujba neamului său".

"Neamul în cadrul și slujba lui Dumnezeu și a legilor Dumnezeirii".

H.S., Doctrina legionară.

LEGIUNEA - O ENIGMĂ ISTORICĂ

Horia Sima

Când comemorăm semicentenarul Mișcării Legionare, putem evoca multe fapte glorioase din

trecutul ei, multe acte eroice, suferințe și prigoane, care au lăsat în urma lor mii și mii de morți, dar există în istoria ei mai mult decât o înlănțuire tragică de evenimente, un substrat insesizabil rațiunii, un destin al acestei mișcări, care vine din sferele cele mai înalte și care de la întemeiere și până astăzi îi determină drumul.

Mișcarea e mișcare câtă vreme stă sub ocrotirea acestui destin și îi îndeplinește cu rigoare indicațiile. Orice abatere de la linia acestui destin îi alterează ființa și dacă nu revine la normal, la adevărata ei orientare, mișcarea riscă să se destrame. Cu toate ororile săvârșite contra Legiunii, cu toate feroastele masacre din timpul lui Carol, Antonescu și din epoca comunistă, bucurându-se de rare intervale de liniște și pace, după 50 de ani de la întemeierea ei, Mișcarea n-a putut fi nimicită. Ea trăiește, rezistă, se afirmă și luptă. Nu militează pentru alte idealuri, nu s-a decolorat doctrinar, ci mărturisește același crez cu care a fost înzestrată de Căpitan.

Tragediile ce s-au abătut asupra ei au fost prețul ce-a trebuit să-l plătească pentru a rămâne credincioasă propriului ei destin. Așa cum creștinii din primele secole au fost permanent supuși la prigoniri, trebuind să aleagă între a-și abjura credința pentru a-și salva viața sau de a rămâne credincioși lui Hristos, fiind azvârliți de vii în gura leilor.

Firește că jertfele legionare ar fi fost mult mai mici dacă nu ne-am fi ciocnit frontal cu puterile răului: dacă ne-am fi adaptat dictaturii carliste, dacă am fi abandonat Mișcarea în mâna lui Antonescu, dacă după

23 august ne-am fi retras cuminți în vreun colțișor, lăsând ca evenimentele să treacă peste noi. Dar dacă ne-am fi retras pe aceste poziții minore, Legiunea nu ar mai fi rămas aceeași. Și-ar fi pierdut stilul ei de acțiune, personalitatea ei, legitimitatea ei istorică. I s-ar fi sleit posibilitățile ei creatoare și până la urmă ar fi dispărut. Ar mai fi rămas legionari răzleți, dar nu Legiunea ca entitate de sine stătătoare.

Am combătut toate aceste regimuri, pentru că toate erau emanația răului și duceau țara la ruină. Dictatura lui Carol s-a sfârșit cu pierderea unei treimi din teritoriul național ; dictatura lui Antonescu s-a încheiat cu un război pierdut și desființarea Statului Român. Dictatura comunistă ne-a costat două milioane de morți, pierderi uriașe din substanța națională și, așa cum prevedea Căpitanul, bolșevizarea țării.

Nu puteam sta de o parte, privind ca spectatori indiferenți la neamul care se răsucea pe rug. Nu numai că aceasta era o atitudine de lașitate, dar nu corespundea eticei legionare, care întotdeauna ne-a solicitat să fim la avangarda luptei naționale și creștine. Când alții cedau presiunii inamice și se retrăgeau incapabili să mai mențină frontul, legionarii aveau datoria să rămână neclintiți în tranșee. Lupta noastră a fost inegală, căci întotdeauna ne-am ciocnit cu forțe mult superioare nouă și de aici și marile pierderi ce le-am suferit, dar n-aveam altă alternativă decât să ne expunem pentru cauza dreptății, mulți, puțini câți eram, sau să prezidăm lichidarea Mișcării și să dispărem pe ușa din dos din istorie. Mișcarea nu s-a menținut până astăzi decât cu prețul acestui efort

dureros și continuu, aceste lupte permanente pentru apărarea Neamului și a Bisericii.

Am căzut de atâtea ori, sângerând din mii de răni, pentru că n-am părăsit drumul onoarei, pentru că n-am capitulat și n-am pactat cu inamicul. Dar tot de atâtea ori ne-am ridicat, ne-am strâns oștile decimate și risipite și ne-am pregătit pentru o nouă bătălie.

Perpetuarea vieții legionare în mijlocul atâtor furtuni, atâtor încercări cumplite, atâtor Golgote și crucificări, se explică tocmai prin fidelitatea față de doctrina Căpitanului. Ea ne-a salvat de la descompunere și moarte și ne-a ajutat să ajungem această binecuvântată zi, când sărbătorim semicentenarul. Mișcarea posedă o forță imanentă, o energie intrinsecă, de unde se adapă încontinuu pentru a-și reînnoi întreprinderile ei politice și istorice: este vâpaia unei alte vieți. Legionarii care au căzut cu miile pe toate fronturile au fost iluminați de viziunea acestui destin legionar, care i-a întovărășit pretutindeni: în fața plutoanelor de execuție, în guerila din munți, între zidurile negre de închisoare, care le-a supt vloga tinereții.

Dacă astăzi ne-a învrednicit Dumnezeu să prăznuim 50 de ani de existență legionară, faptul se datorește acestei prezențe active și continue a unei taine ce ni s-a încredințat de Atotputernic, în cadrul istoriei universale. Când atâtea popoare reneagă fundamentele civilizației europene și creștine, misiunea noastră este să depunem permanent mărturie pentru Neam și Hristos, ferind Mișcarea să cadă sub tentațiile Anticristului. La capătul acestui calvar ne va aștepta o mare biruință finală contra

comunismului, pe care nu va mai putea-o să ne-o răpească nimeni.

Țara și Exilul - mai-iunie 1977

"Orice ideal național conceput pe baze meschine, chiar dacă își începe cariera cu succese răsunătoare, până la urmă însuși egoismul din care s-a zămislit îi va deveni o povară și o fatalitate. Un ideal nedrept, odată intrat în conștiința națiunii, cu greu poate fi izgonit din viața ei. El dă naștere unei mentalități, unei stări de spirit, care, alimentată în continuu cu anumite "certitudinii" auzite de la conducători, devine loc comun al înțelepciunii populare. O euforie colectivă se degajează din mirajul bunăstării pe care-l promite acapărarea teritoriilor și bogățiilor altor popoare, până ce într-o bună zi toată această uriașă risipă de forțe se dovedește a fi rezultatul unui viraj greșit în viața neamului. Câte lacrimi, câtă suferință, cât sânge vărsat și câte valori pierdute din cauza unei eronate interpretări a destinului național".

H.S., Doctrina legionară.

"Există un sens al istoriei? Un sens universal al ei? Fără îndoială, dar numai în

cadrul de desfășurare fixat de ordinea socială, care reglementează viața colectivităților umane: individ, neam, Dumnezeu. Sensul de realizare al istoriei este uniliniar și limitat în timp, având ca termen final reunirea tuturor popoarelor în Dumnezeu".

H.S., Doctrina legionară.

HORIA SIMA, COMANDANTUL

de preot Liviu Brânzaș

Redăm câteva fragmente din broșura cu titlul de mai sus, a părintelui Brânzaș, apărută în anul 1998, puțin înainte de trecerea lui în viața cea veșnică. În această broșură părintele apără memoria Comandantului pe care încearcă să o terfelească unii și arată marile realizări ale urmașului Căpitanului.

...

1. Rămâne pe pelicula memoriei românești imaginea

Acei mulțimi de oameni ce a umplut până la refuz marea Piață a Capitalei în ziua de 6 octombrie 1940. Acea imagine -ce nu poate fi ștearsă din documentele clare ale istoriei de către nimeni și prin nici o substanță- rămâne dovada clară a adeziunii românilor la Legiune. Fără acea imagine, astăzi falsificatorii istoriei naționale ar putea susține cu mai multă șansă că Mișcarea Legionară a fost o grupare de agitatori, cu un număr restrâns de aderenți (deși rezultatul alegerilor din 1937 a arătat contrariul). Acele fotografii, luate din toate unghiurile, arată că la 6 octombrie 1940 era acolo toată țara. Cine a dus Legiunea la un asemenea moment de importanță istorică? Evident că acel care stătea la tribună și saluta mulțimile entuziaste cu brațul ridicat, având în spatele și deasupra lui fotografia uriașă a Căpitanului (ce imagine simbolică !), care plutea dominator de dincolo de moarte peste marea mulțime de români, nu numai cu chipul, ci și cu duhul.

2. Scoaterea Căpitanului de sub placa de beton

de la Jilava și reînhumarea lui în regim de doliu național. Străzile pe care cu doi ani în urmă Căpitanul fusese dus în duba poliției ca un infractor, se transformaseră într-un traseu apoteozic, în care primea omagiul pios al națiunii. Erou național și martir, reintra în drepturile și titlurile sale legitime de cel mai mare iubitor de neam și apărător al intereselor naționale. Sfârșirea hotarelor României Mari -care sângerase țara- l-a confirmat ca profet național, el prevăzând în 1936, tragedia națională. Când a fost asasinat Căpitanul, catapeteazma României Mari s-a crăpat spre toate punctele cardinale ale hotarelor.

Am insistat asupra dezgropării și reînhumării Căpitanului pentru că acest fapt este de o maximă importanță pentru triumful adevărului în cazul Comandantului Mișcării Legionare. Dacă nu era detronat Carol II -ca efect al acțiunii lui Horia Sima din 3-5 septembrie 1940- când ar fi văzut românii și când ar fi luat la cunoștință tribunalul moral al istoriei că cel mai mare român al veacului a murit cu funia de gât, printr-un omor mișelesc și nu în mod „legal”, cum încercau asasinii să mintă ; acei asasini care făcuseră atâta caz în raporturile cu legionarii de „democrație” și de „Statul de drept”. El, Horia Sima, l-a ridicat pe Căpitanul din mormânt și l-a arătat lumii în chip de victimă nevinovată. Când zic „scoaterea de sub beton” nu mă refer la actul material al lucrării, care s-a făcut în prezența familiei Căpitanului, ci la actul politic care a făcut posibil acest lucru. Am mai spus-o, și o repet, că este regretabil faptul că familia Căpitanului nu a înțeles în lumina adevărului această faptă a lui Horia Sima, de nemăsurată importanță pentru imaginea morală a Căpitanului și a Mișcării. Și trebuie să ne întrebăm: dacă regele asasin ar fi rămas pe tron, ar fi

acceptat el, oare, vreodată ca să ridice uriașa placă de beton de la Jilava pentru a se vedea oribila crimă pe care a ordonat-o? Iar odată cu sosirea tăvălugului comunist ar mai fi fost posibil așa ceva? Când și cine ar mai fi prohodit, după rânduiala legii strămoșești, rămășițele pământești ale marelui martir, așezat pe catafalc și în prezența întregului românism? Rămâne gloria lui Horia Sima de a fi făcut pentru Căpitanul ceea ce a făcut Iosif din Arimateea pentru Mântuitorul lumii !

3. Prin biruința legionară din 1940 -pe care Detractorii lui Horia Sima o minimizează sau îi contestă orice valoare istorică- a fost posibil un alt mare act în favoarea memoriei Căpitanului: reabilitarea lui juridică. Fapt de cea mai mare importanță, căci asupra personalității lui morale plana suspiciunea că ar fi fost capabil de trădare de țară, așa cum un complet de judecată, la ordinul unui rege irodian, a dat verdictul. Atunci, în timpul biruinței temporare a Mișcării, s-a restabilit dreptatea, prin decizia liberă și absolut legală a celor mai înalte foruri juridice din România. Pentru acele timpuri, acel act de reabilitare juridică era o necesitate absolută.

...

4. Crearea, în momentul instaurării comunismului

în România, a celui mai mare front de rezistență românească anticomunistă prin reorganizarea Mișcării Legionare ordonată de Guvernul de la Viena și coordonată apoi de la Madrid. Supremația legionară în lupta anticomunistă e incomensurabilă ; dovada cea mai clară: faptul că pentru încarcerarea legionarilor a fost nevoie de cea mai mare închisoare din România, Aiudul. Numai conspirația antilegionară talmudo-

masono-bolșevică la care s-a asociat, din păcate, o parte dintre membrii partidelor istorice încearcă să oculteze la nesfârșit această glorie națională a legionarilor conduși de Horia Sima.

...

"Mondialismul dă o lovitură de grație și Democrațiilor, căci anulează voința națională, care se exprimă prin Partide și prin Parlamente, înlocuindu-le cu o administrație centrală. În locul guvernelor ratificate prin alegeri vor apare cercuri anonime de funcționari, care se substituie atât legislativului, cât și executivului popoarelor".

H.S., L'ordre naturel du Monde

Care e rolul culturii în formarea unei națiuni? Cultura izvorăște, cum spune Cuza, din puterea creatoare a națiunii. Acest suflet colectiv, acest spirit național, începe să se afirme în creații culturale, în diferite domenii: poezie, sculptură, arhitectură, filosofie, etc. Mai întâi în mod rudimentar și apoi progresiv, creația culturală se șlefuește, ridicându-se tot mai sus pe scara valorilor. De la poezia populară română până la Eminescu există o continuitate, un lanț neîntrerupt de eforturi creatoare.

Pe măsură ce cultura se îmbogățește, cu noi viziuni și stiluri, în aceeași măsură contribuie la consolidarea națiunii, la cimentarea ei internă.

Națiunea se recunoaște în creațiile culturale, produs al propriului geniu și, progresiv, se iluminează și conștiința ei istorică. Cu cât impulsul cultural e mai puternic, cu atât națiunea câștigă un rang mai înalt între celelalte popoare ale lumii. Se produce, cum spune Corneliu Codreanu, un fenomen de iluminare colectivă, care îi arată drumul de urmat în istorie. În acest sens trebuie înțeles că "naționalitatea este puterea creatoare a culturii". Dar această cultură, trebuie bine precizat, nu e decât reflexul puterii creatoare a națiunii. Națiunea se descoperă pe sine, ca într-o oglindă, în actele creatoare, emanate din propria ei substanță.

H.S., Îndreptar de viață pentru
români

AMINTIRI DIN PRIGOANA 1938 - 1940 ȘI CONFIRMAREA ÎN LUPTĂ A COMANDANTULUI

Ing. Jenică Popescu

Începutul prigoanei 1938 - 1940 m-a găsit ca membru al Frăției de Cruce **„Aurel Vlaicu”** din București. În cadrul acestei unități F.D.C., împreună cu ceilalți camarazi ai mei, ne-am continuat activitatea normală, în ciuda cruntei prigoane dezlănțuită contra Mișcării.

În această perioadă au fost trei evenimente care ne-au impresionat pe noi tinerii:

1. Arestarea Căpitanului și procesul care i s-a intentat.

M-a impresionat rechizitoriul procurorului, pe care l-am

ascultat la radio, pentru mulțimea învinuirilor ce erau aduse Căpitanului, multe dintre ele fiind minciuni și calomnii. Cum putea fi învinuit un om că se născuse într-o familie de români din Bucovina, căreia, sub dominația austriacă, i se schimbă numele de Zelea în Zelinschi? Cum putea fi învinuit Căpitanul fiindcă mama sa avea printre ascendenți ceva sânge german? Mulți oameni politici români aveau origini străine (greci, bulgari, ruși, nemți, etc...). Aceștia puteau fi miniștri sau înalți funcționari de stat fără ca cineva să se revolte sau să li se facă procese pentru aceasta. Iată că pentru Corneliu Zelea Codreanu era un delict ce trebuia pedepsit.

De asemenea ne-a indignat acuzația de înaltă trădare, pentru că într-o circulară Căpitanul publicase niște ordine ale ministerului de interne către unitățile de jandarmi în care se cerea împiedecarea legionarilor de a face propagandă pentru alegerile din 1937. Aceste dispoziții și ordine puteau ele să fie considerate ca atentat contra siguranței statului? Oare ce secrete se dezvăluiau inamicilor statului român? Absurd.

Când m-am întâlnit la prima ședință cu camarazii mei am discutat consecințele ce vor urma acestui proces. Situația devenea din ce în ce mai periculoasă. Peste tot se discuta de arestări ale legionarilor, de intrări în clandestinitate a celor vizați. Nu se mai putea vorbi de o activitate la lumina zilei. Orice carte legionară, ziar sau revistă au fost interzise ; îngrijorarea creștea cu trecerea timpului.

2. Suprimarea Căpitanului, a Nicadorilor și Decemvirilor.

Am rămas stupefiat când am citit într-un ziar

(Universul) anunțul împușcării celor 14 sub pretextul că au vrut să fugă de sub escortă în momentul transferării de la închisoarea Râmnicu Sărat la închisoarea Jilava.

Nu puteam crede că este adevărat. De altfel, comentând cu ceilalți camarazi această veste, ne-am exprimat cu toții îndoiala că acest lucru putea fi adevărat.

Speram să fie o înscenare a autorităților pentru a vedea reacția legionarilor. De altfel veștile, zvonurile și anumite comentarii din presă ne îndreptățeau să credem acest lucru.

3. Pedepsirea lui Armand Călinescu din 21 septembrie

1939.

Întâmplător ascultam la radio când emisiunea programată s-a întrerupt și a fost difuzat acest anunț: **„O echipă de legionari a pedepsit pe Armand Călinescu, cel care l-a ucis pe Căpitan”**.

După o pauză de câteva minute emisiunea a fost reluată fără nici o explicație, cu transmiterea de muzică funebră și simfonică.

A doua zi s-a răspândit zvonul că au fost împușcați o parte din legionarii internați în lagăre și că au fost executați în fiecare capitală de județ alți legionari. Toate cadavrele au fost expuse pe străzi spre intimidarea populației.

În ziare au apărut comentarii despre aceste execuții. Unele ziare reproduceau fotografiile cu cadavrele celor din echipa lui Miti Dumitrescu vizitate de o mulțime de personalități din conducerea statului în uniformă **„Frontului Renașterii Naționale”**, printre care l-am recunoscut și pe Nicolae Iorga. Evenimentele petrecute au produs o stare de neliniște în societatea românească. Erau primele asasinate în masă și expuse public

Se instalase o teroare generală. Numai cei care înfierau „„crima odioasă” asupra șefului de guvern (Armand Călinescu) puteau să scrie fără teamă. După câteva luni s-a zvonit că cei care mai rămăseseră în lagăre, scăpând de execuția din acea noapte de 21-22 septembrie, au fost eliberați. Unii dintre ei au dat declarații de desolidarizare de Mișcarea Legionară. alții au așteptat să fie eliberați (sau executați) fără a se dezice de trecutul lor.

Odată cu începerea războiului, la 1 septembrie 1939, atmosfera în țară a devenit nesigură pentru

români. Începuseră concentrările oamenilor apti de a fi utilizați în apărarea granițelor amenințate de dușmanii țării noastre.

Nu mă voi extinde asupra acelor evenimente cunoscute, căci s-a scris mult despre ele.

Vreau numai să comentez în lumina normelor și doctrinei legionare, când acțiunea unei persoane este bună sau greșită, cu consecințe asupra Mișcării Legionare.

Căpitanul dezbătând, în tabăra de la Carmen Silva, cum este bine să acționeze un legionar în cazul unei prigoane în care a rămas singur, a ajuns la concluzia că:

O inițiativă este bună dacă servește cu fidelitate linia legionară. În cazul când această inițiativă nu servește și neamul și nu este în concordanță cu linia creștină, nu este bună. A nu face nimic este și mai rău.

Așadar, trebuie analizată orice activitate legionară în lumina acestor adevăruri. Activitatea legionară după arestarea și condamnarea Căpitanului s-a desfășurat în „„Frățiile de Cruce”„, numai pe linia educativă, cultivându-se formarea caracterului și a unei trăiri cât mai autentice.

Legionarii din celelalte unități erau preocupați mai mult de evoluția persecuțiilor întreprinse de administrația statului ce devenise obedientă dictaturii lui Carol al II-lea. Desființarea partidelor politice și guvernarea printr-un **partid unic** nu a urmărit decât prigonirea legionarilor. Nu a fost arestat nici un alt șef de partid sau vreunul din membrii acestora. Din contra, în noul partid unic, „„**Frontul Renașterii Naționale**”„, au fost cooptați majoritatea membrilor marcânți ai acestor partide.

În această prigoană Legiunea a fost condusă de un comandament având ca șefi succesivi, recunoscuți de Căpitan, pe Radu Mironovici, Ion Belgea, Ion Antoniu, Iordache Nicoară, Constantin Papanace, Horia Sima și Vasile Cristescu. Unii dintre ei au fost arestați și uciși în masacrul din 21-22 septembrie, alții au scăpat cu viață, iar Vasile Cristescu, opunându-se la arestarea sa, a fost împușcat.

După asasinarea Căpitanului, a Nicadorilor și a Decemvirilor, comandamentul a avut ca obiectiv principal pedepsirea celor ce comiseseră asasinatele. Toate încercările au fost zadarnice, căci cei care lucrau la pedepsirea criminalilor au fost descoperiți și uciși. În cele din urmă comandamentul legionar din prigoană a fost nevoit să se refugieze în Germania, împreună cu alte personalități legionare, ca să scape de arestări. Grupul legionar refugiat în Germania se reunește la Berlin și hotărăsc să continue lupta. Este desemnat ca șef al acestui grup preotul Dumitrescu-Borșa (cel ce luptase în Spania împreună cu ceilalți legionari). Printre refugiații din Berlin se regăsesec: Constantin Papanace, Victor Vojen, Alexandru Constant, Gheorghe Ciorogaru, Horia Sima, Eugen Teodorescu, Nicolae Petrașcu, Nicu Șeitan, Ilie Smultea, Octavian Roșu, Traian Borobaru și alții. Atmosfera dintre legionari era destul de apăsătoare. Nu se întrezărea nici o speranță că lucrurile în țară se vor calma și defetismul începea să-i cuprindă pe unii dintre ei. Primul care dezertează este preotul Dumitrescu Borșa, care face cunoscut celorlalți camarazi că el nu mai crede că Mișcarea Legionară va mai avea de jucat vreun rol în viitor și pe acest motiv renunță la șefia grupului. Vrea să fie lăsat să-și trăiască viața ca un simplu muritor. O atitudine asemănătoare o au -ceva mai târziu- Gheorghe

Ciorogaru, Victor Vojen și Alexandru Constant. Aceștia și-au căutat o ieșire din acea situație apăsătoare prin ocuparea de posturi ce le asigurau supraviețuirea și o realizare profesională.

Cei care caută să mențină unitatea și să insuflă o speranță că lupta legionară nu este zadarnică sunt Papanace și Horia Sima. Horia Sima ia inițiativa de a forma un grup de acțiune directă. Aceștia depun un legământ, angajându-se în continuarea luptei cu orice riscuri.

La 17 martie 1939, Horia Sima, Virgil Mihăilescu, Ilie Rotea, Nicolae Petrașcu, Nicu Șeitan, Ioan Boian, Petre Ponta, Ioan Popa, Valeriu Vințan, Alexandru Popovici, Tolcea Ioan, Traian Borobaru, Iosif Găvăgină, Ilie Smultea, Iosif Vasiu, Octavian Roșu, Eugen Teodorescu, depun acest legământ și încep o activitate în acest sens

În Germania sosește Miti Dumitrescu. El voia să verifice dacă zvonurile despre Căpitan (că ar fi în străinătate și s-ar ascunde pentru a nu fi reperat de agenți ai serviciului secret român) sunt adevărate sau false. În urma convorbirilor cu Constantin Papanace, Horia Sima și cu alți legionari din Berlin și-a dat seama că nu este nici un dubiu în privința morții Căpitanului. El se întoarce în țară decis să pedepsească pe călăul principal: Armand Călinescu. Are acceptul celor din refugiu pentru această acțiune.

După pedepsirea lui Armand Călinescu urmează represiunile cunoscute asupra legionarilor. După scurt timp însă se fac eliberări din lagăre, întâi a celor ce dau declarație de desolidarizare de Mișcarea Legionară și apoi și a celor care au refuzat acest târg. Această destindere se făcea sub presiunea evenimentelor externe: războiul cu Polonia, care s-a încheiat cu

capitularea acesteia și împărțirea ei între germani și sovietici.

La Berlin sosesc pe rând două delegații de legionari trimiși de regim pentru ai convinge pe refugiații din Germania să se întoarcă în țară, promițându-le (regele) că nu vor avea de suferit.

Dar aceștia refuză oferta și decid continuarea luptei cu regele Carol al II-lea.

Horia Sima împreună cu alți câțiva legionari încearcă să vină clandestin în țară pentru a înlătura pe rege de la conducerea statului. Dar la granița dintre Serbia și România sunt depistați și în cele din urmă arestați. Horia Sima este dus la București unde recunoaște că a venit în țară pentru a propune regelui schimbarea politică, pentru a obține sprijinul Germaniei contra pericolului comunist. Dacă regele nu ar fi acceptat, el era hotărât să întreprindă toate mijloacele, chiar și forța, pentru înlăturarea dictaturii regale.

În timpul anchetei la care el a fost supus, războiul din Franța ia o întorsătură neașteptată. Nemții ocupă Parisul și obțin capitularea francezilor. Englezii reușesc să-și salveze o parte din trupele ce acționau pe teritoriul francez.

Horia Sima este eliberat și chemat la Palat pentru a discuta o colaborare cu regele, în vederea preîntâmpinării ciuntirii granițelor. Regele nu are încredere în legionari și în noul guvern Horia Sima, împreună cu Noveanu și Bidianu primesc posturi neînsemnate. Horia Sima merge în audiență și cere regelui ca noul guvern să fie alcătuit din legionari în ministerele importante (externe, interne, economie, etc...). În urma refuzului regal, el își dă demisia. Odată demisionat, Horia Sima pregătește răsturnarea

regimului printr-o revoltă populară, singura care mai putea salva țara de dezmembrare sau chiar de ocupație gen Polonia.

La 3 septembrie 1940 nu s-a dat nici o lovitură de stat, căci o lovitură de stat are următoarele caracteristici:

- A. Un nucleu ce coordonează operațiunea armată.
- B. Legătura cu persoane ce dețin puterea și sunt în posturi cheie.
- C. Stabilirea unui plan de arestări a celor care guvernează sau uciderea lor în caz că se opun.
- D. Fixarea datei și declanșarea simultană a ocupării punctelor cheie în conducerea unui stat.

Ori între 3 și 6 septembrie se produce o revoltă inițiată de legionari ce crește pe zi ce trece. În urma presiunilor manifestate prin antrenarea populației la contestarea regimului carlist, regele acceptă abdicarea în fața generalului Antonescu, care promite că-l va proteja, lăsându-l să plece din țară cu anturajul său. Vine pe tron fiul său, Mihai I.

Personal am luat cunoștință de numele și funcția pe care o avea Horia Sima când, în luna iunie 1940, o scurtă notiță apărută în ziare anunța că: Horia Sima, comandant legionar, a fost numit în guvernul Tătăărăscu ca ministru subsecretar de stat la Culte.

Împreună cu camarazii mei, începând cu 1 septembrie 1940, ne întâlneam și **„ne plimbam”**, prin fața Palatului până noaptea târziu.

La început eram câteva sute de persoane, apoi s-au adăugat și alții. S-a ajuns la zeci de mii. S-au cântat cântece legionare și s-a cerut abdicarea regelui. Revolta creștea pe zi ce trece și așa în 6 septembrie s-a comunicat la radio că regele a abdicat în favoarea fiului său și că generalul Antonescu a fost numit conducător al statului și însărcinat cu formarea unui nou guvern.

La câteva zile după aceste evenimente eram la „„Casa verde”„, ce fusese abandonată de poliția care o sechestraseră după arestarea Căpitanului în primăvara anului 1938. Împreună cu alți camarazi din F.D.C. căutam să punem ordine în jurul mausoleului ce adăpostea sicriile lui Moța și Marin.

O mașină mică oprește în fața clădirii și din ea a coborât Horia Sima singur. Ne-a întrebat ce facem și după ce a privit prin curte și a făcut câțiva pași și prin clădire a plecat. A fost prima dată când l-am văzut de aproape și am schimbat câteva vorbe cu el. La 13 septembrie a fost făcută o ceremonie la „„Casa verde”„ în memoria Căpitanului la care a luat parte toată conducerea **Mișcării Legionare** și o mulțime de legionari în cămăși verzi.

Din tot ceea ce am spus se trag următoarele concluzii:

Acțiunea întreprinsă de Horia Sima după arestarea Căpitanului a dus în final la alungarea de pe tron a lui Carol al II-lea, scoaterea din prigoană a Legiunii și salvarea țării de la o ocupație germano-sovietică.

Simpatia de care se bucura Legiunea l-a determinat pe generalul Antonescu ca să solicite conducerii Mișcării Legionare, prin Horia Sima, să

formeze împreună noul guvern. Generalul Antonescu era sigur că prin acest act va fi proclamat ca șef al Legiunii și de aceea s-a grăbit să proclame, printr-un decret semnat și de noul rege Mihai I, că „Statul Român” devine „Stat Național Legionar”. Dezamăgit că nu i se oferă această comandă a căutat apoi să se înconjoare cu persoane ostile Mișcării Legionare. Pe de altă parte politica Germaniei față de România avea ca scop aservirea țării la interesele germane în vederea începerii războiului cu U.R.S.S.-ul.

Aceasta a dus, în final, la eliminarea Mișcării Legionare de la conducerea țării, prin lovitura de stat plănuită și executată de generalul Antonescu, cu sprijinul direct al lui Hitler.

Acest respiro dintre 6 septembrie 1940 și 21 ianuarie 1941 a făcut ca să se formeze o serie de cadre noi și să se consolideze cele ce scăpaseră cu viață din prigoana carlistă.

În urma noii prigoane declanșată de Antonescu, o serie de legionari se refugiază în țările vecine: Bulgaria, Yugoslavia, Ungaria. La presiunea nemților aceștia sunt dirijați către Germania, unde sunt internați în două lagăre, unul la Rostock și altul la Berkenbruck.

Nemții optaseră pentru susținerea lui Antonescu la conducerea României, dar ei voiau să-i determine pe legionari să-și schimbe „**câte ceva**”, din doctrină după modelul „Național-socialist”, german și să ajungă o anexă a lor în România. Așa cum au procedat în țările ocupate: Franța, Belgia, Norvegia, Cehoslovacia, etc.

La rezistența opusă, Horia Sima a fost susținut de aproape toți legionarii refugiați în Germania. Dar ca peste tot în lume, în urma presiunilor neîntrerupte, s-au găsit și suflete mai slabe, mai orgolioase, care s-au gândit că e mai bine să accepți un compromis, decât să stai într-un lagăr nemțesc.

Aceasta este drama oricărei organizații, căci în ele se găsesc oameni și nu ființe perfecte.

Cei care au militat pentru aceste concesii au fost o minoritate.

Nemții cer dezavuarea lui Horia Sima și pentru că aceasta nu s-a produs în măsură ca să-i satisfacă, îi internează pe toți în lagărele de la Buchenwald, iar pe cei considerați mai importanți în alte lagăre.

În această stare se produce 23 august 1944 și legionarii din Germania sunt eliberați și conduși spre Viena. Nemții tratează cu Horia Sima și nu cu cei care îl dezavuează. Se pune astfel baza unui nucleu de rezistență împotriva comunismului, ce se concretizează prin formarea guvernului de la Viena condus de Horia Sima.

Cei care în lagăre se arătau dispuși să colaboreze cu nemții pentru a fi înscăunați la putere împreună cu Antonescu, acum refuzau să lupte împotriva comunismului, motivând că nu puteau să lupte împotriva statului român, reprezentat de cei ce predaseră România pe mâinile sovieticilor (grozavă problemă de conștiință !).

După terminarea războiului și răspândirea în toată lumea a legionarilor aflați în refugiu, acești nemulțumiți au găsit de cuviință să-l atace pe Horia Sima făcându-l vinovat pentru toate relele din lume. Și fiindcă nu se puteau răstălmăci unele fapte, **au început calomniile.**

Horia Sima rămâne ca un simbol al demnității de luptător pentru promovarea ideilor legionare, scriind sute de articole despre tot ce se întâmplă în lume, evidențiind punctul de vedere legionar. Adâncește doctrina legionară, pe care Căpitanul și ceilalți conducători legionari o schițaseră doar, prin numeroase volume publicate de-a lungul anilor.

Dar calomniile și mișelia vor înceta și adevărata personalitate a Comandantului va străluci alături de Căpitan, Moța, Marin și de miile de legionari care s-au jertfit primind martirajul și nelepădându-se de el.

Dacă vrem să cântărim, să evaluăm valoarea unui legionar, trebuie să le facem în lumina celor trei puncte fixate de Căpitan:

1. A folosit Mișcării Legionare.
2. A folosit neamului românesc.
3. A fost plăcut lui Dumnezeu.

Și vedem că Horia Sima le-a îndeplinit pe toate.

"Cauza națională nu se servește cu întreruperi, cu absențe nemotivate, cu vacanțe, ci numai prin permanență în efort. Din fiecare cetățean să emane o energie constantă, un flux continuu de electroni spirituali care să alimenteze apoi nevoile nației. Nu poți să-ți iei concediu de la națiune. Serviciul ce-l prestăm națiunii e o permanență. Este o coordonată a propriei noastre persoane".

H.S., Îndreptar de viață pentru români.

"Ceea ce a lipsit poporului nostru în trecut, nu au fost faptele mari, nu momentele de înălțare națională, ci continuitatea acestor momente. După o înfrângere, după un declin, așa cum se întâmplă în viața oricărui popor, ne-am resemnat, căzând în toropeală, în apatie, în „„somnul cel de moarte”„, cum spune poetul. Și alte popoare, mai lucide și mai îndrăznețe au sărit pe noi și ne-au robit".

H.S., Îndreptar de viață pentru români.

**Din circulara dată de Horia Sima în 1
februarie 1975,**

"Constituirea Senatului Mișcării".

.....

Senatul Legiunii este o instituție legionară strâns legată de existența Mișcării. Senatul are ca antecedent instituția cu același nume de pe timpul Căpitanului, în care am introdus anumite modificări, impuse de noile sarcini. Spre deosebire de **Consiliul Politic**, care este o instituție dinamică ce explorează neconținut spațiile exterioare ale Mișcării, pentru a putea lupta cu alte grupuri politice, **Senatul Legiunii** acționează din perspectiva interioară a Mișcării. El este ca o fortăreață, sau ca o stâncă, de care se izbesc toate valurile dușmane. El este depozitarul conștiinței legionare în forma ei cea mai cristalină. El se mișcă pe linia permanențelor legionare. Caracteristicile lui sunt soliditatea concepției și impenetrabilitatea lui, la orice acțiuni sau tendințe străine de spiritul legionar. **"Pe aici nu se trece"** ar putea fi deviza lui, căci Senatul respinge tot ce ar putea să dăuneze structurii legionare.

Senatul Legiunii este format din oameni inabordabili infiltrațiilor, adulaților sau falselor forme de gândire legionară. El este impregnat de o anumită

maiestate a destinului legionar. Privește mai mult în viitor, este îngrijorat mai mult de ceea ce ar putea să se întâmple mâine, decât de complexe politice trecătoare. Senatul stă de veghe ca linia Mișcării să nu sufere alterări care ar putea să primejduiască însuși firul continuității legionare.

Atribuțiile Senatului.

1. Păstrarea nealterată a doctrinei legionare.
2. Împreună cu Șeful Legiunii, asigură unitatea Mișcării.
3. Observă ca orice înnoire în cadrul organizației să respecte structura Mișcării, așa cum a fost ea fixată în Cărticica Șefului de Cuib.
4. Veghează asupra educației legionare și inspectează buna funcționare a organizației.
5. Constituie din sânul lui Juriul de Onoare al Mișcării.
6. Înaintează Șefului Legiunii propuneri de înaintare în grad și de acordare de distincțiuni.
7. Își dă avizul în chestiuni de mare răspundere, când este solicitat de Șeful Legiunii.
8. Consacră și proclamă pe noul Șef al Legiunii, în caz de vacanță.

.....

"Existența individului e brăzdată de o mulțime de activități, cum poate constata

fiecare. Dar o singură activitate îi asigură plenitudinea vieții spirituale, aceea care se înalță pe linia ascendentă individ-neam-Dumnezeu. Din acel moment individul duce o viață plenară, căci a descoperit axa vieții lui ".

H.S., Îndreptar de viață pentru
români.

LEGATAR UNIVERSAL AL TESTAMENTULUI CĂPITANULUI

George Popescu Glogoveanu

Cu aceste din urmă cuvinte, presa spaniolă elogia în anul 1940 personalitatea și misiunea în istorie a Comandantului Mișcării Legionare HORIA SIMA.

În momentele tulburi ale istoriei, oamenii mari țâșnesc din sânul elitei neamurilor pentru a aduce o dâră de lumină și de speranță, pentru a crea istorie.

Sunt predestinați sau se afirmă prin voința lor acești oameni? este întrebarea care se pune ! Și una și alta este răspunsul, căci PROVIDENȚA (este o trăsătură esențială a ei în destinul istoriei) nu lasă neamurile care-și caută drumul, „CALEA”, să orbăcăiască în întunericul și neprevăzutul istoriei și le trimite conducători pentru a le desluși destinul ; și a-l aduce la împlinire.

Dar acești conducători trebuie ca și ei să dispună de o mare capacitate de voință, pentru a birui toate obstacolele și a arăta lumii că ei sunt cei aleși.

De când este lumea, neamurile, comunitățile, au avut conducători: conducători mari și conducători mai puțin mari, dar i-a avut -unii lăsați moștenire de către părinții lor, alții aleși de către obște sau de către boieri, iar alții s-au impus prin vitejia lor. Condiția este însă ca idealurile lor mărturisite, să nu fie idealuri pur pământești, ci idealuri care depășesc condiția lutului și satisfac mai ales sensul ultim al existenței și demnitatea neamului.

HORIA SIMA s-a impus în fruntea Oastei Legionare prin vitejie, pentru că dintre cei care au rămas în viață după uciderea elitei legionare de Carol

II, a fost cel mai viteaz ; și cu cât timpul istoric și spiritul trece, cu atât măreția lui va căpăta o lumină mai strălucitoare.

Comandantul HORIA SIMA a venit în fruntea Mișcării Legionare după ce au fost îndeplinite cele de trebuință:

- a fost voia lui Dumnezeu,
- a fost chemarea momentului, chemarea vremii,
- a fost chemarea neamului,
- a fost acreditarea Căpitanului,
- a fost accepția Forului,
- s-a impus printr-o luptă neînfricată și o voință de fier.

Pentru aceasta, marea lui misiune în istoria spirituală a neamului românesc a fost ca să-l scoată pe Căpitan de sub placa de beton care-i apăsa „*memoria*”, de a împrăști toate nedumeririle, de a-l înmormânta creștinește, după datină, reînstalându-i această „*memorie*” în conștiința umanității, eveniment ce a căpătat semnificație ecumenică și de tezaur bisericesc.

X

Vrerile și împlinirile nu și-au avut loc, pentru că nevrednicia unora a întinat măreția momentului, iar lupul îmbrăcat în piele de mieluşel a făcut ca totul să se transforme în cenușă. Totuși, atunci, când ticăloșia a ajuns la culme, în 1944, glasul lui (cu al acelor care l-au urmat) a sunat asemenea trâmbițelor îngerești, pentru a denunța trădarea și a mai salva ceva din demnitatea și măreția istoriei neamului românesc, la

Viena, unde în acel moment adevărata onoare românească s-a transferat Guvernului care s-a instalat acolo.

X

Activitatea Comandantului în opera sa de ducere mai departe a sublimelor idei formulate de Căpitan și de Moța, s-a desfășurat în patru perioade:

- prima perioadă a cuprins întâiul exil din Germania, timpul când personalitatea lui începe să se afirme plenar, mai ales prin iscusința cu care întreține legătura cu Țara, lăsând să iasă în evidență marea lui calitate de strateg. Această perioadă a început în anul 1938 când în România s-a instalat dictatura regală a lui Carol al II-lea și au fost asasinați Căpitanul și cei 13 camarazi ai lui.

În perioada aceasta raporturile cu germanii s-au desfășurat sub alte auspicii, de oarecare reciprocă încredere, neexistând un dușman din interior sau chiar din afară care să sape la temelia acestor raporturi. În această perioadă el pregătea și debarcarea, adică alungarea de pe tron a regelui criminal prin lovitura de stat care a avut loc la 3-6 septembrie 1940.

- a doua perioadă a fost aceea a întoarcerii în țară a tuturor românilor exilați, constituirea statului Național-Legionar în colaborare cu generalul Antonescu, perioadă când s-au întâmplat o serie de evenimente, unele plăcute, altele dureroase, și când Antonescu a întreținut o atmosferă oarecum încordată între el și Mișcare (cu excepția primelor 2 luni), datorită formării unei camarile în jurul său care l-a influențat și care a

contribuit la plănuita lovitură de Stat de la 21-23 ianuarie 1941.

- a treia perioadă a început cu cel de-al doilea

exil în Germania, unde nu-l mai așteaptă prietenia nemților, ci internarea în lagăre, ținerea lui sub supraveghere și șantajul pe care germanii l-au exercitat asupra generalului Antonescu: „*dacă nu ne dai, îl timitem pe Horia Sima înapoi în țară*”. Astfel, Antonescu a cedat din punct de vedere economic în favoarea nemților și în dauna economiei și populației românești.

- a patra perioadă a cuprins momentul ocupării României de către trupele sovietice ruse, instalarea Guvernului de la Viena, desființarea lagărelor naziste în care au fost deținuți legionarii, reorganizarea Mișcării și difuzarea doctrinei legionare în emisfera occidentală a lumii.

X

Activitatea lui Horia Sima, de când și-a asumat și a fost investit cu conducerea Mișcării, activitate destul de laborioasă în cele 4 perioade, nu s-a limitat numai la acestea. Încă din anul 1927, când a luat ființă Mișcarea sub forma pe care o cunoaștem, el s-a găsit mereu în fruntea acțiunilor și repede și-a cules roadele. De aceea Căpitanul l-a onorat cu titlul de „COMANDANT LEGIONAR” și după aceea i s-a încredințat șefia regiunii BANAT, unde fusese de altfel numit profesor de filozofie.

În toată această activitate, vrednicia, destoinicia și înțelepciunea lui au fost la înălțimea unui om de geniu.

Pentru că nu se cunoaște îndeajuns cum a gândit, a scris și a făcut în tot acest timp, lucru care micșorează în unii optica de apreciere, dar pentru cei care au ieșit din sfera ignoranței, a relei credințe și a resentimentelor, HORIA SIMA rămâne unul dintre marii oameni ai țării. Celor care cârtesc pe la colțuri de stradă trebuie să li se spună răspicat: *„mulți au fost chemați, dar numai unul a fost ales”*.

A fost ales pentru că a fost cel mai vrednic dintre toți. Vrednicia nu o are oricine. E un dar de la Dumnezeu. Și el a primit-o fără rezerve, așa că va rămâne în istorie ca singurul urmaș la conducerea Mișcării, împlinitorul gândurilor sfinte ale întemeietorului Mișcării.

Una din calitățile cele mai evidente, am spus mai sus, a fost aceea de mare strateg. Mari strategii au fost și ALEXANDRU MACHEDON, HANIBAL sau NAPOLEON, dar oștile pe care le conduceau cei trei aveau misiunea de a ocupa alte țări și a-și întinde imperiul, deci obiective pământești, geografice, economice, HORIA SIMA a folosit strategia sa în fruntea unei oști care viza altfel de obiective: cele spirituale, morale, de demnitate națională românească. De aceea capacitatea lui de strateg a fost dublată de o mare putere de jertfă care implica o mare credință în biruința binelui și adevărului împotriva forțelor întunericului și ale răului. Astfel, era firesc ca el să trăiască cu teama imprevizibilului, căci din toate părțile era pândit să fie răpus: dușmani în afară, dușmani în interior. Prieteni nu i-a avut decât pe cei care l-au urmat. Dar oare IISUS HRISTOS n-a avut ca dușmani toată lumea din vremea Sa și totuși a biruit?

Mi-aduc aminte că în anul 1946 a murit în închisoarea de la Aiud un anume FRUJINĂ care venise

din Germania, unde a fost trimis de oamenii lui Antonescu pentru a-l ucide pe HORIA SIMA (cine sapă groapa altuia...). După capitularea Germaniei, șederea lui acolo devenind precară, s-a hotărât să se întoarcă în țară. Fusesse descoperit și se știa în Aiud de misiunea lui în Germania. Comuniștii însă l-au arestat și și-a dat sfârșitul în această închisoare.

Dar nu numai Frujină a avut această misiune, au fost nenumărate încercări de a-l elimina, dar Dumnezeu l-a ocrotit.

X

Pentru a fi mare strateg trebuie să ai un adânc simț al realității, ca și intuiția sau viziunea viitorului. Comandantul le avea și pe acestea. Pentru că nu este de ajuns să trăiești în realitate și să plutești cu capul în nori. De aceea mișcările și acțiunile ce le-a întreprins erau bine gândite, la obiect și cu rezultatul scontat.

Au fost și situații, când cu toate măsurile de prevedere pe care le-a luat, unele acțiuni au eșuat din cauze foarte greu de prevăzut, iar unele din aceste cauze obiective au fost puterea superioară a dușmanului, trădarea sau slăbiciunile omenești. Așa a eșuat, de exemplu, plănuita întâlnire cu Mussolini, care dacă ar fi avut loc ar fi schimbat poate ceva din lucruri ; de asemenea eșecul misiunii profesorului STOICĂNESCU, când avionul care îl aducea a fost reperat de ruși și doborât. Această acțiune a lui Stoicănescu, construită cu minuțiozitate până în cele mai mici detalii, dacă s-ar fi realizat, ar fi schimbat situația militară de pe frontul de est și rușii ar fi fost siliți să se retragă, fiind încercuiți.

Pentru a întregi portretul moral și psihologic al Comandantului HORIA SIMA trebuie reținut faptul că el a dat dovadă de un mare spirit umanist, având ca suport moral dragostea de oameni. Mulți oameni au realizat lucruri frumoase din punct de vedere al calității, dar opera patronată de el și condusă de ILIE GÂRNEAȚĂ prin „AJUTORUL LEGIONAR” (care pe vremea comuniștilor a constituit obiect penal și mulți români au făcut închisoare pentru asta) s-a ridicat la înălțimea unei opere mărețe în lume. După spusele Comandantului, ajutorul legionar a constituit „CEA MAI MARE OPERĂ DE CARITATE CREȘTINĂ ȘI OPERĂ SOCIALĂ CE A CUNOSCUȚ-O ROMÂNIA MODERNĂ”. Ajutorul legionar a funcționat în perioada guvernării legionare și a beneficiat de el un număr mare de refugiați din teritoriile ocupate de ruși și unguri, precum și populația nevoiașă. De altfel el a mers pe linia unei porunci a Căpitanului, care spunea: *„Ajută-ți fratele căzut în nenorocire, nu-l lăsa”*.

Bunătatea, blândețea și umanismul lui s-au văzut și în atitudinea de iertare ce a acordat-o celor ce au fost potrivnicii săi dintre care unii l-au urât cu vrăjmășie și au vrut să-i facă chiar rău.

Dar cel mai mult reiese acest fapt din atitudinea ce a avut-o în discuțiile cu Antonescu, care cerea arestarea și condamnarea a 5000 de foști guvernanți care au ucis sau au făcut rău legionarilor.

HORIA SIMA s-a opus acestei propuneri a generalului și a limitat răspunderea celor ce s-au făcut vinovați la mai puțin de 100. Preconiza ca sancțiunile ce trebuie aplicate să fie date de către justiția țării.

Citind cu atenție cărțile și articolele sale strânse în 7 volume, îți dai seama că ai în față un om echilibrat, bine informat, cu un mare simț al răspunderii („*bunul simț legionar*”), o permanentă grijă de a valorifica faptele bune, reținere în judecarea oamenilor (în special a celor ce i-au fost potrivnici), obiectivitate în catalogarea lor și explicațiile pozițiilor sale, ale Mișcării și ale legionarilor până în cele mai mici amănunte. Astfel, îți dai seama că te afli în fața unui om întreg, mare și nobil.

Minuțiozitatea și sinceritatea cu care descrie toate etapele luptei lui dovedește chibzuința unui om care nu trece indiferent peste amănuntele evenimentelor în care a fost implicat atât el cât și oamenii cu care a colaborat.

Această perspicacitate, această disecare a lucrurilor trăite dovedește seriozitatea omului care privește faptele nu numai la suprafața lor ci și în adâncimea lor, că el, ca demn elev al lui NAE IONESCU, căuta esența, sensul adânc al faptelor.

Astfel, ca profesor de filozofie, a făcut analize pertinente în articolele și cărțile sale despre doctrină sau în cele de analiză a evenimentelor ca și asupra a ceea ce numim clasic problemele de filozofie a istoriei. El și-a fixat poziția asupra timpului său, a evenimentelor la care a luat parte, cât și a metodelor educative ca mijloace de realizare a țelului final al existenței și a omului nou.

De asemenea a analizat în sensul cel mai demn de luat în seamă esența și scopul comunismului și a manifestat marele regret că omenirea, în loc să aleagă calea cea justă ce duce spre salvare, a optat pentru partea negativistă ; s-a ridicat vehement împotriva nihilismelor mai vechi ori moderne.

Trebuie să facem o distincție precisă: unul era momentul politic, spiritual, moral (economicul poate interesa mai puțin) de după primul război mondial până în anul 1938, când s-a declanșat prima dictatură în România, cea regală (perioadă în care a apărut Mișcarea Legionară, cu evoluția ei și cu succesul înregistrat în 1937 când Căpitanul a declarat: „AM FOST CINCI, ASTĂZI SUNTEM UN MILION” și alta a fost situația de după instaurarea dictaturii lui Carol al II-lea și următoarele, antonesciană și comunistă.

Măreția personalității Comandantului constă tocmai în faptul că în timpul acestor 3 dictaturi a condus corabia Mișcării de așa manieră încât ea a fost pregătită să înfrunte colosul bolșevic cu spirit de jertfă, cu dăruire, cu demnitate și cu o rezistență care ar trebui să-i convingă și pe cei mai sceptici.

În acest timp grija cea mare a fost ca principiul onoarei să fie respectat până în cele mai mici detalii. S-a urmărit cu grijă ca să nu fie cu nimic întinat prestigiul Mișcării sau prestigiul său personal, să nu se comită fapte care ar putea să-i diminueze înalta ei linie morală prin diverse compromisuri. De aceea lupta cu germanii care încercau să ne subjuge demnitatea și economia a fost foarte grea. Comandantul HORIA SIMA nu a uzat niciodată de mișelie, care ar fi putut să-i scadă atât prestigiul său personal cât și al Mișcării. Nu l-a pârât pe Antonescu nemților cum a făcut-o generalul.

Bătălia pe care Comandntul a dat-o nu s-a limitat numai la granițele României, ci ea a fost lărgită prin extensiune și la alte popoare și continente.

Exilul legionar, pe lângă faptul de a fi fost nevoit să se expatrieze, a fost și un ferment prin care ideile

legionare și-au găsit acreditarea și simpatie în lumea întreagă.

Publicistica, cărți, reviste au fost un factor care a mijlocit această difuzare a adevărului Mișcării Legionare.

Reorganizarea acesteia în străinătate, a cărui strateg a fost HORIA SIMA, a fost semnalul de început al incubării ideilor înnoitoare ale Legiunii în lume.

Că s-au adus îmbunătățiri, este lucrul cel mai firesc, dovadă că doctrina legionară nu s-a osificat în niște jaloane și principii ce nu ar putea fi depășite.

În domeniul spiritual, în educație, în metode, se adaugă mereu câte ceva -fără a se înlocui ceea ce este deja- prin experiența, trăirea și gradul de cultură asimilat al fiecăruia.

Desăvârșirea e un țel fără sfârșit. Așa este și experiența legionară. Căpitanul de altfel a spus-o: *„Biruința legionară adevărată va fi urmarea unui proces de conștientizare a poporului român pe linia destinului său”*.

Aceste rânduri nu reprezintă un manifest propagandistic, ci sunt o mărturisire de credință pentru cel ce a fost **„legatarul universal al Testamentului Căpitanului”**.

A crede altfel ar însemna să considerăm desființată Mișcarea Legionară în anul 1938, anulându-i orice evoluție, iar credința noastră ar fi o deșertăciune. PUNCT.

COMANDANTUL

Despre Comandantul Horia Sima au scris cu sârgă atât prietenii cât și dușmanii, mai ales cei din urmă. Viața pe care a trăit-o, în permanentă amenințare datorită implicației sale în cele mai importante evenimente petrecute după asasinarea Căpitanului, însumează un volum imens de informații, în bună parte prezentate de mass-media din țară și străinătate. Drumul deosebit de periculos pe care a fost nevoit să-l străbată, drum parcurs cu mult curaj și înțelepciune îi legitimează calitatea de urmaș demn al Căpitanului și de Comandant al Mișcării legionare, recunoscut în 1940 de cei ce se aflau în fruntea Mișcării. Căpitanul, în cei 11 ani cât a condus lupta legionară, a făcut față tuturor încercărilor și a dus Mișcarea Legionară în prim planul vieții politice românești de atunci, culminând cu anul 1938 când ar fi câștigat alegerile parlamentare dacă nu s-ar fi falsificat rezultatul voturilor. Dar și așa Partidul Totul pentru Țară s-a situat pe locul trei, fapt care a înspăimântat pe Carol al II-lea și pe toate forțele oculte ce dictau politica așa-zis democratică din exteriorul țării. Rezultatul? S-a instalat dictatura carlistă cu tot cortegiul de fărădelegi care au urmat, culminând cu asasinarea prin strangulare a Căpitanului și a celor 13 camarazi ai săi (Nicadorii și Decemvirii). Legiunea s-a aflat astfel într-o grea cumpănă. Reorganizarea Mișcării și continuarea luptei ar fi fost mult mai greu de realizat dacă nu s-ar fi implicat în ele luptătorul și omul politic Horia Sima. Perioada străbătută în timp (1938-1993) sub comanda sa, a fost mult mai dificilă decât cea anterioară, dacă ținem seama că Legiunea a luptat sub trei dictaturi (carlistă, antonesciană și comunistă) cărora a trebuit să le facă față.

A intrat în rândurile Mișcării la vârsta de 20 de ani, la scurt timp după înființarea legiunii Arhanghelul Mihail (1927), afirmându-se încă de la început ca un element de elită, plin de curaj și talent organizatoric. A străbătut toate funcțiile și gradele până la cel de comandant legionar, acordat chiar de Căpitan. Implicat în cele mai primejdioase acțiuni întreprinse de Mișcarea Legionară pe care le-a inițiat și condus, a trăit în permanență, până la moarte, sub amenințarea de a fi asasinat de către numeroșii interesați în distrugerea și înlăturarea „pericolului legionar”. Toată viața a fost ținta atacurilor exercitate de către dușmanii din afară, cât și din interiorul Mișcării Legionare. Tuturor le-a făcut față în mod magistral. Cel mai mare merit i-l conferă faptul că nu a schimbat nici o iotă din doctrina lăsată de Căpitan și în plus a contribuit la întregirea și adaptarea ei la noile condiții în care și-a desfășurat activitatea. Mișcarea Legionară este un organism viu care trebuie să se adapteze la noile condiții cerute de evoluția societății omenеști în ultimii 60 de ani.

Voi trece succint în revistă evenimentele cele mai deosebite în care a fost implicat direct și modul în care a reușit să le depășească. După asasinarea Căpitanului Mișcarea se afla într-o situație deosebit de grea. Lipsită de întemeietorul ei, trebuia să se adapteze noilor condiții și să-și continue drumul. Elita legionară rămasă liberă s-a regrupat pentru continuarea activității sale și pentru a pedepsi pe vinovații de asasinarea mișelească a Căpitanului, așa cum el ceruse înaintea morții sale. În fruntea criminalilor se afla Armand Călinescu, pionul principal care, trădând Partidul Național Țărănesc din care făcea parte, s-a pus în slujba regelui și a oculte care conducea din afară România. Carnagiul dezlănțuit de

Carol și camarila sa după moartea lui Călinescu, care s-a soldat cu asasinarea a peste 250 de frunțași legionari fără judecată și fără nici o vină. O nouă și grea lovitură s-a abătut asupra Mișcării Legionare, elita căreia a fost în bună parte decimată. Toate forțele oculte s-au angajat să colaboreze în vederea lichidării totale a acesteia. Noua situație ce se crease l-a determinat pe Horia Sima, cu riscul pierderii propriei vieți, să organizeze revoluția de la 3-6 septembrie 1940. Aceasta s-a soldat cu alungarea regelui de pe tron și numirea la conducerea statului a generalului Antonescu. După o scurtă perioadă de colaborare cu Mișcarea, acesta dându-și seama de imensa popularitate de care se bucurau legionarii în opinia publică română, a cerut prin ministrul său de externe, Mihai Antonescu, să i se dea comanda Mișcării legionare. Comandantul și toți frunțașii legionari au refuzat elegant cererea generalului. Totodată acesta a refuzat să organizeze alegeri parlamentare cu toate partidele pentru a legitima revoluția de la 3-6 septembrie, așa cum i-a cerut Horia Sima. De aici a pornit dorința lui de a înlătura Mișcarea legionară de la conducerea statului, socotindu-se rănit în orgoliul său patologic. Ajutat de oamenii politici care-și pierduseră privilegiile guvernării, de vechea camarilă carlistă și cu ajutorul tancurilor germane generalul a dat lovitura sa de stat de la 21-23 ianuarie 1941 și a înlăturat pe legionari de la guvernare. A urmat una din cele mai crâncene prigoane împotriva celor cu care colaborase până atunci, soldată cu mii și mii de arestări și cu sute de mii de ani de condamnare. Au fost condamnați de la elevi în plină adolescență până la oameni trecuți de prima tinerețe.

Necugetatul său gest de a elimina forțele cele mai sănătoase ale țării, rămânând singur din punct de vedere politic, s-a terminat cu trădarea celor în care își pusese încrederea. În ultimă instanță s-a ajuns la capitularea nefericită de la 23 august, realizată cu concursul partidelor „istorice”, când s-au deschis larg porțile prin care au pătruns în țară hordurile bolșevice. Ce a urmat se știe: 45 de ani în care crima și fărădelegea au domnit în România.

Când Hitler și-a dat seama de grava eroare pe care a comis-o prin persecutarea legionarilor și închiderea lor în lagărele de concentrare, a apelat tot la Horia Sima pentru a continua lupta împotriva comunismului. De menționat, în mod deosebit, clarviziunea politică a Comandantului, când a preferat ca legionarii din Germania să stea închiși în lagărele de concentrare naziste în loc să înființeze Partidul Național Socialist Român, așa cum cerea conducerea Germaniei și o parte infimă dintre legionarii aflați în lagăre, timorați de amenințările nemților. Această înțeleaptă atitudine a salvat Mișcarea de a fi încriminată și judecată în procesul de la Nürnberg, ceea ce a făcut posibilă continuarea activității sale politice. Mișcarea Legionară a fost singura organizație naționalistă europeană neinterzisă de către acest tribunal. Este, de departe, cel mai înțelept act politic al Comandantului, pentru care merită din plin calitatea de urmaș demn al Căpitanului. Un alt aspect ce trebuie menționat este faptul că fiind în exil încă din 1941, a condus Mișcarea, organizând rezistența anticomunistă, nepărăsind drumul pe care l-a imprimat Căpitanul Legiunii încă de la înființarea ei. Prin emisarii trimiși de Horia Sima s-a realizat în țară reconstruirea structurilor legionare și angajarea în lupta pe viață și pe moarte cu

statul comunist. În această luptă grea cu organele de represiune comuniste, legionarii au avut rolul cel mai important.

În procesul prin care comuniștii au încercat să arunce vina pe legionari, ca fiind responsabili de ororile și crimele săvârșite în așa-zisa „reeducare” de la Pitești, Gherla, Canal, etc., tot Horia Sima a fost acuzat că ar fi organizat aceste fărădelegi. Prin această încredințare chiar și comuniștii îl recunosc ca șef al Mișcării Legionare.

Pe plan extern a făcut cunoscută Mișcarea pe toate meridianele lumii prin organizarea de simpozioane, interviuri și alte manifestări în care ea a fost prezentată în adevărata sa lumină. Prin această susținută activitate nu este de mirare că astăzi, în multe țări, organizațiile naționaliste se inspiră din doctrina legionară și o recunosc drept model. A scris până în ajunul morții sale mai multe volume cu caracter doctrinar și memorialistic, prin care a contribuit la înțelegerea doctrinei legionare. Numai articolele apărute în decursul anilor în presa din mai multe țări, au fost adunate în șapte volume de câte cinci sute de pagini, articole scrise pe diferite teme, în care face cunoscută poziția Mișcării Legionare față de principalele evenimente politice din țară și străinătate. Nu mai există un alt legionar care ar fi făcut atât de mult pentru legiune.

Ca orice om deosebit nu a fost scutit, asemeni Căpitanului, de critici sau atacuri nedrepte. Ca o curiozitate, cei mai mulți dintre cei ce l-au contestat în timp l-au recunoscut ca șef al Mișcării Legionare în 1940 și au colaborat cu el. Puțini sunt cei ce nu s-au angajat în lupta pe care au dus-o legionarii conduși de Horia Sima împotriva comunismului și aceștia fac parte

dintre contestatari. Ei și-au asigurat diferite catedre universitare sau alte ocupații rentabile în exil și au uitat că au fost cândva legionari. Opiniile lor nici măcar nu pot fi luate în considerație.

În final rămân doar meritele celui ce a condus lupta legionară în cea mai grea perioadă pe care a străbătut-o Legiunea după moartea Căpitanului și căreia a reușit să-i facă față cu competență și înțelepciune. Acesta a fost Comandantul Horia Sima !

"Înfrângerile pe care le suferim, deznădejdea care ne pustiește sufletul, durerile care înnegurează și ultima fărâmiță de rezistență din noi, nu sunt decisive pentru soarta unei lupte, dacă străduința noastră spre bine a rămas neatinsă. Esențial este să luăm aminte la Învierea lui Hristos, să nu pierdem legătura cu Dumnezeu, care nu va lăsa fără sprijin pe cei care se jertfesc pentru așezarea „„Dumnezeieștii Sale Dreptăți” „”.

H.S., Doctrina legionară

"Idealul unui popor, misiunea unui popor, nu este ceva care să se poată defini în cadrul vremii, ci mai degrabă o stare de spirit, o filosofie, o atitudine față de eveniment, care se afirmă în toate momentele lui de viață".

H.S., Doctrina legionară.

MONUMENTUL MOȚA - MARIN.

- Comunicat final -

Bătălia pentru ridicarea Monumentului de la Majadahonda s-a încheiat cu o biruință totală.

Sfințirea și inaugurarea Monumentului s-au săvârșit în dimineața de Duminică, 13 septembrie 1970, cu participarea unui numeros public spaniol și român, și în mijlocul unei mari însuflețiri.

Toți cei ce-au văzut Monumentul au rămas înmărmuriți de frumusețea lui și și-au exprimat adâncă lor admirație.

De acum s-au împlinit și cuvintele lui Moța, care în mijlocul unei lupte din care toți păreau sortiți morții, spunea camarazilor lui: "De acum, copiii jucându-se pe aceste coline, își vor aduce aminte că aici a căzut glorios compania 21, iar în România vor fi mândri de noi că am murit eroic". În fața Monumentului copiii din Majadahonda fac pelerinaj și privesc îndelung inscripția de pe el, întrebă cine au fost cei doi eroi.

Putem fi cu toții mândri și mulțumiți că, în termenul prevăzut, Monumentul s-a ridicat din solul arid al Castiliei și acuma strălucește în bătaia soarelui, având ca scenar impunător coroana munților Guadarama.

Ultimele lucrări s-au încheiat exact în ziua de 12 septembrie ca final al unui efort titanic de șase luni. Primele trei luni, martie, aprilie, mai, au fost folosite pentru pregătirile financiare și tehnice, iar ultimele,

iunie, iulie, august, pentru cioplitul pietrei, nivelarea terenului și construcția propriu-zisă.

Când veți cunoaște în amănunt tot ce s-a realizat pe un teren abrupt -dintr-o groapă de 9 metri să ridici un monument de 15 metri- veți înțelege mai bine valoarea lui nu numai sub aspect arhitectonic, ci și ca expresie a dinamicei legionare.

Printr-o serie de fericite coincidențe pe care nu le puteam atribui hazardului, ci numai voinței lui Dumnezeu, toate riscurile ce ni le-am asumat când am lansat apelul, au fost nivelate și eliminate. Ajutoare ne-au venit din toate părțile pentru a face ca lucrarea să meargă înainte: colaboratori harnici și pricepuți, o populație care ne-a înțeles și ne-a sprijinit, și sute de familii care și-au rupt din necăjitul lor buget de familie pentru a contribui cu o cărămidă. Până și timpul a fost de partea noastră - un timp însorit, sec și constant care a înlesnit închegarea betonului în jurul plăcilor de granit. O vară prelungită cum n-a mai avut Spania de 37 de ani.

Am ales ca dată a sfințirii Monumentului ziua de naștere a Căpitanului, pentru că de la el începe totul, și Legiunea și Moța și acest sacrificiu. Duhul lui ne-a călăuzit, ne-a încurajat și ne-a dovedit că este cu noi.

Tot printr-o fericită coincidență, acest Monument se ridică la 30 de ani de la victoria legionară contra regimului carlist. Și pe atunci, cu infimele forțe de care dispuneam în raport cu forța Statului, am dus la bun sfârșit acțiunea întreprinsă și regimul s-a prăbușit. Cu asistența lui Dumnezeu nimic nu este imposibil, ci ceea ce pare minții noastre absurd sau utopic, se

împlinește cu o putere irezistibilă. Ce mângâiere pentru noi decât să vedem că atâția frați separați și-au oferit obolul lor pentru înălțarea Monumentului. Ei au fost luminați de Dumnezeu și acuma pot spune și ei cu mândrie: acest grandios monument este și al nostru. Aceasta e calea care poate duce la regruparea forțelor, calea actului creator, a oratoriei faptei, cum spunea Căpitanul și nu a discuțiilor sterile sau a invidiilor înveninate care merg până la falsificare istoriei legionare.

Să credem, camarazi, că în acest efort creator în serviciul Neamului și al Legiunii, ne vom regăsi cu toții.

Monumentul Moța-Marin este o victorie a eternei tinereți legionare contra timpului care moare și macină energiile, este o victorie a spiritului contra materiei greoaie și dușmănoase, este o victorie a elanului pur contra măruntelor socoteli omenești din noi.

Fie ca această bătălie să fie de bun augur pentru viitoarele noastre bătălii în alte domenii și să se încheie cu marea și ultima biruință ce-o așteaptă neamul românesc înlănțuit: eliberarea Patriei noastre.

Un salut călduros extins la toți camarazii și prietenii noștri.

Madrid, 21 septembrie 1970.

*Trăiască Legiunea și
Căpitanul !*

Horia Sima.

"Există și o mistică națională, de o intensitate care se apropie de mistică religioasă".

H.S., Doctrina legionară.

HORIA SIMA: SFAT ȘI TESTAMENT

Marin Bărbulescu

Despre HORIA SIMA, -comandant legionar făcut de Căpitan-, s-a scris și se va mai scrie multă vreme. Istoricii încearcă să desprindă o demarcare între **cum se zice** și **ce este adevăr**.

Am avut onoarea să-l cunosc în toamna anului 1935, când a venit la Timișoara, în calitate sa de Șef al Regiunii Banat. Obiectiv: angajarea forțelor disponibile la munca de întărire a crezului legionar în regiune.

Din grupul legionar studențesc Timișoara, a făcut **„fier de lance”**, în cucerirea Banatului. Munca ce a depus i-a fost răsplătită prin aceea că Banatul a devenit o cetate legionară, confirmată prin succesul la alegerile din decembrie 1937.

Acest succes se înscria de altfel în succesul obținut în toată țara: 66 de deputați.

Reușita l-a îngrijorat pe Căpitan. Maestrul Budișteanu povestea că, revenit de la Neamț unde candidase, Căpitanul l-a spus că ar fi dorit numai 12 deputați : **„acum se vor năpusti toți asupra noastră „„„**. Și nu s-a înșelat.

Acest apogeu al Mișcării Legionare, evenimentele internaționale, cât și camarila regelui Carol, la imboldul subteranei iudeo-comuniste, precipită măsurile diabolice de nimicire a Mișcării, concretizate prin asasinarea Căpitanului, a Nicadorilor și a Decemvirilor, în noaptea de 29 noiembrie 1938.

SE ABATE FURTUNA

Încă de la arestarea Căpitanului, 17 aprilie 1938, legionarii, conștienți că se merge la asasinarea lui, erau hotărâți să provoace eliberarea prin orice mijloace. Le erau în minte încercările anterioare: complotul Stelescu, dezvăluirile din tabăra de la Carmen Silva (1935), avertismentul studențimii române în congresul din aprilie 1936 la Târgu Mureș, încercarea lui Istrate Micescu februarie 1938 (vezi circulara nr. 145).

Singuri, din nici o parte un ajutor ! Oamenii politici muți, ca și cum ar fi intrat în mormânt. Frică sau poate chiar satisfacția că au scăpat de un adversar redutabil?

Fără legături cu căpeteniile vâdate și aruncate în lagăre (Tismana, Dragomirna, Ciuc) fiecare legionar în colțul lui strângea din pumni și urla în el de durere pentru lipsa de mijloace de a reacționa cu toată promptitudinea...

Noi legionarii, spre deosebire de ce vedem azi în lume, nu am avut nici educația și nici predilecția pentru terorism. Cei dintre noi ce și-au asumat, cu toată durerea, greaua sarcină de a pedepsi atât mișelia cât și trădarea, au făcut-o din necesitatea de a crea și dezvolta sentimentul de răspundere. Ne sfredeau creierul cuvintele Căpitanului: „..... **vreau să fiu răzbnat, așa cum v-a spus și Moța, nu dintr-o poftă personală de răzbnare, ci pentru că am convingerea că veți face un mare bine nației românești** „„ (vezi circulara nr. 145).

Fiecare dintre noi -spun noi pentru că de atunci și până azi am fost și sunt prezent- voia să adune câți

prieteni va găsi, gata ca și el, să fulgere pe cei ce erau responsabili de nenorocirile pricinuite.

Iată de ce, în toată țara, încep să se închege grupulețe, mai mici sau mai mari, gata să înfrunte dușmanul. La Timișoara, Petru Fleschin ne-a angajat la adunare de elemente, numai **„„cele gata de moarte „„**. În Regiunea Satu-Mare și Oradea, Victor Bozântan, fratele decemvirului, iniția un grup care să pedepsească **„„pe călăii neamului, de la vodă până la opincă”„**. În regiunea Sibiului se strâneau rândurile, ordonate de comandantul legionar Nicolae Petrașcu încă nearestat. Victor Dragomirescu, comandant legionar și secretarul Corpului **„„Moța-Marin”„**, adunase un grup de 50 de legionari, decizi să se împuște în fața Palatului Regal, în semn de protest contra procesului intentat Căpitanului. La Cernăuți, studenții legionari, cu ocazia deschiderii Universității, în fața autorităților, prin Sebastian Mocanu, au cerut categoric să se ia act la București că studențimea din Cernăuți cere eliberarea Căpitanului din închisoare. În Prahova, în pregătirea grupului ce se forma, Miti Dumitrescu îi punea fiecăruia o singură întrebare: **„„dumneata, camarade, pentru câți ești gata să mori? „„**

LUPTA DE LĂMURIRE A OPINIEI PUBLICE

Forțele legionare au început să fie ordonate în măsura contactului și reorganizării întreprinse de Grupul de Comandă, ce a fost inițiat de comandantul Bunei-Vestiri Radu Mironovici, unul dintre cei cinci întemeietori ai Mișcării Legionare.

Lumea românească, cu sufletul la gură, aștepta reacția legionarilor. Unii își dădeau seama de dezastrul și nenorocirile ce vor urma ! Chiar ne dădeau și sfaturi. Profesorul Pompiliu Nicolau îi spune lui Micu Augustin, asistentul său la catedra de hidraulică de la politehnica din Timișoara: **„nu există alt mod de a ieși din impas decât răsturnarea regelui”**.. Același sfat l-a avut și Gheorghe Clement din partea profesorului de Cazane, Moș Lupan, cu ocazia unei întâlniri în Sibiu. Însă nu aveau curajul să ridice măcar un semn de protest ! Așteptau numai reacția legionarilor, căci numai ei nu-și plecaseră capul. Singuri ei aveau cea mai formidabilă dinamită, **„propria cenușă”**.. Deși erau vânați ca iepurii, de toate forțele statului: poliție, jandarmerie, siguranță, etc...

Valuri, valuri cădeau legionarii în ghearele lor și erau aruncați în lagăre și închisori. Chiar din grupul de comandă cad pe rând: Radu Mironovici, Ion Belgea, lordache Nicoară, C. Papanace (acesta, arestat dimineața, din greșeală este eliberat în după amiaza aceleiași zile).

Ion Belgea, la întâlnirile avute, ne îndemna să ne angajăm cu toată energia ce avem, ca să mișcăm opinia românească pentru a împiedeca asasinarea Căpitanului. După arestarea sa, urmează la comanda grupului Horia Sima, care până aici avea în activitatea lui legăturile cu organizațiile din țară.

Horia Sima încerca să concentreze forțele în același scop: salvarea Căpitanului. În sprijinul lui s-au alăturat și Alecu Cantacuzino, Nicolae Petrașcu, Vasile Cristescu. Alecu a fost arestat și dus în lagăr, Petrașcu a reușit să treacă granița ca și Papanace ; Cristescu

Însă, către sfârșitul lui ianuarie 1939, a fost înconjurat de poliție și ciuruit de gloanțe.

Legionarii atacă pe toate fronturile. Au împânzit țara cu manifeste prin care se arătau urzelile și pericolul de dezmembrare a țării, la care conducea politica necugetată, atât cea internă, cât și cea externă.

S-a tipărit și s-a răspândit: **„Adevărul în procesul Căpitanului „„„**... ca să zguduie suflarea românească...

Organizațiile au plătit greu tribut: închisori și lagăre. Puțini au reușit să treacă granița. Valurile de legionari ce se succedau îngroziseră și poliția. Vânătoria lor se făcea cu tot mai multă râvnă, căci era gras plătită. Nicicând, în România, poliția nu a fost așa de bine remunerată. Și ca vânătorii să fie mai zeloși s-au pus chiar și premii. Desigur cel mai mare era pe capul lui Horia Sima ; se vorbea de o sumă, colosală pe atunci, în jurul a trei milioane de lei.

ȘI TOTUȘI AM RĂMAS ORFANI

O informație cutremură văzduhul românesc: au fost uciși, încercând să fugă de sub pază, Corneliu Codreanu, Nicadorii și Decemvirii.

Prin manifestul semnat de Vasile Cristescu și părintele Dumitrescu-Borșa se recomandă legionarilor liniște și stăpânire de sine, iar Horia Sima spune: **„cât trăiește în sufletele noastre, Căpitanul nu este mort”**...

Și iată că a venit și replica. Fii Prahovei au pecetluit năpraznic crima. Omul de oțel, cum l-au

supranumit ziarele engleze, s-a prăbușit sub trăsnetul răzbnării.

„„ȘI CERUL PLÂNGEA” „

„„Ne-am hotărât să pedepsim -justifica Miti Dumitrescu și camarazii lui împușcarea lui Călinescu - **din dragoste adâncă față de acest pământ frământat de sângele atâtor martiri, din dragoste pentru neamul acesta. Vom încerca să rupem o frântură din trupul uriaș al viermelui conducător ce roade ființa neamului** „„„.

„„Pentru ei dilema era -cum a explicat C. Papanace în conferința de la Berkenbruck din 21 septembrie 1941- **soarta sutelor de legionari din lagăre și închisori, sau continuarea fără a răzbuna uciderea Căpitanului. În acest caz s-ar fi anulat poziția politică a Mișcării. Dezastrul moral ar fi fost cu atât mai mare cu cât ideea pedepsirii fusese cultivată în lumea legionară și în opinia publică, mai ales după constituirea echipelor de către Moța. Continuarea ar fi dat un impuls elementelor slabe legionare care tindeau spre compromis și abandonarea luptei” „.**

„„Mișcarea și-a căpătat încrederea și siguranța. Poziția ofensivă era bine fixată prin jertfa lui Miti Dumitrescu și a camarazilor săi „„.

„„ GARDA MERGE ÎNAINTE „„

Cel ce a menținut steagul în luptă, cu toată nădejdea, și sub imboldul căruia s-a realizat și

răzbunarea și prezența pe baricade a Mișcării Legionare, de atunci și până astăzi, este comandantul legionar HORIA SIMA.

În „„Memoriile viitorului „„, Ion Halmaghi scrie: ***Prin aceasta (asasinarea Căpitanului și a celor 13 legionari) se credea că Mișcarea se va destrăma și nu va mai avea nici o influență asupra poporului român...***

De altfel, Căpitanul însuși anunța, prin circulara nr. 79 din 18 iunie 1937:...”***„În decada decisivă a luptei legionare, acești zece ani ce vin vor mai vedea asupriri și morminte de-ale noastre, dar vor vedea și pe toți vrăjmașii noștri înfrânți și toate uneltirile lor sfărâmate „„.***

Vasile Posteucă în „„Dezgroparea Căpitanului”„ , notează: ***Decada decisivă a luptei legionare a cerut la temelia biruinței însăși jertfa Căpitanului. Și cine știe câte alte jertfe va mai cere?***

Tot acolo, Posteucă va striga cu exaltare: ***„„, Cine ar fi crezut să spună în 1938-1939 și chiar 40 că va învia Căpitanul și că va mărșălui odată biruitor prin mijlocul neamului regăsit și cutremurat de așa măreție !***

În opul citat, Ion Halmaghi mai notează: ***„„miracolul”„, guvernării legionare din septembrie 1940, -scurtă și fragilă- are însă o semnificație istorică deosebit de importantă. Prin ea s-a asigurat viitorul definitiv al Mișcării Legionare !***

În 6 septembrie 1940 Forul Legionar, adunat în casa colonelului Zăvoianu, salută, prin Corneliu Georgescu, pe Horia Sima ca urmaș al Căpitanului.

MOTIVAȚIE ȘI TESTAMENT

Ce l-a determinat pe Horia Sima, în situația atât de tragică din acele timpuri, să ducă lupta titanică pentru continuitatea Mișcării?

A mărturisit-o el însuși, cu ocazia aniversării semicentenarului Mișcării la Madrid:

„..... în fața oricărei situații, eu nu m-am pierdut niciodată, nu mi-am pierdut niciodată nădejdea, niciodată nu mi-am pierdut capacitatea de luptă, oricât de grea ar fi fost situația.

Ei bine, ce m-a mânat în această luptă? adică resorturile mele intime?...

...A fost un moment care s-a petrecut în 1938, atunci când a fost omorât Căpitanul. S-a auzit că în momentul când erau întinși (el și cei 13) pe marginea gropii, unul dintre ofițerii de jandarmi, Dinulescu sau Macoveanu, a spus: puneți-le niște paie la picioare să nu le fie frig.

Adică, după ce i-au omorât, după ce i-au strangulat, și-au mai bătut și joc de cadavrele lor.

Această scenă m-a îngrozit și a devenit o obsesie. Atunci mi-am zis: nu se poate ca această bestialitate să triumfe în lume ! Nu se poate...

A fost unul din motivele care m-au determinat să continui. Ceea ce m-a frământat permanent a fost groaza asta să nu biruie ăștia, să nu biruie nedreptatea asta, să nu biruie această bestialitate..

Ăștia ne-au cântat prohodul de nenumărate ori ! Atunci, în mine s-a produs această revoltă. Stai, că războiul nu-i pierdut ! Am pierdut o bătălie, am pierdut două, am pierdut trei, dar războiul încă nu-i pierdut și asta depinde de cine? Ei bine, asta depinde de tenacitatea noastră !

Eu, dacă aș fi cedat, nu știu ce s-ar fi întâmplat ! Poate că ar fi fost alții, care ar fi continuat lupta ! Nu pot să-mi dau seama. Eu spun ca s-a petrecut cu mine

Pe mine m-a determinat, întotdeauna, să duc această luptă, groaza să nu se termine Mișcarea ! Să nu i se frângă gâtul ! Să nu dispară !

Aceasta ar fi cea mai mare ofensă adusă Căpitanului: dispariția Mișcării !

Adică să triumfe Lupeasca, să triumfe Carol, să triumfe Antonescu ! Să triumfe comuniștii acum?

Asta a fost groaza mea !

Aceeași problemă se pune de treizeci de ani încoace: o luptă de uzură, luptă corp la corp cu inamicul.

Și aceeași pasiune pentru mine: să nu se taie firul vieții Mișcării noastre !.

**...
Așadar, primul lucru pe care dumneavoastră să-l aveți în vedere este:**

-că trebuie permanent să fiți în dialog cu Legiunea și cu Neamul ;

Să vă puneți întrebarea:

-ce s-ar întâmpla dacă această Legiune ar pieri?

-ce s-ar întâmpla cu Țara? „„

Iată ! Sfat și testament, ce ne-a lăsat Comandantul Horia Sima, care a stat pe baricade până ce Bunul Dumnezeu -în marea lui taină- l-a învrednicit să treacă în Legiunea cea mare de dincolo, cu marii mucenici alături de Căpitan.

PE MARGINEA UNOR CRITICI

Cele două personalități, Căpitanul și Horia Sima, sunt diferite, însă se completează, prin aceea că cel din urmă a trebuit să pună accentul pe lupta politică. Această atitudine i-a fost impusă atât de desfășurarea evenimentelor interne, cât și cele externe, ce duceau nu numai la desființarea Mișcării, ci chiar la dezmembrarea țării. Așa cum s-a întâmplat în 1940 și mai târziu cu ocuparea, cu impunerea comunismului și cu „satanizarea „ noastră, cum a prevestit-o Corneliu Codreanu.

În luna mai 1940, Horia Sima împreună cu Nicolae Petrașcu și un grup de legionari revin clandestin în țară ca să-l doboare pe marele vinovat: regele. Din păcate sunt arestați la graniță. Dacă ar fi fost arestat cu 4-5 luni mai înainte, fără discuție ar fi fost asasinat ! Însă în luna mai 1940 nu mai putea fi vorba de asasinare de legionari.

Pentru o bună înțelegere trebuie să cercetăm situația după executarea lui Armand Călinescu. Situația externă se degradează. Germania tocmai începea să ocupe Franța, împarte Polonia cu Rusia, iar alianțele noastre cad în desuetudine... În interior, evenimentele din 21 septembrie 1939, demonstrează că

Mișcarea nu a fost pusă la pământ, cum s-a crezut. Descoperire amară. Echipele de răzbunare existau real, ceea ce a influențat oamenii politici. Nu mai aveau curajul să se angajeze în astfel de aventură.

Amintim arestările din decembrie 1939, începute la Timișoara. Printre arestați, inginerul Nicolau, inginerul Tului Bașiu, șeful muncitorilor Ion Simicin, inginer profesor Ion Protopopescu, inginer Alexandru (Ică) Tănase, candidat inginer Costel Bărbulescu.

La anchetă Ică Tănase a declarat deschis: -

-dacă echipa lui Miti Dumitrescu nu reușea să-l doboare pe Armand Călinescu erau gata altele și altele până ce una tot reușea.

Într-o convorbire ce a avut loc în 1940 cu Nicki Ștefănescu, șeful siguranței, care i-a arătat o hartă a României cu părți strafate și cu părți albe, i-a spus lui Horia Sima:

-Vezi dumneata, părțile strafate reprezintă județele unde dispui dumneata de organizații teroriste. Te rog să nu negi, pentru că această hartă e întocmită în conformitate cu cercetările făcute de toate polițiile și jandarmeriile din țară.

Iar Horia Sima, văzând imensitatea strafată, și-a zis în gând:

-Într-adevăr, cu o astfel de organizație, care după toate pierderile suferite mai dispune de sute de elemente decise să-și dea viața, nu se poate lupta.(Sfârșitul unei domnii sângeroase, pag.192).

În lumina celor de mai sus și bănuind că Horia Sima a venit în țară cu asentimentul lui Hitler, se înțelege că pentru a-și apăra pielea și locul, se întreceau în a-l curta pe Comandant și Nicki Ștefănescu și Moruzov.

În acele condiții s-a mers până la încercarea insistentă a regelui de a cere colaborarea Mișcării Legionare.

Urmările sunt cunoscute.

POZIȚIA LUI HORIA SIMA CA ȘEF

Forul Legionar, prin recunoașterea lui Horia Sima ca Șef al Mișcării Legionare și urmaș al Căpitanului, confirmă un principiu imuabil:

-Șeful este consimțit datorită trăirii lui în duhul legionar, prin tenacitatea lui în luptele de afirmare a Mișcării, prin puterea lui de jertfă pe altarul Neamului. Adică nu este nici numit, nici ales prin vot, fie de un grup chiar reprezentativ, sau de vreun comitet adhoc.

Este ceea ce, chiar unii din vechii legionari uitaseră atunci când cereau lui Horia Sima să numească un Șef, cu alegația că el este bătrân și nu va mai reveni în țară.

Horia Sima nu a călcat acest principiu. A dat împuternicire celor câțiva ce luaseră inițiativa de reorganizare a forțelor legionare pe măsura posibilităților lor.

Am urmat și am stat sub ordinele lui, pentru că nu numai că nu s-a abătut, ci a și potențat linia și principiile enunțate de Căpitan.

Îi suntem veșnic recunoscători că, prin lupta fără odihnă până în ultima clipă de viață, ne-a arătat drumul Mișcării spre biruință, spre ridicarea Neamului, spre lumină...

Comandantul Horia Sima este și va rămâne
prezent în inimile noastre.

HORIA SIMA !
Prezent !

"O societate ideal întocmită nu este aceea în care domnesc cele mai perfecte legi, ci aceea în care indivizii au ajuns la un mai mare grad de desăvârșire lăuntrică".

H.S., Doctrina legionară.

PERSONALITATEA COMANDANTULUI ȘI OMULUI POLITIC HORIA SIMA

Leontie Croitoru

Se poate spune că viața lui Horia Sima se suprapune cu cea a Mișcării Legionare (M.L.). El intră în M.L. în Octombrie 1927, la 21 de ani - la câteva luni de la înființarea acesteia (24 iunie 1927).

După perioada de organizare a M.L. și de relativă stabilitate, trece apoi prin anii de confruntări cu autoritățile și prigoană, afirmându-și calitățile de luptător, organizator și conducător, ceea ce îi aduce din partea lui Corneliu Zelea Codreanu - Căpitanul - conferirea gradului de comandant legionar și funcția de șef al Regiunii a IX-a legionară din Banat. În anii care au urmat arestării și apoi suprimării Căpitanului (30 nov.1938) până la abdicarea regelui Carol II (6 sept.1940) activitatea lui Horia Sima iese în mod deosebit în evidență, tocmai prin calitățile arătate mai sus. Ne vom referi la câteva din activitățile mai însemnate: face parte din Comandamentul legionar de prigoană, organizează M.L. în țară în condițiile unei prigoane sălbatice, trece în câteva rânduri granița, ținând legătura cu grupul legionar de la Berlin, organizează echipe de șoc la Brașov și Constanța și manifestații în țară și de o amploare deosebită la București, la care aderă mii de cetățeni - acțiuni ce au condus la abdicarea regelui Carol II.

Activitatea și acțiunile lui Horia Sima din perioada menționată mai sus, i-au făcut cunoscute meritele și l-au desemnat - ca într-o selecție naturală - ca persoana cea mai indicată pentru conducerea M.L.

Astfel se explică faptul că Forul Legionar (Grupul Comandanților Legionari) l-a recunoscut drept Comandant al Mișcării Legionare, fără vreo obiecție.

Cei peste 50 de ani care vor urma, în calitate de Comandant al M.L. vor confirma justetea alegerii făcute în persoana lui, căci el va asigura continuitatea activității Mișcării în cadrul normelor și spiritului pe care le-a statuat Corneliu Zelea Codreanu.

În perioada participării M.L. la conducerea statului (6 sept.1940-22 ian.1941) prin măsurile pe care Horia Sima le-a luat, s-a asigurat refacerea cadrelor și revigorarea activității, după perioada în care mare parte a elitei legionare a fost decimată și rândurile rărite.

În ce privește activitatea din afara granițelor țării, respectiv cea legată de perioada de sfârșit de război și a exilului, vom distinge, aici, câteva din acțiunile în care Horia Sima a avut un rol dominant: conducerea guvernului român, din exil, de la Viena ; colaborarea cu Statele Unite și Franța pentru stabilirea unor acțiuni comune în cazul războiului cu URSS în care scop au fost parașutate în țară echipe special pregătite ; coordonarea activității legionare pe toate continentele unde se aflau legionari, acțiuni comune cu alte organizații din exil în vederea sprijinirii cauzei comune de eliberare de sub comunism, îndrumarea și ajutorarea publicării prin edituri proprii atât a cărților legionare cât și a celor cu teme românești, precum și realizarea propriilor publicații în care se disting cele doctrinare și cele memorialistice - ultimele aducând informații istorice importante.

Acesta a fost Horia Sima „Comandantul” care a făcut ca M.L. să dăinuie. Totuși, au existat unele voci, care - la scurt timp după desemnarea lui drept

Comandant al M.L.- l-au contestat. Asemenea contestări nu sunt neobișnuite în istoria mișcărilor politico-spirituale, conduse de mari personalități carismatice, cum a fost Corneliu Zelea Codreanu, pentru care mii de fideli erau gata să-și dea viața. După dispariția lor pământească, membrii supraviețuitori ai mișcărilor respective, puneau în pericol continuitatea, deoarece considerau că nimeni din cei rămași nu putea să fie la înălțimea celui dispărut. Ei nu înțelegeau că rolul noului conducător este cu totul altul decât al celui care a întemeiat și fundamentat mișcarea și că cel „plecat” rămâne conducător spiritual pe mai departe. Din fericire, cea mai mare parte a legionarilor a înțeles că flacăra spiritualității legionare pe care a aprins-o Căpitanul trebuie menținută și perpetuată și că aceasta nu se poate realiza decât dacă „oastea” rămasă are un comandant. Această misiune sacră, după cum am văzut, i-a revenit lui Horia Sima și el a dus-o la îndeplinire până în ultima clipă a vieții.

În ce privește calitățile de om politic ale lui Horia Sima, ele au fost confirmate și puse în valoare în situațiile în care natura activităților o impunea. Așa au fost: perioada de colaborare cu Ion Antonescu, când a avut funcția de vicepreședinte al Consiliului de Miniștri și apoi conducător al guvernului român în exil, la Viena. Fără îndoială, că și perioada care a urmat, constând în contactele cu cercurile politice și militare ale Statelor Unite și Franței în problemele menționate mai sus, precum și cu alte grupări politice din occident, de diferite culori politice, au avut darul să scoată în evidență aptitudinile și experiența sa politică.

Personal am avut ocazia să-l cunosc pe Horia Sima, într-un moment istoric deosebit: zidul Berlinului

căzuse, iar imperiul ruso-comunist dădea semne de dezagregare și prăbușire.

Pentru conducătorul unei mișcări politice naționaliste, care propagase de la înființarea ei lupta contra comunismului, momentul constituia un prilej de satisfacție și de analiză a consecințelor politice ce vor urma în lume, și mai ales în România. În cursul acestei convorbiri mi-am dat seama că am în fața mea pe Horia Sima, omul politic, un desăvârșit cunoscător al politicii internaționale și al problemelor naționale, deși era plecat din țară de circa 50 de ani - dar și pe analistul politic care întrevedea cursul evenimentelor ce vor urma. Acum, după peste zece ani de la discuțiile purtate, viziunea sa politică atât pentru țară, cât și cea internațională, în mare parte, s-a confirmat.

Pentru întreaga sa activitate, Horia Sima rămâne în istoria politică a României secolului XX, una din personalitățile marcante.

"Cea mai bună cale pentru a surprinde particularitățile naționalismului este să ne adresăm "naționalului", termenul imediat din care el derivă. Acolo se află înscrisă întreaga lui geneză și semnificație. "Naționalul" și "naționalismul" reprezintă două stadii de realizare ale unei națiuni, doi timpi diferiți de trăire a ei, de percepere a cosmosului, unul precumpănitor extern, altul precumpănitor intern, unul îndreptat mai mult spre lumea dinafară, spre epos, altul mai mult spre lumea ei lăuntrică, spre ethos. "Naționalul" reflectă mișcările de unificare politică a popoarelor europene, de grupare a lor în state independente. Aceste frământări, sporadice mai înainte, au luat un caracter de generalitate în urma Revoluției Franceze și s-au terminat, la cea mai mare parte a popoarelor europene, la începutul secolului al XX-lea. "Naționalismul" presupune această etapă încheiată. El își face apariția numai după ce popoarele și-au delimitat frontierele lor etnice și fiecare din ele a ajuns să formeze o unitate de sine stătătoare. Cu "naționalismul" începe perioada de interiorizare a neamurilor, de structurare a lor în adâncime. "Naționalul" exprimă faza de circumscriere geografică a națiunilor, de fixare a suveranității lor pe o bucată de pământ. Sensul lui de manifestare este extensiv. Posibilitățile lui de dezvoltare se întind pe orizontală. "Naționalismul" transfigurează "naționalul", îi descoperă virtualitățile creatoare și îi întoarce axa de trăire pe verticală. "Naționalul" reprezintă mobilizarea teritorială a unui popor ;

"naționalismul" pleacă de la această achiziție pentru a întreprinde mobilizarea lui spirituală.

H.S., Menirea naționalismului.

ÎNTÂLNIRE LA BERLIN ÎN VARA ANULUI 1942

Nicu Bălănescu

"Grad legionar este rezultatul procesului de desăvârșire interioară la care ajunge un legionar la un moment din viața lui".

Aceasta era formularea pe care ne-o dădea Comandantul, în casa lui Petre Ponta, la Berlin, -cu ocazia unor mici prelegeri cu privire la politica țării și a Mișcării și în special la greu drum al devenirii legionare-, pentru un grup de camarazi, pe atunci tineri sub treizeci de ani.

Domnul Petrașcu, șeful garnizoanei din Rostock, alegea grupuri de patru, cinci legionari pe care îi trimitea clandestin la Berlin unde era Comandantul.

Clandestin, pentru că noi, legionarii refugiați din țară, eram ținuti de Reichul german în domiciliu obligatoriu la Rostock, iar Comandantul la Berlin. Domiciliul obligatoriu prevedea obligația de a nu părăsi localitatea fără permisiunea autorităților, permisiune care se putea obține numai în cazuri deosebit de grave. Îmi amintesc de un singur astfel de caz: camaradul Toader Ioraș, fiind grav bolnav de plămâni, a fost internat într-un spital.

Prelegerile prin care Comandantul ne transmitea frământările sale interioare păreau atunci ancorate în abstract și teorie.

Așa ni se părea nouă comparația ce-o făcea între obținerea unui grad legionar și obținerea unei distincții militare pe câmpul de luptă ca urmare a unui moment de exaltare a simțului patriotic convertit într-o bravură. Dar încordarea maximă de voință și credință a acelor clipe rămâne, pentru cei mai mulți, după ce momentul

crucial a trecut, o amintire a unei culmi pe care a atins-o odată și de pe care apoi a coborât în cotidian.

La fel recordul pe care îl bate la un moment dat un sportiv este de fapt realizarea unei clipe, meritoriu fiind mai mult antrenamentul asiduu, decât performanța însăși.

În Mișcare, ne spunea Comandantul, obținerea unui anumit grad mărturisește despre capacitatea de dăruire la un moment dat.

La această stare de dăruire se poate ajunge prin trăirea continuă, ascendentă și virtuoaasă, cu jertfirea permanentă de sine, sau prin zvâcnirea spre lumină a adâncului omenesc spre înnobilarea lui.

Este de fapt dorința de a te păstra mai departe, măcar pe linia orizontală, dacă nu urcătoare.

Astfel - spunea Comandantul - gradele legionare, sub apăsarea timpului scurs și a vremilor crâncene, pot coborî sub intensitatea de trăire a clipelor care le-au marcat cândva viața, în timp ce legionarii mai tineri, obișnuiți cu exercițiul continuu de perfecționare, se pot situa la un moment dat chiar pe o poziție superioară.

Nu trebuie acest lucru să ne mire și să ne descurajeze, ființa umană - și legionarul deci - nu poate avea totdeauna o existență rectilinie ; în drumul lui pot apărea și sinuozități, totul este revenirea la normal ; Căpitanul ne învață:

"Ai căzut ! Te ridici, plătești și mergi, cu fruntea sus, mai departe ".

Respectul pe care îl datorăm acestor oameni va fi afirmativ, văzând efortul lor pentru revenire.

Se poate totuși ca roși de patimile lumești, orgolii, interese, pierderea credinței în biruința legionară, neputințele vârstei, revenirea lor să nu mai

aibă loc sau să vină prea târziu. Oricum, bilanțul vieții unui legionar se face în ultima clipă a existenței sale, când se poate ridica chiar până la treapta sfințeniei, sau să cadă.

Ce rămâne după el? Viața lui de luptă, cantitatea de jertfă adusă în slujba Neamului și a Legiunii, pentru a le asigura perenitatea.

Cantitatea de jertfă globală, rezultat al însumării jertfei fiecăruia în parte, depusă la picioarele Atotputernicului, este prețul pe care trebuie să-l dăm Divinității pentru ca Neamul nostru să supraviețuiască, să crească și să se mântuiască. Deci jertfa celor care au căzut cândva, la vremea când trăiau cu maximă intensitate s-a contabilizat atunci și trebuie prețuită, cu dreaptă măsură, căci jertfa nu moare, nu se degradează ci rămâne, ca și dragostea, în eternitate, un fluid invincibil mai tare decât orice.

Comandantul pregătea atunci plecarea sa la celălalt pol al Axei pentru a alerta pe Mussolini și prin el pe Hitler, de greșeala gravă care se făcea de către germani, care, în înaintarea lor triumfală, nu se sprijineau de loc pe mișcările naționaliste.

Cu o intuiție perfectă, Comandantul își prefigura cele ce vor urma după plecarea lui la Roma și ne pregătea.

În adevăr, după ce s-au alertat de dispariția lui, am fost scoși în fața mitralierelor și amenințați cu împușcarea dacă nu ne desolidarizăm de el.

În fața acestei presiuni și amenințări au cedat câțiva, din nenorocire oameni de vârf: C. Papanace, Mille Lefter, Ilie Gârneață și alți câțiva.

Cei mai puțin importanți - ca noi - am rezistat, amintindu-ne de cele spuse de Comandant. Nu ne-am

deznădăjduit și le-am păstrat respectul cuvenit și celor care ar fi putut fi pentru noi "piatră de poticnire".

În momentul când ni s-a dat răgazul de gândire a ne desolidariza și după ce unii se dăduseră deoparte din rânduri, aveam certitudinea că ne vor împușca și atunci, ca o ultimă reacție românească, a izbucnit din piepturile noastre cântecul legionar "Sfântă tinerețe".

Nemții strigau din răspuțuri: "Ruhe ! Ruhe !" (tăcere), dar cântecul se înțețea și îi acoperea.

Cei care ar fi trebuit să tragă în noi ne priveau cu ură, dar și cu admirație ; până la urmă nu au tras și spre dimineață ne-au băgat din nou în barăci.

Nu li s-a făcut celor care nu trecuseră proba credinței și unității legionare nici un reproș, însă ei înșiși se simțeau stingheriți printre noi ceilalți și îi vedeam îndepărtându-se.

Acțiunea de intimidare și încercarea de dezbinare pe care o trăiserăm atunci nu a fost prima și nici ultima, căci de-a lungul a aproape doi ani, Wilms, șeful Gestapo-ului care ne avea în grijă, a făcut nenumărate încercări de a determina masa legionară să se desolidarizeze de Comandant. Una din ele cu final chiar tragi-comic a fost când a ordonat ca toate tablourile oamenilor politici să fie înlăturate de pe perete. Atunci noi am dat jos tablourile lui Hitler, Himmler, Goebels, etc, dar l-am păstrat pe al Comandantului. A fost un scandal mare care s-a aplanat cu greu.

Trăind zi de zi cu noi, Wilms - șeful Gestapo-ului - deveni intrigat de tot ce vedea și a vrut să înțeleagă și el doctrina legionară. Drept care a început să citească și căuta să pătrundă comportamentul legionar.

Probabil că în intimitatea lui psihică s-a produs o ruptură, căci în final a înnebunit și striga mereu cu

forță și obsesie: "Trăiască Legiunea și Căpitanul" și cânta cântece legionare.

După ce lucrurile au intrat într-un ritm normal, cei care fuseserăm trimiși de domnul Petrașcu la Comandant, am deslușit tot tâlcul sfaturilor pe care el ni le dăduse cu vreo câteva luni înainte și am înțeles marea lui dragoste legionară, grija pentru noi de a nu ne poticni, dar și marea lui previziune, căci toate s-au desfășurat așa cum el le anticipase.

VIZITA COMANDANTULUI HORIA SIMA LA BREITENFURTH

Nicu Popescu-Vorcuta

După efectuarea bombardamentului, din 24 august 1944, asupra lagărului de deținuți politici din Buchenwald de către anglo-americani, bombardament anunțat cu multe ore înainte de efectuarea lui la postul de radio BBC de către compatriotul nostru Ion Rațiu, am fost eliberați și transportați la Viena.

Fiind rănit destul de grav, a trebuit să mă despart de șeful meu, profesorul Mihail Tase, și de ceilalți camarazi prahoveni, care au plecat pe cont propriu spre țară.

Când rănilile mele au început să se vindece, am fost chemat de Comandant și trimis la o școală de telegrafie în Breitenfurth, o mică localitate la o distanță de cca 20 km de Viena, cu frumoase coline și o mică capelă catolică, construită de împărăteasa Maria Tereza, cu un minunat interior în marmoră roz.

Aici grupul nostru era compus din I4-I5 legionari, conduși de mult regretatul Pavel Grimalschi - comandant ajutor - mort, zidit de viu în casimca de la Jilava, fiu de preot român ortodox din orașelul Bălți de pe malul Nistrului.

În acest cantonament de câteva barăci, am dus o viață ordonată, muncind multe ore pe zi pentru însușirea rapidă a cursurilor de telegrafie.

Spre sfârșitul școlarizării, am primit vizita Comandantului nostru, care în ciuda situațiilor nefaste

prin care a fost obligată să treacă Mișcarea Legionară în tot timpul războiului, a reușit să-i mențină ridicat steagul de luptă împotriva comunismului.

Prezența sa hotărâtă, ne-a făcut să primim cu toată încrederea expunerea ce ne-a făcut-o despre situația disperată în care se afla țara noastră în urma năvălirii trupelor asiatice, fără semnarea unui armistițiu în prealabil.

După recomandărilor făcute, participarea noastră la această acțiune trebuia să se rezume la menținerea unei lupte de rezistență și a menținerii moralului populației, fără vărsări de sânge și de lupte fratricide.

Iar ca îndrumare față de pericolul permanent în fața căruia urma să ne aflăm, am împărtășit pentru tot restul vieții mele sfatul său:

"De pericol nu poți scăpa fugind de el, ci numai trecând prin el !"

Cu acest îndemn, cu credința în Dumnezeu și dreptatea neamului nostru, am petrecut cei 20 de ani de detenție.

"Politica e arta de a conduce un popor de la forme rudimentare de viață colectivă spre o viziune a lumii din ce în ce în ce mai cuprinzătoare, care să se înalțe atât de sus până ce fruntariile să se împreune cu harul mântuitor al Bisericii".

H.S., Doctrina legionară.

"Statul este un produs al națiunii, un post-fenomen al ei, o construcție în care se prelungește și se afirmă propria ei ființă. Pentru a exista un Stat, trebuie să preexiste o națiune. Relația dintre cei doi termeni este inseparabilă și ireversibilă".

H.S., Doctrina legionară.

UN OM, UN DRUM, O LUPTĂ: COMANDANTUL HORIA SIMA

Petre Grigore Anastasis (Puiu Năstase)

1938, 30 noembrie. Corneliu Zelea Codreanu este ucis *more judaico* (ștrangulat). Un an mai târziu echipa eroică a lui Miti Dumitrescu răzbună pe Căpitan, executând pe călăul Armand Călinescu. Urmează un val de crime ce se comit contra legionarilor la Vaslui, Miercurea Ciuc, Râmnicul Sărat și pretutindenea pe teritoriul României. La Câmpulung Muscel, unde eram elev, este împușcat între alții, pe drumul Mășăului avocatul Nelu Crasan. Peste tot teroare, moarte, sânge.

Atunci în ilegalitate se ridică la comanda Legiunii Arhanghelul Mihail, Horia Sima. Preia conducerea Mișcării Legionare într-o vreme de grea cumpănă, când aceasta însemna o invitație la moarte. Nu au fost alți concurenți și nimeni nu l-a contestat atunci. Poziția nu era de invidiat. Prin el însă s-a păstrat aprinsă flacăra credinței noastre și Dumnezeu era înconjurat cu puterea Lui. Prin Horia Sima se va prăbuși în curând regimul corupt al asasinului rege Carol II. El va aduce Ziua Biruinței (6 septembrie 1940) și proclamarea Statului Național Legionar (14 septembrie 1940). Date importante de istorie care nu mai pot fi anulate de nimeni. Toți legionarii l-au urmat atunci, toți l-au aprobat, toți l-au iubit. Era Comandantul, era învingătorul. Prin el în acea toamnă binecuvântată au reînviat Căpitanul, Nicadorii, Decemvirii și atâția eroi

legionari ce dormeau în morminte fără cruce, putând astfel toți să primească rugăciunile și înmormântarea creștină cuvenită. *Requiescat in pace !*

Dar nori negri au apărut la orizont în 1941. A venit lovitura de stat a generalului Antonescu (21 ianuarie 1941), acel militar însetat de putere și glorie, mâniat că i se refuzase conducerea Mișcării Legionare. El știa că Germania pregătea războiul contra Uniunii Sovietice și voia singur să se bucure de postura de învingător. Dar lipsind trupele române de legionari (care au fost aruncați în închisori) el și-a pregătit singur și înfrângerea și sfârșitul său jalnic.

Horia Sima, înțelept, a refuzat în 1941 să arunce țara într-un război fratricid și a dat ordinul de încetare al oricărei rezistențe. A preferat să plece, dar a continuat lupta pentru afirmarea crezului legionar în lagărele din Germania, riscând propria sa viață. A urmat fatalul act de la 23 august 1944, dată tristă din istoria României, data trădării aliatului de luptă, Germania, și a întregii Europe Creștine în favoarea comunismului. Datorită infantilismului regelui Mihai și a stupidității conducătorilor partidelor istorice (care vor muri toți în închisori) România este vândută fără luptă și aruncată în ghiarele comunismului bestial timp de patruzeci și cinci de ani, timp de teroare, închisori și întuneric.

Un singur om a păstrat atunci demnitatea României: Horia Sima. La 26 august 1944 i-am auzit glasul, anunțând continuarea luptei, la postul de radio Donau și am plâns de bucurie. Deci nu era totul pierdut. Prin el legionari și alți români de bine ziceau un hotărât NU actului trădător de la 23 august 1944. Se formează la Viena, sub conducerea lui Horia Sima, un nou Guvern Român și o nouă Armată Națională

(comandată de generalul Platon Chirnoagă) care depune jurământul de a continua lupta. Și lupta va continua: până la 6 mai 1945 (sfârșitul războiului) trupele române se vor găsi luptând cu bravură pe frontul de pe Oder contra comunismului invadator.

Aceasta este și titlul de glorie al Legiunii: ***Guvernul Național de la Viena format de Horia Sima nu a recunoscut NICIODATĂ actul de la 23 august 1944 și la sfârșitul războiului nu semnat NICIODATĂ o pace rușinoasă cu dușmanii Crucii.*** În consecință și acum lumea legionară se află, de facto, pe frontul creștin al luptei binelui contra răului ilustrat de doctrina comunistă. Iar meritul suprem pentru aceasta revine Comandantului Horia Sima.

Au urmat ani lungi de tenebre pentru România. În tot acest răstimp numele lui Horia Sima a fost simbolul în jurul căruia s-a organizat rezistența atât în țară cât și în străinătate, unde Legiunea a fost și este prezentă pretutindeni în Europa și America. România are gloria celei mai îndelungate lupte armate și rezistențe anticomuniste între toate țările subjugate de comunism.

Prin toate închisorile prin care am trecut, numele Comandantului era pronunțat cu evlavie și speranță. Ne-am rugat pentru el și Dumnezeu l-a păstrat. Horia Sima reînființează Senatul Legionar (4 iunie 1954), construiește la Majadahonda Monumentul cruciaților legionari Moța și Marin, publică cărți și reviste. Până în ultima clipă el a fost activ și a lucrat la reorganizarea Mișcării Legionare.

Icoana lui rămâne vie pentru toți cei care l-au cunoscut și iubit. Cuvintele sunt neputincioase pentru a exprima toate meritele lui.

Azi când îl comemorăm pe Horia Sima, Comandantul rămâne în inimile noastre ca o pildă de luptător creștin pentru o cauză nobilă. Fie ca sufletul lui și Căpitanul să ne ocrotească, de acolo de sus, pe noi toți în strădania de a ne face datoria de români și legionari.

Pentru eternitate: Horia Sima, prezent !

NEAM ȘI LEGIUNE

Horia Sima

Numai legionarii care au trăit vremurile de înfiripare ale Legiunii, numai cei care, în tot acest răstimp, de la întemeiere și până astăzi, nu s-au clintit de pe poziția adevărului, pot cuprinde cu ochii minții măreția destinului legionar. Cei străini de Mișcare sau cei înstrăinați de ea nu vor vedea în istoria Legiunii decât un șir de izbucniri și convulsii, urmate de lungi ani de suferință. Tabloul succeselor politice obținute de aceste energii în marș nu e reconfortant: o victorie electorală în 1937, anulată după câteva zile ; o semiguvernare în 1940 ; un guvern în exil în 1944-1945. Lumea, care s-a alăturat nouă pentru că considera iminentă o lungă perioadă de guvernare legionară, a suferit decepții crude. Perspectivele de realizare ale Mișcării au fost zdrobite cu regularitate sub roțile unei noi prigoane.

Judecat strict rațional, acest gen de luptă care de pe culmile triumfului apropiat te coboară în abisuri de suferință, pare aventuros și lipsit de sens. Spiritele realiste, adică oamenii care se orientează exclusiv în funcție de conjunctura în care trăiesc, au dreptul să fie alarmați și să protesteze. Ei se așteptau la biruință legionară, biruință de atâtea ori promisă, și ori de câte ori se înalță la orizont acest mesaj îmbucurător, de atâtea ori peisajul se schimba brusc, făcând loc unui nou capitol de zbucium și tristeți. Îndoielile băteau la poarta sufletului. Dorința de a evada din această zonă de primejdii permanente în care naviga Mișcarea este umană. Eroismul, luat ca act singuratic, e o manifestare destul de răspândită a spiritului omenesc ;

eroismul de durată, consecvența în urmărirea unui ideal, se întâlnește mai rar. Această specie de eroism e rezultatul unei intense explorări lăuntrice. Numai legionarii care au ajuns un anumit grad de iluminare interioară își pot da seama că există și o logică intrinsecă a evenimentelor, o istorie mai reală decât aceea care se desfășoară în văzul tuturor, și care, prin natura ei, reclamă perpetuarea spiritului de sacrificiu.

Pentru a interpreta just istoria celor treizeci de ani de viață legionară, trebuie să-i descoperim impulsul fundamental. Ce-a determinat de la naștere cursul ei accidentat? De ce legionarii numai arareori au avut parte de bucurii și au purtat pe frunte aproape fără întrerupere cununa martiriului?

Mișcarea Legionară a luat naștere din frământările generației care a pătruns în universități după întâiul război mondial. Dar, spre deosebire de alte organizații politice, Mișcarea Legionară a depășit tendințele efemere ale unei epoci, clădindu-și existența în permanențele neamului. Corneliu Zelea Codreanu, întemeietorul Mișcării, a pornit la mobilizarea tineretului în numele unei concepții de viață destinate să transforme individul care ajungea în posesiunea ei într-o energie națională. Individul era inițiat în arhitectura lăuntrică a neamului nostru, pentru a câștiga stabilitate internă și pentru a da un sens constructiv puterilor lui de creație. Adeziunea individului la Mișcare se opera din interior, după ce și-a însușit datele fundamentale ale sufletului și istoriei românești. Legiunea avea o îndoită viață: o activitate politică propriu-zisă, în care se recunoșteau semnele distinctive ale unui partid, și o preocupare educativ-

spirituală, care servea de suport celei dintâi. Cuibul, unitatea de bază a organizației, în care își făcea legionarul educația, era icoana în mic a patriei. Rezultatul trecerii individului prin această școală trebuia să fie câștigarea deprinderii de a cerceta ființa neamului și de a intra în dialog cu el, pentru a-i înțelege și urma aspirațiile.

Concepția de viață legionară stabilea perspectiva justă de realizare a individului, succesiunea de planuri în care avea să se desfășoare viața lui pentru a atinge plenitudinea de manifestare. **"Individul în cadrul neamului ; Neamul în cadrul și în slujba legilor Dumnezeirii"**, iată formula la care s-a oprit Căpitanul, pentru a defini esența filozofiei legionare. Formula epuizează toate aspectele existenței și se aplică cu egal succes în societate și în viața sufletului omenesc. În istoria omenirii, turburările provin din faptul că unul sau altul din termenii relației **individ - neam - Dumnezeu** nu e pus în valoare sau e chiar oprimat, împiedecat să se afirme, iar în viața lăuntrică a individului subplantarea personalității de diverse complexe sufletești se datorește aceluiași cauze. Un individ care nu respectă această ierarhie de valori, care se pune pe sine în centrul existenței, sau care crede că se poate dispensa de unul din termenii superiori, **Dumnezeu** sau **Neam**, se auto-mutilează, își amputează propria ființă de o serie de posibilități creatoare. Armonia originală a sufletului omenesc e sfâșiată și efectele nefericite ale acestei dezordini interne se pot urmări și în viața popoarelor.

Când se vorbește de **destinul național, destinul unui popor**, expresiile nu sunt lipsite de

sens. Neamurile ca și indivizii au personalitatea lor. Au caractere specifice, după care se disting unul de altul ; în istorie, în cultură, ele se vor afirma conform acestor predispoziții. Neamurile se nasc cu o zestre spirituală. **Destinul unui popor** este trecerea din stadiul potențial în stadiul de manifestare a originalităților lui creatoare. Destinul național nu trebuie confundat cu un ideal oarecare și cu atât mai puțin cu un obiectiv politic de mai puțină importanță. Un ideal, când este bine ales, reprezintă o funcțiune tranzitorie a destinului, un moment de încorporare a lui. Destinul este proiecția inalterabilului național în istorie ; este specificul reacțiunii lui față de eveniment ; e modul său de comportare în istorie și în cultură. El reprezintă constanta istorică și culturală a unui popor și îl însoțește de la naștere până la dispariție.

Destinul unui neam decurge așadar din personalitatea lui. Dar nu trebuie să-i corupem înțelesul, confundându-l cu noțiunile de fatalitate sau predestinare. El e o creație liberă. Singura **predestinare** a unui neam este să se realizeze conform geniului său particular, aducând o contribuție proprie la cultura omenirii. Aici intervine munca individului. Responsabilitățile lui depășesc sfera restrânsă a vieții lui personale și se extind asupra colectivității din care face parte. Individul este chemat să desțelenească ogorul spiritual al unei națiuni. Mărirea sau pieirea popoarelor atârna în primul rând de vrednicia lor.

Generația de tineri care și-a strâns mai târziu rândurile în cadrul Mișcării Legionare venea cu o notă distinctivă față de celelalte partide. Tinerii aceștia se

atașaseră de ființa interioară a neamului, îi simțeau bătăile de inimă, îi recunoșteau cadența istorică și voiau să întruchipeze ceva din tainele și frumusețile lui. Noua generație era pusă în alternativa să se piardă în meandrele politicianismului sau să-și creeze un instrument propriu de afirmare în politica țării, care să corespundă concepției ei de viață. În aceste momente de cumpănă, când nu se știa care tendințe vor ieși biruitoare, a apărut Corneliu Codreanu. La semnalul lui s-au risipit toate nehotărârile și noua generație a optat pentru politica destinului național.

După război se punea problema unei orientări în toate domeniile. Rupându-se de destinul neamului, vechea generație n-a fost în stare să dea un nou impuls energiilor naționale, să elaboreze un nou ideal pe măsura necesităților schimbate ale vremii. Odată cu realizarea României Mari, părea că s-a oprit în loc istoria. Pregătirea zilei de mâine nu turbura conștiința oamenilor politici. **Să păstrăm ce avem** era tot ce se putea afla ca înțelepciune politică de la vechea clasă conducătoare. Tinerilor li se recomanda să se bucure de roadele victoriei. Atâtea posibilități li se deschid. Fiecare să-și vadă de rosturile lui, pentru că a trecut vremea idealurilor. Iar dacă îi atrage politica, să se aciuzeze pe lângă cei ce dețin puterea. În definitiv, nu-i mai aproape de trup cămașa decât haina?

Mișcarea Legionară s-a ridicat împotriva acestei mentalități statice în viața publică, contra imobilizării elanurilor creatoare ale națiunii. Imobilismul în politică e tot ce poate fi mai funest pentru viitorul unei națiuni. Odată cu întregirea României Mari, nu s-au realizat toate aspirațiile poporului nostru. A cere unei națiuni

să trăiască fără ideal e o absurditate. Idealurile nu țin o veșnicie - e drept - dar funcțiunea idealului rămâne permanentă. S-a împlinit un ideal, idealul unității naționale ; acum altul trebuie să-i ia locul. Conștiința națională nu poate fi suspendată în vid, nu poate fi împiedecată să gândească asupra viitorului. A transforma o generație într-o organizație de acaparatori ai bunului public, nu e un ideal. E o lichidare a patrimoniului național.

Noul ideal nu putea fi scos din cărți sau împrumutat de peste hotare. El trebuie să se contureze din consultarea liniilor de forță ale neamului. Destinul național trebuia solicitat să-și găsească o nouă aplicare, o nouă întruchipare istorică, potrivită cu împrejurările schimbate în care ajunsese poporul român. ceea ce se cerea după război era ca naționalismul extensiv, realizat în mare măsură, să fie urmat de un naționalism intensiv. După satisfacerea revendicărilor teritoriale ale poporului nostru, trebuia să se pună accentul pe consolidarea internă a țării, o umplere a acestui spațiu, o descătușare a energiilor naționale, împiedecate până acum să se afirme din cauza vicisitudinilor istorice. O creație îmbelșugată în toate domeniile: economic, social, cultural. Masele populare trebuia scoase din inerție, bucurându-se de o largă solitudine din partea guvernanților. Ridicarea nivelului de trai al populației nu-i numai o chestiune de dreptate socială - cum predică curentele socialiste. Abia după ce mulțimile sunt salvate din mizerie și neștiință, geniul unui neam se poate manifesta în toată plenitudinea. Baza de selecție a talentelor se amplifică. În loc de a reprezenta o pătură restrânsă din populație, se lărgeste până la marginile unei națiuni.

Aceasta era direcția ce voia să o imprime Mișcarea Legionară statului. Chiar păstrarea hotarelor nu era posibilă fără de o profundă înnoire a vieții publice. Numai un popor maturizat politicește și de înalt nivel creator e respectat în viața internațională. Vidul politic dintr-o țară ațâță pofta de cucerire a altor popoare. O Românie Mare **cu picioare de lut** nici nu se putea cel puțin apăra.

Politica externă, în măsură mai mare chiar decât politica internă, trebuia supravegheată de spiritul națiunii. În acest domeniu greșelile sunt și mai puțin îngăduite, pentru că pot duce la pierderea independenței naționale. Fără îndoială, politica externă evoluează cu lumea care se schimbă împrejur. Dar efortul de adaptare trebuie să se miște totuși pe o anumită constantă și anume, să nu piardă din vedere linia destinului național. Orice schimbare de politică externă trebuie să se facă cu garanțiile necesare că acest destin nu va avea de suferit. În definitiv, rostul politicii externe este să ferească națiunea de alterarea eului său istoric. O politică externă nu se face pe baza de expedient. Ea este bună numai atunci când urmărește să creeze națiunii condițiuni optime de dezvoltare a puterilor ei creatoare.

Procesul de degenerescență al vechii clase conducătoare era atât de înaintat încât nu a reacționat nici chiar atunci când a pierdut controlul puterii și o curtezană de origină străină ajunsese să împartă demnitățile statului și să hotărască de viața și de moartea națiunii noastre.

Mișcarea Legionară s-a luptat să ridice nivelul politic al țării. Problemele ce le aducea în dezbaterea opiniei publice Întemeietorul Legiunii, primeneau atmosfera îmbâcsită a vieții publice. Manifestele lui, discursurile lui, limbajul ce-l ținea în orice prilej, vibrau de iubire de neam. Interese individuale, partide, stat, putere, politică externă - toate aceste noțiuni încâlcite de politicieni - erau revalorizate de pe pedestalul națiunii eterne. Legiunea cerea ca politica țării să se pună de acord cu permanențele neamului.

*Acest fel de a concepe responsabilitățile guvernării izbea în comoditățile de gândire și de trai ale vechii clase conducătoare. Cum doctrina legionară exercita o mare atracție asupra tineretului, vechile partide se vedeau subplantate în existența lor. Valul de popularitate stârnit de propaganda legionară amenința să-i înlăture de la conducere. Conflictul era inevitabil. El nu putea fi evitat decât în două moduri: sau ca vechea clasă conducătoare, în fața **răzmeriței** tineretului să facă un efort de reexaminare a propriilor ei concepte politice, sau ca noua generație să renunțe la cucerirea ei spirituală.*

Făcând această confruntare de poziții pentru a stabili originile conflictului dintre noi și lumea veche, nu vrem să afirmăm că Mișcarea Legionară ar deține un fel de monopol al patriotismului pur. Departe de noi aceste gânduri. Noi ne socotim continuatori ai tuturor acelor eroi și martiri ai neamului românesc care s-au identificat cu destinul lui. Ne simțim solidari cu marile fapte de arme din trecutul nostru, cu marii domnitori, cu marii revoluționari și oameni politici, cu vizionarii scrisului și gândirii românești, cu generația care ne-a

dat Unirea, cu generația care și-a vărsat sângele în războiul de reîntregire. Toate aceste pulsații ale trecutului le-am absorbit în ființa noastră, le-am cultivat și am voit să le perpetuăm. Noi nu ne-am rupt din făgașul neamului. Hiatusul vieții naționale s-a produs de la conducătorii de după război. Cu excepții onorabile, și lăsând de o parte pe oamenii de treabă, membrii vechilor partide, care însă n-au jucat un rol decisiv în viața publică, profesioniștii politicii românești s-au înstrăinat de Eminescu și de sângele curs în tranșee.

Noi reluam prin propriul nostru efort vechile tradiții, în timp ce conducerea politică împingea pe nesimțite țara în sfera unor interese străine de neam, uitându-și de cele mai elementare obligații față de el.

Ciocnirea era inevitabilă. Stat și Națiune deveniseră două entități ostile. Statul fusese acaparat - în special de la venirea regelui Carol al II-le pe tron - de o minoritate antinațională, care se folosea de forța lui de represiune pentru a înnăbuși elanurile națiunii. Soarta legionarilor ar fi fost cu totul alta dacă s-ar fi arătat ceva mai nepăsători cu soarta neamului. Dacă Corneliu Codreanu ar fi acceptat să intre sub tutela carlistă în 1938, dacă în 1940 am fi fost de acord să strigăm: **Trăiască Legiunea și Generalul**, în loc de **Trăiască Legiunea și Căpitanul**, sau dacă în refugiul în Germania n-am fi văzut nici o dificultate să ne numim **mișcare național-socialistă** în loc de **Mișcare Legionară**, desigur că legionarii nu ar fi fost purtați ani după ani din închisoare în închisoare și de la loc de execuție la loc de execuție ; dacă oportunismul ne-ar fi călăuzit activitatea noastră

politică, nu ne-am fi angajat în întreprinderea plină de primejdii și fără perspectivă a guvernului de la Viena, iar, mai recent, dacă legionarii s-ar fi arătat mai permeabili propagandei comuniste, n-ar fi fost excluși de la toate amnistieile, reducerile de pedepse și eliberările efectuate de actualul regim.

Valul de persecuții prin care a trecut Mișcarea Legionară și teribilele ei pierderi de vieți omenești se datorește onoarei de a reprezenta cu consecvență destinul național. A fost o luptă inegală, deoarece forțele distructive interne, ori de câte ori au pornit la atac contra noastră, și-au asigurat concursul unei forțe externe.

Dacă Mișcarea Legionară nu ar fi avut un substrat sufletesc, de multă vreme ar fi închinat steagul. Dar ca instrument al destinului național trebuia să onoreze această poziție. Capitulara Mișcării nu privea numai propria ei existență, ci ar fi avut repercursiuni asupra totalității naționale. Odată cu dispariția Legiunii s-ar fi întrerupt firul imanențelor istorice ale neamului nostru. Noi am fi fost bucuroși ca această sarcină uriașă să o împărțim cu celelalte partide, dar cum ele și-au întors fața de la națiune, au rămas singuri legionarii să străbată acest drum anevoios și să primească toate loviturile.

În politică, într-o campanie militară, numai succesul hotărăște valoarea unei acțiuni. O acțiune impecabil concepută, dacă pe teren eșuează, nu poate fi bună. Mai trebuie să ne lămurim însă despre ce fel de succes este vorba. Succesul unui individ, succesul unei conspirații, sau al unui partid?

Dacă succesul se resfrânge numai asupra acestora, acțiunile de mai sus nu pot fi clasificate între acțiunile politice. Politica are un singur înțeles: ansamblul de mijloace care promovează realizarea istorică și culturală a unei colectivități etnice. Politica se face de indivizi, de grupe, dar ca părți integrante ale națiunii. Un succes politic presupune așadar că națiunea a avut ceva de câștigat de pe urma lui. În februarie 1938, biruința clicii de conspiratori din jurul regelui Carol a însemnat o gravă înfrângere pentru națiune. Dacă plecăm de la această semnificație, succesele politice se judecă după un alt criteriu: după gradul de reprezentare al destinului național, după aportul lor la înălțarea unui neam în istorie. Dar se mai poate întâmpla și altceva: nu un succes, nu o mare biruință, ci o lovitură primită, o mare durere a națiunii să îndeplinească aceeași funcțiune. Tragerea lui Horia pe roată sau uciderea lui Tudor Vladimirescu au actualizat destinul neamului în conștiința poporului român cu o intensitate incomparabil superioară unei victorii. Tocmai prin aceste pilde înfricoșătoare de statornicie în slujba neamului - aceste înfrângeri aparente - destinul național s-a propagat în masa românească cu un dinamism nemaîntâlnit până atunci.

Tot astfel repetatele prigoane pe care le-a suferit Mișcarea nu pot fi trecute printre înfrângeri, dacă destinul național, surghiunit din Stat, nu și-a mai găsit alt mijloc de expresie decât mucenicia noastră ; pentru a ne ușura soarta ar fi trebuit ca noi înșine să dezertăm din frontul națiunii și să facem cauză comună cu prigonitorii ei.

Politica oportunistă, idolul vechii clase conducătoare, n-a mai funcționat la 23 august 1944. Și ce n-au făcut autorii actului ca să funcționeze ! Un aliat trădat, o țară azvârlită demenței sovietice, satele golite de tineret, ca după o instrucție sumară să moară cu zecile de mii în munții Tatrei. Și tot acest tribut sângeros impus din nou nației, numai pentru a se putea continua o existență politică parazitară. Pentru a ispăși **crima** alianței cu Germania, au găsit țapi ispășitori tot pe legionarii care zăceau în fundul ocnelor sau erau trimiși pe front cu ordine de lichidare. N-au cruțat nici pe mareșalul Antonescu, acela care le făcuse la 21 ianuarie 1941 neașteptatul și nemeritul serviciu să-i readucă la putere.

După atâtea dovezi de lealitate față de comunism, formațiile politicianiste ale țării au crezut că au câștigat bunăvoința noilor stăpâni și că furtuna din răsărit va trece din nou peste capul lor, așa cum s-a petrecut și pe timpul când nemții dominau Europa. De astă dată însă tocmai acest joc ușuratic al oportunismelor, pe care l-au practicat toată viața lor în detrimentul țării, le-a fost fatal. Ei n-au putut să vadă că la 23 august nu s-a operat o simplă schimbare de front, ca atunci când și-au căutat salvarea în Berlin, ci au împins țara în aria de bătaie a unei revoluții. Dacă ar fi fost oameni politici autentici, meseria lor, formația lor intelectuală i-ar fi împiedecat să facă această greșală grosolană. Cum ei nu erau oameni politici, nu puteau citi pe harta avertismentelor destinului național. În zilele când s-a revărsat puhoiul sovietic în România, țărani au dat dovada de mai mult simț politic decât ei. Și un alt destin, destinul implacabil al

unei revoluții, i-a luat în primire, transformându-i în martiri fără voie.

Ce moment de neuitat, când pușcăriașii perpetui ai Statului român, au primit în celulele lor transfigurate de suferință, pe prigonitorii de ieri. Prigonitorii de toate categoriile politice: prigonitori din vechi partide, carliști, antonescieni. Au împărțit cu ei patul, hainele, mâncarea, suferințele și speranțele. Abia când au poposit îndărătul gratiilor, au înțeles ce-i ține pe acești oameni, ce forță uriașă de rezistență se degajează din comunitatea spirituală cu Neamul și cu Dumnezeu. Sub acțiunea instrumentelor de tortură, chinuiți de foame, suferind de frig și umezeală, umiliți și batjocoriți, au făcut amara experiență că nu se poate clădi fericirea personală pe nefericirea neamului. După ce comuniștii i-au despuiat de averi și onoruri, după ce le-au răpit libertatea și i-au supus la cazne grele, au descoperit înșfârșit că închisorile nu erau populate cu infractorii statului și că în întunericul lor zăcea pus sub un zăvor însuși sufletul neamului.

Ei înșșiși au fost siliți acum să lupte în primele linii ale destinului național. După ce au căzut în mâinile comuniștilor, nu le-a mai rămas alt titlu de afirmare în fața asupritorilor decât alipirea de neam și credință în Acela care guvernează toate popoarele. Suferința le era ușurată, gândindu-se că chinurile lor nu sunt zadarnice, că prin celule și prin propriul lor suflet trece frontul națiunii angajate într-o luptă pe viață și pe moarte cu cutropitorii. Destinul unui popor care, în vremuri de pace, părea o nebuloasă a gândirii, reală doar în mintea câtorva exaltați, acum, când toate valorile naționale erau supuse unui proces sistematic

de falsificare, pentru întâia oară s-a revelat acestor conștiințe cu o intensitate dureroasă.

Astăzi Mișcarea Legionară nu mai e singură în reprezentarea destinului național. Funcțiunea ei în cadrul neamului nostru s-a generalizat. Împrejurările năpraznice prin care trece poporul român sub ocupația sovietică a obligat imensa lui majoritate să se alipească strâns de ființa lui pentru a-i apăra integritatea spirituală.

Tragedia de astăzi a poporului român nu va fi zadarnică dacă unitatea de destin, plămădită sub regimul tiraniei comuniste din sacrificii fără număr, va deveni, după eliberarea României, o achiziție durabilă a clasei conducătoare. Partidele de mâine trebuie să învețe ceva din teribila lecție a istoriei: din programele lor de guvernare să nu lipsească politica destinului național.

Decembrie 1957.

AMINTIRE DESPRE COMANDANT

Titi Dobre

Am despre Comandant o amintire care, de fapt, nu este a mea, ci a tatălui meu, Ștefan Dobre. Această amintire mi s-a transmis prin povestire și descoperirea - de fiecare dată - a unor noi detalii, asemeni unui tablou pe care maestrul îl lucrează în timp, adăugând mereu câte ceva pentru a realiza perfecțiunea imaginii pe care o are imprimată în suflet. Sunt momente în viața oricărui om, în care luciditatea și profunzimea înțelegerii, alimentată de resurse nevăzute atinge culmi, la care după aceea nu mai ajunge niciodată. Străluminarea acelor clipe, cu intuiția lor de atunci, rămân ca un reper nestrămutat și intangibil.

Era la 6 octombrie 1940 când se organizase marea manifestație legionară din București, la care au participat și satele. Satele din județul Ilfov aveau o tradiție legionară, între care și satul nostru Ogrezeni. Organizația de Ilfov fusese înființată de Vasile Marin în 1935 și forma un tot. Oamenii satelor își mai amintesc de tabăra legionară organizată în 1936 la Hotarele, sub conducerea lui Vasile Marin, în care se realizaseră 120.000 de cărămizi pentru biserica din sat.

În 1935-37 satele s-au împărțit în patru grupe, corespunzând celor patru sectoare ale Bucureștiului (verde, galben, albastru și negru). Ogrezenii, ca și celelalte sate din sectorul de verde, a fost preluat de inginerul Voicu Popescu de la Vasile Marin.

Eram concentrat în octombrie 1940 la regimentul 39 Infanterie Soroca și deși conducerea Mișcării înaintase o listă către Marele Stat Major, cuprinzând pe legionarii de care era nevoie pentru organizarea

Mișcării, acesta nu a desconcentrat pe nimeni. Nu-mi rămăsese, pentru a putea participa la sărbătoare, decât soluția dezertării, care în orice condiții era dezonorantă pentru un legionar. Astfel a rămas ca participarea satului să fie asigurată prin tatăl meu. El a strâns din vechii săi camarazi de arme din războiul balcanic 1913 și cel de întregire din 1916-1918, vreo 40 de veterani și deasemeni un număr de tineri și s-a prezentat la defilare. Veteranii erau toți din regimentul 5 Vlașca al cărui comandant în campania din Bulgaria fusese Antonescu.

Toți îl știau pe acesta ca pe un om foarte rău și aveau și acum în minte teama ce le-o inspira ofițerilor, care se ascundeau când apărea "câinele roșu" în unitate. Dar ei aveau nestrămutată încredere în Legiune și conducătorii ei. Cu aceste gânduri și sentimente grupul de legionari din Ogrezeni a ajuns la locul de întrunire care era Piața Națiunii, la picioarele dealului Mitropoliei, unde au intrat sub comanda lui Radu Mironovici, organizatorul manifestației.

Marea de oameni care tălăzuia venind mereu dinspre Gara de Nord, dinspre Gara de Est, dinspre barierele Bucureștiului, ajungând în piață se opreau pe locurile dinainte stabilite, unde erau conduși de legionarii de ordine. Toți admirau în soarele splendidei zile de toamnă impunătoarea tribună oficială în spatele căreia se înălța uriașul panou îmbrăcat în pânză verde cu figura nemuritoare a Căpitanului sub semnul Gărzii de Fier.

Ogrezenii mei priveau fascinați pe Comandant când a vorbit, sorbindu-i cu nesaț fiecare cuvânt, arătând bucuria ce-o simțea că națiunea română poate să respire liber acum, rupându-și singură cătușele și prefigurând viitorul de lupte și biruințe al Legiunii.

Spusele Generalului, după aceea, nu au mai avut mare ecou în sufletele lor.

Comandantul și Generalul au plecat spre Universitate, unde era amenajată a doua tribună în rând cu statuile din piață, urmând ca defilarea să se facă prin fața statuii lui Mihai Viteazu. Grupurile de legionari erau îndrumate într-o ordine perfectă, prin fața Spitalului Brâncovenesc, pe lângă Biserica Domnița Bălașa și pe lângă Tribunalul Mare spre capătul Căii Victoriei. De acolo, până la bulevardul Elisabeta și apoi la dreapta spre punctul de defilare din fața Universității. După studenții legionari și muncitorii legionari, a urmat un grup impresionant de preoți legionari. Noi țărani am rămas așteptând la intrarea în piață până ne-a venit rândul la defilare. În capul grupului de săteni, norocul a fost să fie satul nostru Ogrezeni, sat de vechi moșneni de-ai lui Matei Basarab. În fruntea lor la câțiva pași era tatăl meu cu un mare steag tricolor pe care era scris Traian - Horia Sima. Când s-a apropiat de punctul de defilare ostașul vechi bate pasul pe loc fluturând steagul ca să ia distanță de cei din față. Grupul celor 40 de veterani, în costume naționale, cu o banderolă tricoloră pe piept legată în curmeziș și prinsă apoi în brâul tot tricolor, cu fețele aspre de luptători arse de soare, contrastând cu albul imaculat al cămășilor și ițarilor, urmat de vlăstarele tinere în cămășile lor verzi, a făcut o impresie de neînchipuit asupra miilor de spectatori de pe trotuare, care aplaudau și aruncau cu flori.

În sfârșit tatăl meu a intrat cu pas rar și mare în cadența muzicii militare și după el tot grupul. În pas de defilare se apropiau de tribuna oficială unde Comandantul, contaminat de entuziasmul general al bucureștenilor, care îi ovaționau, a salutat în picioare

cu salutul legionar, privindu-i cu o dragoste nesfârșită. Acum îl vedeau de aproape ; fața lui strălucind în soare, fruntea îndrăzneată umbrită de o șuviță de păr, privirea-i caldă, contrastau cu aceea întunecată și - și-au zis ei - plină de răutate a Generalului.

Toți au venit de la defilare cu o impresie de neuitat despre Comandant, care prin repovestirile lor și ale tatălui meu, cu noi amănunte adăugate de fiecare dată, au construit în sufletele lor și al meu o imagine apoteozică despre acest om. Comandantul, de la postul lui de comandă, a simțit efluviile sentimentelor pe care acești legionari bătrâni i le trimiteau și după defilare a rugat pe preotul Tudor Popa să treacă pe la el grupul de legionari ogrezeni. Această întâlnire cerută de el nu s-a mai putut realiza din cauza succesiunii precipitate a evenimentelor.

Pe buzele tuturor - la întoarcere - era o întrebare nedeslușită: ce căuta Antonescu lângă Comandant? El ne va trăda ! Căci este unealta aceleiași camarile care l-a ucis pe Căpitan și care lucrează și acum din umbră.

Intuiția lor de atunci s-a adeverit odată cu lovitura de stat a lui Antonescu. După evenimentele din 21 ianuarie 1941 oamenii care îl știau pe tatăl meu contra lui Antonescu îl necăjeau cu întrebarea: Ce-ai fi făcut dacă fiul tău era împușcat la rebeliune? La aceasta el răspundea invariabil:

- "Dacă Titi al meu murea la rebeliune, eu nu l-aș fi plâns, pentru că el murea pentru dreptatea și binele nostru al tuturor, luptând contra unui dușman al neamului nostru".

"Cultura este țelul principal al existenței unui neam pe pământ, iar istoria îi netezește calea, pentru a se putea desfășura în toată plenitudinea. Istoria este viața unui neam, e lupta lui pentru existență, pentru satisfacerea trebuințelor ei materiale, în timp ce cultura e „rodul vieții lui”„(Corneliu Z. Codreanu)., e justificarea trăirii unei națiuni în lume".

H.S., Doctrina legionară.

"Valoarea unei culturi e în funcție de gradul de exprimare al sufletului național. O cultură populară, expresie a unui stadiu patriarhal de viață, e mult mai de preț decât o cultură de mare rafinement artistic, dar înstrăinată de izvoarele vii ale creațiunii".

H.S., Doctrina legionară.

JUMĂTATE DE SECOL.

- Circulară -

Legionari,

*Privind în urmă la cei 50 de ani de viață
legionară*

*sufletul nostru se umple de bucurie gândindu-ne prin
câte am trecut, prin ce încercări cumplite, câte păduri
cu fiare sălbatice și mlaștini ale deznădejdiei am
străbătut, până ce-am ajuns la această culme a
aniversării semicentenarului.*

*Am supraviețuit regimului falsei democrații din
România, care ne-a zdrobit oasele ca să ne lepădăm
de credința noastră ; am ieșit biruitori și din
încleștarea cu regimul dictaturii carliste, după ce am
lăsat în urmă un lung șir de morminte, în frunte cu
însuși întemeietorul Mișcării, Căpitanul nostru etern,
Corneliu Zelea Codreanu ; am rezistat și dementei
prigoane antonesciene, care a transformat războiul din
răsărit în armă a uciderii noastre.*

*Explicația acestei rezistențe supraomenești
dușmanii nu vor înțelege-o niciodată și unul după altul
vor cădea în fața întăriturilor noastre ; la 24 iunie 1927,
nu s-a întemeiat un partid oarecare, ci s-a născut o
nouă lume, înzestrată cu noi coordonate spirituale.
Luând ca îndreptar învățătura creștină, Căpitanul a
așezat-o în centrul de desfășurare al întregii istorii
naționale. Legiunea este o organizație politică de
inspirație creștină care se caracterizează prin aceea că
interesul este substituit cu generozitatea, tendința de*

acaparare de bunuri materiale cu spiritul de sacrificiu și individul mărunț și egoist cu "omul nou", eroul plenar ce se realizează pe toate planurile vieții sociale. Căpitanul a călăuzit neamul nostru spre albia vieții adevărate, al cărei început e în izvorul cristalin al dragostei.

Între comunism și legionarism se deschide o prăpastie de netrecut ; noi luptăm dinamizați de o pasiune creatoare, voind să transformăm lumea, făcând-o mai bună și mai dreaptă. Comuniștii având ca tată pe Principele Întunericului, și-au făcut sufletul lăcaș al urii și ținta lor este să distrugă așezământul milenar al creștinismului. Noi nu putem fi niciodată alături de ei, căci din acel moment am înceta să mai existăm ca mișcare, ne-am autodesființa instantaneu.

Priviți la ce se întâmplă și în Europa și în întreg Occidentul. N-are această lume tot ce îi trebuie ca să fie mulțumită? O economie înfloritoare, arme de o eficacitate incomparabilă și o superioritate vădită în toate domeniile vieții sociale față de restul omenirii. De ce totuși această neliniște crescândă, această spaimă de viitor? De ce lumea liberă moare, se stinge, cu toate aparențele de prosperitate, de ce se retrage din fața comunismului, suferind înfrângere după înfrângere?

Pentru că a abandonat cauza lui Hristos, pentru că a pactat cu puterile satanice, crezând că se poate acomoda și conviețui cu forțele materialiste ale lumii. Ce se întâmplă astăzi în lume nu este decât consecința naturală a stării de păcat mortal în care se complace,

crezând că poate servi la doi stăpâni. Noi nu avem nimic din ce au ei ca să ne putem măsura cu comunismul, nici bogății, nici armate, nici cel puțin un punct de sprijin, un cât de modest ajutor în acest Occident opulent, dar rece, egoist și închistat în materialism. Posedăm în schimb un bun infinit mai mare: conștiința curată în fața Atotputernicului, în lupta noastră de 50 de ani. Avem mulțumirea și mândria că n-am acceptat nici un compromis cu inamicul și ne-am menținut intactă lealitatea față de Hristos.

Comemorând cei 50 de ani de la întemeierea Legiunii, ce urare mai bună pot să fac legionarilor decât să-i ajute Dumnezeu să nu se abată de la Linia Căpitanului rămânând credincioși jertfei lui și sângelui vărsat la Majadahonda.

În timp ce lumea se destramă și se multiplică la infinit lașitățile, defectiunile și trădările, prețul legământului nostru va fi mare, când vom putea striga Cerului: mai există o oaste pe pământ care nu l-a părăsit pe Hristos.

Oastea lui Codreanu !

Și atunci mila Domnului se va revărsa peste noi, porțile iadului care străjuiesc blestemata cortină de fier se vor sfărâma și Legiunea se va întoarce triumfătoare într-o țară liberă.

Madrid, 24 iunie 1977

Trăiască Legiunea și Căpitanul !

Legionare.

...

Pentru a putea interpreta drumul politic pe care va apuca umanitatea în următorii ani, trebuie să facem o distincție între naționalism ca valoare intrinsecă și neschimbătoare variantele lui istorice care, evident, pot suferi, ca orice lucru, schimbări și degradări.

După primul război mondial s-a simțit în toată Europa febra naționalistă, ale cărei manifestări, depinzând de țările și popoarele respective, s-a numit: fascism, național-socialism, falangism, legionarism, etc. Nu a fost țară europeană în care să nu înflorească un partid naționalist, oricât de modest ar fi fost. Dar în 1945, ca urmare a războiului pierdut, Europa naționalistă a intrat în declin. Formele de manifestare ale naționalismului au fost sufocate de învingători. Dar asta nu înseamnă - și aici trebuie să insistăm - că naționalismul a fost învins. El nu poate dispărea odată cu oscilațiile politice. Aparține esenței poporului și

va dispărea numai dacă poporul respectiv dispăre. Au căzut numai Statele care au reprezentat la un moment dat - și într-o formă temporală - ideologia naționalistă, dar nu și spiritul acestor popoare care a rămas intact, cu toate greutățile întâlnite în drumul său. Și din această substanță inalterabilă a naționalismului, din această comoară de aspirații și idealuri, renasc popoarele la o viață nouă.

Din declarația făcută ziarului „Secolo
d`Italia”

de Horia Sima

FELICITARE ADRESATĂ COMANDANTULUI LA COMEMORAREA SEMICENTENARULUI MIȘCĂRII

Domnule Comandant,

S-au împlinit 50 de ani de când, din voința Căpitanului și cu ajutorul lui Dumnezeu, a luat ființă "Legiunea Arhanghelul Mihail". Pornită în 1927 cu 5 oameni ea s-a revărsat ca un torent puternic peste țară, ajungând să numere milioane. Răscolește sufletul românesc și-l angajează într-o mare misiune istorică.

Dar este oprită brutal din marșul său triumfal de forțe dușmane uriașe care-o lovesc, **"cu ură și cu mișelie"**. O chinuiesc, o ciopârțesc, îi răresc rândurile prin crime odioase. Însuși întemeietorul ei, Corneliu Zelea Codreanu, este ucis într-un mod bestial. Acești dușmani credeau că astfel, prin crunte persecuții și omoruri nelegiuite, îi vor da lovitura de grație, vor desființa Mișcarea Legionară. Dar nu a fost să fie așa.

Dovadă că, iată, peste toate uraganele dezlănțuite peste Mișcare, și în ciuda lor, ne strângem astăzi aici pe pământ străin, (căci al nostru este năpădit de pălămida roșie), o mână de oameni veniți din toate colțurile lumii, pentru a da mărturie și a comemora primii 50 de ani de existență a ei. Au fost 50 de ani de suferințe, de lovituri joase, de morminte presărate peste tot. Și totuși Mișcarea există.

Privind în urmă la această zbuciumată istorie legionară constatăm, Domnule Comandant, că 40 de ani, adică 80 la sută din existența ei, s-au scurs sub comanda Dumneavoastră. Luând torța din mâna frântă

prea de timpuriu a Căpitanului ați dus această navă legionară înainte, ați purtat-o cu loialitate pe mărele vijelioase ale destinului ei național. Pe aceste mări v-ați izbit de necazuri multe, de primejdii, v-au mușcat dureri, decepții și poate chiar deznădejdi, căci cu toții suntem angajați într-o teribilă **"mlaștină a deznădejdi"**. Dar ați fost înconjurat, Domnule Comandant, și asta vrem să subliniem categoric, de dragostea și devotamentul camarazilor Dumneavoastră, sentimente pe care le reînnoim astăzi.

Cei prezenți la această a 50-a aniversare a "Legiunii Arhanghelul Mihail" vă vorbim în numele întregii Mișcări:

- în numele Mișcării nevăzute care, în frunte

cu Căpitanul, ne privește de acolo din sferele lor de liniște, se bucură desigur și vă îmbrățișează cu dragoste ;

- în numele Mișcării Legionare din țara subjugată care, de ani de zile, urcă un uriaș și înfricoșător **"munte a suferinței"**, în fața căruia cu toții ne plecăm cu respect și cuvioșie. Camarazii de acolo care, probabil, înlăturând spuza sub care și-au ascuns focul credințelor lor, scot la suprafață amintirea anului 1927 și vă trimit pe firele tainice ale sufletelor lor neîntinate, dragostea și îndemnul de a continua lupta Căpitanului, oricât de grea ar fi ea, și pentru care ei cu toții suferă și rezistă în tăcere ;

- în numele Mișcării Legionare din exil

care împeștrițează tot pământul, dar păstrează nealterat idealurile acestei Mișcări, și care reprezintă

DOUĂ DIN ÎNCERCĂRILE HĂRĂZITE COMANDANTULUI

Mircea Nicolau

După asasinarea lui Corneliu Zelea Codreanu, primul gând al legionarilor a fost să-i sancționeze pe cei ce ordonaseră asasinatul, și nu să-i găsească un succesor. Dacă pentru orice altă formație implicată în lupta politică, preocuparea ei principală, fiind încă în doliu după cel ce a condus-o, ar fi fost să-l înlocuiască degrabă pentru a preveni eventuale dereglări în mecanismul organizatoric și să reintre în competiție cu o nouă strategie, starea de spirit înăuntrul Legiunii era cu totul alta. Pentru legionari, numai simpla intenție de a umple golul rămas prin dispariția ființei căreia îi purtau un cult superior oricărei alte făpturi omenești, constituia o impietate. Prin pierderea Căpitanului, năruindu-se tot ce năzuia el să facă pentru seminția omenească și neamul românesc, ceea ce în cugetul lor echivala cu o zdruncinare a ordinii lăsate de Dumnezeu, legionarii simțeau că printre alte acte care puteau restabili această ordine, li se impunea cu întâietate, ca o poruncă supremă, pedepsirea autorilor morali ai asasinatului.

Dar alături de toate aceste împrejurări și poate mai mult decât oricare alta, pe legionari îi tulbura în așa măsură gândul de a-l înlocui pe Căpitan, încât, știind că va fi comparat cu el, nimeni dintre ei nu îndrăznea să înfrunte această comparație. Toți se simțeau mult prea mărunți ca să exercite demnitatea suverană în Legiune după el. Așa se înțelege de ce acela care va conduce Mișcarea Legionară 53 de ani, și numai moartea îl va

răpi de la cârma ei, a fost luat pe neașteptate când Forul Legiunii, reunit într-o ședință solemnă, în ziua de 6 septembrie 1940, l-a declarat urmașul Căpitanului. Ar fi să-l credem nesincer ori străin de problematica din epocă a Legiunii, dacă ne-am închipui că noul ei conducător nu fusese preocupat până atunci de necesitatea confirmării cuiva în fruntea organizației legionare. Fără să se gândească însă că el însuși va fi această persoană, întreprinsese acțiuni în ultimul an și avusese manifestări suficient de elocvente, care să-i dea relief în fața lumii legionare. Se cunoștea bine temeritatea luptei pe care o declanșase împotriva regimului carlist, iar prețul substanțial pus de aparatul represiv pe capul lui, așa cum nu pusese pe capul nici unui alt legionar, a avut darul să-i releve intransigența și cultul nemăsurat pentru memoria Căpitanului, și chiar să-l desemneze ca pe un virtual succesor al acestuia. Arestarea lui dramatică, la capătul unor peripeții expuse morții în chinuri, și apoi ieșirea aproape imediată din arest și anchetă pentru o audiență la rege, urmată de numirea ca ministru și, numai după câteva zile, de demisia lui senzațională, au contribuit să-l situeze în prim planul actualității publice și legionare. Iar, ca o culminație a reușitelor lui, materializată în alungarea lui Carol al II-lea, l-a promovat hotărâtor pentru cea mai înaltă funcție în cadrul Legiunii.

Pătruns, pe de o parte, că instituția spirituală și politică făurită de Căpitan reprezenta ultima nădejde a țării, dar pe de alta, pus pe gânduri de situația dificilă a cadrelor ei lipsite de aportul elitei masacrate în prigoana care abia se încheiase, și avizat asupra dușmăniilor de care va avea parte, e lesne de imaginat câtă stăpânire de sine și ce înaltă conștiință a misiunii asumate i-au trebuit lui Horia Sima, să nu se resimtă de

aceste poveri în deciziile lui de Comandant al Mișcării Legionare și să înfrunte cu dârzenie viitorul.

*

* *

S-ar fi putut presupune de unii observatori superficiali, și nu erau puțini, că prin reintrarea ei oficială în viața publică, după dislocarea regimului carlist, realizare ale cărei merite îi reveneau aproape integral, Mișcării Legionare i se deschisese un drum larg pentru a guverna. Și poate că așa era de așteptat și părea normal să fie, dar realitățile ostile de pe teren au impus evenimentelor cu totul alt curs. Obstacolele de care s-a izbit, - de fapt, lovituri primite pe neașteptate, - au avut două origini: una directă, din partea generalului Antonescu, și a doua indirectă, din partea Germaniei național-socialiste. La ele s-au adăugat impedimentele care țineau de starea țării în urma pierderii unei treimi din teritoriul național, necesitatea imperioasă a rostuirii populației fără cămin și mijloace de trai, care se revărsase în țară neputând să rămână sub o stăpânire străină și reorganizarea urgentă a tuturor sectoarelor domeniului public, destrămate după o îndelungată gestionare iresponsabilă. Iar redresarea situației în complexitatea ei, înainte de a se agrava iremediabil, nu era posibilă decât cu ajutorul forțelor legionare, greu însă zdruncinate și ele după recenta prigoană, și a căror readucere la plenitudinea lor, pretindea un travaliu susținut și nuanțat.

Pare greu de înțeles, dar probabil că în urma unei stări de fapt instaurate de Căpitan, căruia îi revenea în exclusivitate să găsească soluții pentru totalitatea problemelor mari ale Legiunii, ele s-au concentrat

atunci la fel și asupra recent confirmatului ei Comandant. El era, de asemenea, ținta principală a exceselor, chiar a acceselor de reproșuri și incriminări pe care i le aducea generalul. Tot el trebuia să stăvilească valul de îngrijorare și pesimism care se întinsese peste țară, deși combaterea acestei dezolări nu intra în aria ministerelor conduse de legionari. Și în reorganizarea Legiunii apăruseră, de altfel, dificultăți inevitabile agravate de circumstanțele vitregi interne și externe existente atunci. Dar în pofida impedimentelor întreținute de general și exploatate de al treilea Reich, guvernarea la care Legiunea doar colabora cu titlu secundar, a dat roade în scurt timp. Nu era vorba numai de revigorarea morală a națiunii și înlesnirea contactului ei până la o formă fraternă cu organele de stat, contact până atunci anevoios. Dezideratul asimilării statului în națiune era pe cale să se îndeplinească conform raportului firesc între aceste două entități. Constituia nu mai puțin o problemă de prim ordin ameliorarea traiului de fiecare zi, exprimat în standardul de viață al cetățeanului. Cât de satisfăcător ajunsese acest standard, o demonstrează economiile bugetare de 5.700.000.000 lei (la valoarea leului de atunci), obținute în numai trei luni.

Accelerarea ritmului de lucru în serviciile publice și evidenta creștere a prosperității generale constituiau pentru Comandant surse de mulțumire care-i mai domoleau amărăciunile pricinuite de conducătorul statului și de conspirația adversarilor tradiționali ai Legiunii. Îi procura, de asemenea, o adâncă bucurie consolidarea structurilor legionare a căror amploare și rezonanță națională îi dădeau Legiunii importanța și prestigiul unei instituții. Dar ea avea și îndatoriri față de Căpitan și de șirul luptătorilor uciși de năimiții dictaturii

exercitate mai bine de doi ani, cu o ură patologică împotriva a tot ceea ce reprezenta duhul adevăratei României și năzuința afirmării ei strălucite. Trupurile legionarilor asasinați, presărate pe tot întinsul gliei românești și ascunse în pământ, de bună seamă, fără slujbă creștinească și cruce la căpătâi, ca și ale acelor care abia li s-a mai găsit cenușa, trebuiau înmormântate cu ritualul și la locul convenit. Îndeplinirea acestei îndatoriri făcea parte dintr-un program mai cuprinzător de reșezare a marii familii românești în rânduiala vechilor tradiții. Opera de rezidire a țării începută cu o neabătută energie, - travaliu care includea cooperarea tuturor straturilor sociale și categoriilor profesionale, - contopea într-un ansamblu organic particularismele locale. Această lucrare a fost adusă la zi prin cadența sufletească instituită de-a lungul și de-a latul țării de către Legiune, tinzând totodată să se reconstituie și să se regăsească ea însăși pe sine. Peste țară se revărsau zorii unei alte vieți. Era de crezut că Horia Sima se afla în fața unui edificiu care se înălța cu certitudinea dăinuirii până departe în timp.

După lovitura de forță dată de Antonescu, care era pe punctul să se întoarcă împotriva lui dacă n-ar fi primit ajutorul armatei germane, concretizat în somația adresată Mișcării Legionare de a părăsi teatrul de confruntări, tot ceea ce construise Legiunea cu nelimitată dăruire dar nu și cu îndeajuns de prevenită bună credință, s-a prefăcut în pulbere. O nouă prigoană a început, de astă dată sub auspiciile puterii și statului pentru care Legiunea suferise prigoana anterioară și irecuperabila pierdere a întemeietorului și Căpitanului ei. Din nou legionarii trebuiau să se împrăstie și să se ascundă, îngândurați că vremea nu-i arăta țării românești semne favorabile. Comandantul apuca iarăși

drumul pribegiei, fiind urmărit de copoii lui Eugen Cristescu, al cărui stăpân ordonase să fie arestați toți oponenții lui personali, "de la Horia Sima până la ultimul borfaș". Aflându-se în fața unei vrăjmășii care s-a arătat mult mai câinoasă și perfidă decât o putea crede în cele mai negre presupuneri, - mai cu seamă că venea din partea omului cu care încercase să colaboreze cinstit, în virtutea faptului că amândoi aparțineau aceluiași popor, - și făcut prizonier tocmai de statul și organizația politică de la care aștepta instaurarea unei ordini europene pe adevărate baze naționale, este de înțeles sfâșierea sufletească în care fusese aruncat. Pentru acest stat Legiunea suferise cea mai grea pierdere cu puțință și lovitura ce-i fusese dată constituia o dramă pe care trebuia să o îndure decenii la rând neamul românesc și întreaga Legiune.

În aceste împrejurări, fără să renunțe a se hrăni cu viziunea proiectată peste vremuri de Căpitan, Horia Sima continua să creadă nestrămutat în împlinirea ei, deși circumstanțele politice și militare îi închiseseră ermetic orice orizont, ca într-o celulă cu oblon la fereastră și ziduri de fier.

Omul de astăzi e asediat din toate părțile de nenumărate erezii religioase, filozofice, politice și științifice, cu scopul de a-l face să-și uite originea lui supranaturală și menirea lui pe pământ. S-a dezlănțuit o adevărată vânătoare după om, pentru a-l prinde în capcana acestor erezii. Dacă scapă de o primejdie, alta îl pândește mai departe, încât puțini sunt acei care scapă teferi din această bătaie zilnică cu dărâmătorii de suflete. E suficient să ne asvârlim ochii în vitrinele librăriilor ca să vedem câte miasme nu exală cărțile ce apar. Apostoli improvizați, de tendințe dubioase, se apropie de oameni cu aparentul interes de a-i educa și a-i face fericiți. dar în realitate, toate aceste secte, școli, direcții nu aduc nici o mângâiere omului, lăsându-l mai dezorientat și mai disperat decât era mai înainte de a fi îndoctrinat cu „noile adevăruri”.

H.S. Ce este comunismul?

Problema persoanei umane a fost radical și definitiv rezolvată de Iisus Hristos. Numai în viața Lui o întâlnim realizată în toată frumusețea și plenitudinea. Nu mai e nevoie să vagabondăm prin domeniile înțelepciunii omenești, ci doar să ne sforțăm să înțelegem pe divinul Maestru și să-l urmăm exemplul,

***folosindu-ne de Grația Divină și de scutul
ocrotitor al Bisericii.***

H.S. Ce este comunismul?

HORIA SIMA LUPTĂ ȘI SEMNIFICAȚIE

Sebastian Mocanu

Făcând parte dintre aceia care văd în scris exclusiv o problemă de credință și implicit o mărturisire în slujba adevărului, acesta constituind un fapt valabil în toate domeniile, până și în cel științific, autonomia valorilor neputând ieși din domeniul adevărului, în afară de minciună care este o nonvaloare și nimeni nu recunoaște drept nonvaloare obiectul pentru care militează în viață, deci se încadrează într-o atitudine afirmativă față de valori, să-mi fie primită mărturisirea ce o fac aici cu privire la un om în jurul căruia s-au colportat prea multe variante pozitive și negative, toate cu pretenție de adevăr. Și accentuez **„cu pretenție”** de adevăr, fiindcă negația în sine nu este creatoare, nu este dătătoare de norme de gândire și conduită, deci nu poate avea rolul unei profesii de credință, care prin definiție este afirmativă, pozitivă, în înțelesul că dacă se neagă ceva, aceasta se produce pentru a afirma altceva, adică a înlocui ceea ce negi cu afirmarea a altceva integral valabil, afirmativ, constructiv. Proteismul unei personalități, prin urmare, nu este și nu trebuie să fie un factor generator de neclarități, ci un îndemn stimulator de a înțelege acea personalitate, de a-i cunoaște liniile pe care se mișcă și a le urmări până la punctul lor de coordonare și unificare în eul ei unic și creator. Fiindcă într-adevăr o personalitate controversată este totodată o personalitate creatoare, pe undeva neînțeleasă. De fapt, privind în istorie, vom putea intui și sesiza ușor pădurea (acea **„selva**

oscura” dantescă fără un fir conducător prin ea), hățișul sumbru de negații cu care au fost întâmpinate de către contemporani marile personalități revoluționare, ca și viziunea lor despre lume și viață. Cu atât mai mult atunci când respectivele personalități pășesc efectiv la realizarea și aplicarea acelei viziuni. De cele mai multe ori ele plătesc cu propria viață această îndrăzneală, consfințind și adevărul că nimic adevărat și bun și frumos -valorile imuabile ale omenirii, înfăptuite original pe plan național- nu se poate realiza de către om decât prin dăruire dusă până la punerea în cauză a propriei existențe, încununată cu jertfirea de sine.

Personalitatea lui Horia Sima în cadrul afirmării în lume și în fața lui Dumnezeu a ethosului românesc ne apare plină de har și luminează creatoare. Apărut în cosmosul legionar -modul românesc de realizare istorică a neamului pe căile credinței luptătoare pentru mântuirea lui- în umbra întemeietorului Legiunii, Corneliu Zelea Codreanu, ca și în a lui Ion Moța, întrupări ale spiritului de jertfă pentru realizarea pură a istoriei românești, Horia Sima își asumă, împins de destin, perpetuarea în timp și în lume a țelurilor Legiunii Arhanghelul Mihail. Ceea ce este identic cu a-și asuma calvarul izbăvitor de păcate al unui neam atât de încercat și de multe ori răpus de istorie, care totuși, prin cei aleși ai lui vrea să-și ducă până la Înviere crucea hărăzită lui spre mântuire, alături de alte neamuri, și ele având modul lor specific de a se realiza în istorie, toate în final armonizându-se în Dumnezeu.

Cea dintâi caracteristică a Comandantului Legiunii este intuirea corectă și reală a poziției sale față de Căpitan și de Moța. este o poziție de smerenie

în fața lor, de ascultare și urmare a lor. Și cum, întotdeauna păstrând proporțiile și distanța, firești și necesare, dintre lumea divină cu manifestările ei printre noi și lumea noastră omenească, atrasă de cea divină, tinzând spre ea, dar lume omenească totuși, se poate face oricând o analogie între istoria creștinismului aici pe pământ și istoria Legiunii, rolul și locul lui Horia Sima în istoria Legiunii Arhanghelul Mihail -și implicit a românilor- este acela al apostolului Pavel în istoria Bisericii creștine, a creștinismului în ansamblu. Așa cum Pavel înălțându-se prin smerenie întru Hristos a primit învrednicirea de a răspândi și lămuri învățătura lui Hristos în toată lumea de atunci, lui Horia Sima i-a fost dat, prin însăși forța lucrurilor să facă cunoscută în lumea întreagă spiritualitatea legionară, expresie transfigurată a sufletului românesc. Și desigur, tot ca o similitudine de fapt, să întâmpine cea mai obtuz-îndărătnică aversiune în propria țară din partea aceluiași înveterați dușmani, la care s-au adăugat și unii capitularzi, dezertori și chiar trădători din rândurile legionare, atât de izbite în lupta de durată ce le apărea acestora, poate pe drept cuvânt, fără de termen. Pentru că tot fără termen sau cu un termen cunoscut numai de Dumnezeu este și istoria neamului nostru, existența lui pe pământ. De unde și necesitatea de a lupta neconținut și neobosit pentru mântuirea lui în veșnicie. Eroismul de durată este principiul de gândire, luptă și viață introdus în istoria legiunii de Horia Sima prin propria lui activitate, în longeviva lui existență. Iar lupta se dă pe toate planurile, având un caracter integral, cuprinzând toate domeniile de activitate umană în neam și iradiind în universalitate și în eternitate. Numai astfel un neam își poate realiza mântuirea. Prin conștiința necesității

luptei și susținerea ei permanentă. Horia Sima este unic în istoria Legiunii prin această îngemănare până la identificare între gând și faptă, între cuvânt și spontaneitatea acțiunii izvorâtă din el. Gândul, ideea la el este izvor de energie ce se transformă imediat în acțiune, în faptă, în realizare. Așa se explică și modul în care a reușit să-și pună în condiție de inferioritate și să-și învingă adversarii atât de redutabili de care a avut încontinuu parte. Lupta permanentă a fost principala lui calitate. Cu ideea, cu cuvântul, cu fapta, trecând de la una la alta cu o mobilitate uimitoare și punându-și astfel adversarii într-o inevitabilă derută și intimidare. Bineînțeles, cu aceeași viteză le intuia intențiile și le prevenea reacțiile. Calitatea aceasta i-a recunoscut-o Căpitanul atunci când prin singura scrisoare cu caracter de circulară, adresată lui, i-a confirmat în mod lapidar justetea felului lui de a acționa și i-a dat și îndrumările de atitudine față de cei ce i se opuneau:

Horia Sima,

I. ***E bun sistemul întrebuințat la Timișoara. Cred că va da roade bune.***

II. ***N-ai nici o teamă. Sunt simple amenințări. În***

fața lor însă cu atât mai aprig trebuie să apară legionarul.

Sfidează-i cu toate amenințările lor și plânge-le de milă pentru ce-i așteaptă.

Cu drag,

C. Z. C.

Înșușirea aceasta fundamentală l-a salvat din nenumăratele pericole și riscuri de care a avut parte

neprecupețită în viață și probabil că tot aceasta i-a îndreptățit judecata și hotărârea Căpitanului ascensiunea lui în Legiune până la funcția supremă, după ce însuși Căpitanul și atâția din elita Legiunii au fost răpuși. Însușirea aceasta l-a făcut să apară în lume ca un spirit neobosit, mereu prezent în toate problemele la zi ale țării și ale lumii, în care cuvântul lui să fie cel care dă soluția salutară. Din nenorocire firește, caracterul ei salutar se recunoaște doar teoretic, după eșuarea celor adoptate, când nu mai rămâne altceva de făcut decât să se constate mereu crescândă escaladă a iresponsabilităților politicianiste.

Aceasta însă reliefează în lumina adevărului, mai evident, momentele în care intervenția lui în istoria neamului a fost de-a dreptul salvatoare și faptic și ideal. Astfel a devenit incontestabil faptul că pedepsirea lui Armand Călinescu pentru uciderea în ritual ocult, talmudic și masonic, ceea ce-i cam același lucru, a Căpitanului și a celor treisprezece legionari a însemnat în același timp și înlăturarea pericolului de ocupare a țării de către armata germană, aflată atunci în plină ascensiune și expansiune. Iar momentul de cea mai înaltă tensiune dintre Legiune și regele Carol II pe care Horia Sima l-a alungat în final de pe tron, pe lângă ascuțimea de spirit i-au arătat și temeritatea excepțională de care dispunea cu calm și sânge rece, îndreptat fiind cu toată ființa lui doar spre biruința Legiunii. Aceasta l-a făcut pe unul dintre întemeietorii Legiunii, comandantul Bunei Vestiri Corneliu Georgescu, să exclame la un moment dat:

„Steagul Legiunii zăcea la pământ în vara anului 1940 și Horia Sima l-a ridicat în strălucirea soarelui, fălfâind în istorie”. Și Corneliu Georgescu l-a urmat, disciplinat, pe Horia Sima până la sfârșitul

zilelor sale. Dar de fapt toate momentele însemnate din viața lui Horia Sima izvorăsc din acest spirit de simbioză a gândului cu fapta, care i-au dat forța reacției spontane și corecte. Și nu sunt deloc puține aceste momente în viața lui de permanent luptător legionar pentru neamul său.

De abia scăpat din ghearele satanice ale regelui asasin și intrat, conducător al Legiunii, continuator al Căpitanului, în domeniul politicii efective, cu toate ademenirile și smârcurile ei, numai un spirit independent, conștient și activ ca al lui putea să se mențină și să mențină și Legiunea nealterată pe linia ei înfăptuitoare de destin românesc. De reținut greutatea acestui destin. În vreme ce liota politicianistă nu gândea și nu înțelegea să se manifeste decât pe linia oribilelor filii: franceză, engleză, italiană, germană, sau chiar rusă, Legiunea trebuia păstrată și dezvoltată pe singura filie ce i se potrivea, din care s-a născut și pentru care s-a născut, pe care a militat și militează: **românofilia**, adică autenticitatea sa românească. Și astfel, înarmat cu credință, inteligență și curaj a manevrat tot restul vieții sale pe această linie, expunându-și permanent viața pentru a feri Legiunea, deci sufletul neamului românesc, de înfrângeri, îngenuncheri, capitulări, compromisuri și compromitere, deși toate acestea i se prezentau ademenitoare la fiecare pas. Carol II le-a încercat cu Căpitanul și nu a reușit, dar l-a omorât pe Căpitan și pe cei aleși ai lui, punându-se astfel temelie trainică de nezdruncinat sufletului românesc în veacurile sale viitoare. Mormântul, acum necunoscut, al Căpitanului consfințește temelia de har și jertfă a mormântului lui Constantin Brâncoveanu și a mormintelor lui Horea, Cloșca și Crișan, formate din tot pământul Ardealului,

În care trupurile lor au fost fărâmițate și împrăștiate. Antonescu a încercat falsificarea legionarismului căutând și el, ca și Carol II, să ia în mână conducerea Legiunii și, nereușind, a înlocuit naționalismul autentic românesc cu unul cazon, ca și cum sufletul omului ar putea iubi la ordin, indiferent de obiectul iubirii. Comandantul Legiunii a trebuit apoi să facă față ingerințelor și presiunilor externe, puternice ca forță brută, dar șubrede, pentru că erau false ca fond spiritual. Și astfel Horia Sima, conștiință românească legionară pură, a trebuit să aibă o confruntare de lungă durată cu aceste forțe și să respingă imixtiunile lor în evoluția Legiunii, ajungând în situația deloc de râvnit sau de invidiat de a-l înfrunța direct pe Hitler, o dată din poziția lui oficială de vicepreședinte al Consiliului de Miniștri nerăspunzând la invitația de a-i face o vizită oficială și lăsându-l doar pe Antonescu, în a cărei loialitate -ce-i drept- s-a înșelat, și a doua oară din însăși situația lui de prizonier politic în Germania, plecând în Italia, de unde slăbiciunea lui Mussolini i-a permis lui Hitler să-l recupereze. Furia lui Hitler putea în orice moment să-l coste viața și numai Providența l-a apărat, dăruindu-i posibilitatea de a mai avea atâția ani cârma Legiunii. Iar această posibilitate a fost binecuvântată pentru Legiune, în timp ajungându-se la lămuriri și purificări în cadrul ei.

Până la acestea însă, momentul plin de har din tragedia neamului nostru în care Legiunea, sub comanda lui Horia Sima, a reprezentat integral dorința de viață în demnitate a acestui neam: acțiunea Guvernului Național Român de la Viena. Acțiunea aceasta are o semnificație dublă: pe plan intern românesc și pe plan extern. În amândouă ipostazele ea a însemnat biruința spiritului asupra materiei,

confirmând ceea ce a recunoscut și Napoleon în urma conflictului său cu Papa de la Roma, căpetenia lumescă a Bisericii Catolice, adică a instituției spiritului, în raport cu armata care mergea din victorie în victorie. **„Nu există decât două forțe -a spus Napoleon- arma și spiritul, dar întotdeauna biruitor este spiritul”**. Adevărul acesta el l-a ilustrat în final cu propriul său destin, după cum l-a demonstrat și Hitler tot cu propriul său destin, fără a se cunoaște până acum dacă acesta a încetat din viață conștient de supremația spiritului. Cert este că față de Horia Sima, constrâns de realitatea imediată, a încercat în scris, desigur pentru a se salva pe sine și neamul său în primul rând, să remedieze ceva din nedreptatea ce o crease neamului românesc, lovind din rațiuni meschine în raport cu idealul, în Legiune și în Comandantul ei. Din nenorocire însă și poate spre rușinea românilor în fața istoriei, din rațiuni și mai meschine a lovit necruțător și Antonescu în Legiune și Comandantul ei, lovind astfel în spiritualitatea neamului. Aceasta însă l-a învins și pe el în fața morții, când, în decursul procesului, de care era conștient cum se sfârșește, și-a pus cu voce tare întrebarea dacă nu ar fi fost mai bine să se fi împăcat cu legionarii.

Comandantul Legiunii a tratat creștinește memoria lor, urmându-și mai departe destinul. Guvernul Național Român de la Viena și Armata Națională, amândouă cu adevărat **„naționale”** au însemnat tresărire conștientă a demnității naționale românești în fața dezastrului total în care niște conducători iresponsabili aruncaseră neamul și țara. Singura tresărire autentică și demnă pe linia destinului românesc, care a stimulat și alte multe reacții pe acest drum. Fiindcă de data aceasta țelul nu mai era supus

războiului, ale cărui obiective fuseseră de altfel deturnate și ele, ci viabilității și rezistenței spirituale a neamului în fața uriașei forțe cotropitoare, căreia statul român i-a cedat în toate încheieturile sale. **„Adunați sufletul răvășit al neamului”** a fost de atunci încoace cuvântul de ordine al Comandantului și pentru aceasta a militat pe toate căile, tot restul vieții sale, menținând mereu treaz și activ duhul legionar al marilor rupturi, întruchipat de Moța, urmat fiind în acest veac ateu de oameni pentru care sacrificiul total pentru o idee, mai mult, pentru credință, este o forță care înfăptuiește vocația eroică precum și acceptarea martiriului (Golea, Samoilă, Spiru Blănaru...). Proteismul inepuizabil al Comandantului a continuat să rodească neîncetat în toți anii exilului până la sfârșitul firului vieții sale pământești. Purtându-și absurda condamnare la moarte în contumacie, urmărit de potera invizibilă a securiștilor PCR-iști, mulți dintre acești ani și i-a petrecut peregrinând prin țări și continente sub alt nume, cel real fiindu-i cunoscut doar de câțiva legionari, până când în cele din urmă Spania i-a acordat statut de refugiat politic, spiritul lui a activat continuu în serviciul Legiunii și al neamului românesc. Expus urmăririi agenților secreți, atacat în presă fără posibilități de replică, neînțeles și atacat chiar de către unii ce-i fuseseră alături și care credeau că se salvează pe ei astfel de sub acuza de **„naționalist”**, noțiune căreia i se atribuia un sens peiorativ, spiritul său s-a dovedit creator în destinul neamului și în această situație. Iar când a putut ieși la lumină, din fapta și îndemnul lui au început să apară cărți și reviste în diferite capitale, care atrăgeau lumii atenția asupra calvarului neamului românesc sub cnutul comunist al sovietelor. A început apoi

organizarea legionarilor din exil ale cărei roade s-au materializat incredibil de frumos în monumentul de la Majadahonda, pe locul unde au căzut Moța și Marin jertfă pentru crucea și credința creștină. Ecouri ale acestei activități au străbătut și între granițele de sârmă ghimpată ale statului comunist român, mulți plătind cu ani grei de închisoare sau chiar cu viața speranța ce renăștea în ei. Acest reviriment legionar efervescent a făcut să se cunoască spitalitatea legionară nu numai în Europa, ci și în cele două Americi, ajungând până în Australia, adică pe aproape toate suprafețele lumii necomuniste. Revistele care au apărut („Țara și exilul”, „Drum”, etc.) la care Comandantul a colaborat manifestându-și în timp prezența românească și legionară în problemele de bază ale lumii, întrunirile legionare din diferite puncte de pe glob, dar mai ales cărțile Comandantului au reprezentat tot atâtea contribuții la semnalarea și recunoașterea calvarului românesc în actualitatea nedreaptă cu el a secolului, tot atâtea lovituri date comunismului pe care-l demascau.

Dar despre acestea toate se impune de la sine apariția unei monografii. Ele au avut eco-ul lor între dușmanii Legiunii, respectiv în organizația crimei securiste, instituția macabră mobilizându-și forțele și pe trădătorii din afara ei. Toate acestea, atât de slab sugerate aici, au reliefat și mai mult pe Horia Sima ca exponent al românismului. De aceea el a devenit ținta tuturor urzelilor și atacurilor, dar și mitul luptei de rezistență românească împotriva comunismului și a tuturor încercărilor de subminare a României. Numele lui a devenit un simbol pe buzele și în inima celor ce sufereau pentru țară și neam. Rostirea lui stârnea gândul și dorul de salvare pe care-l căuta țara

pretutindeni pe glob. Negăsindu-l, rămânea o puternică și mirifică aspirație spre libertate și fericire.

Cărțile lui de istorie și doctrină legionară și românească au rămas documente de care istoricii acestui secol românesc ce-și trage ultima suflare nu pot să nu țină seama. Aceste cărți, tot scrisul lui, au format și formează noi forțe spirituale, noi luptători pentru destinul creștin și conștient românesc al acestui neam, pentru înflorirea lui în secolele și milenii care vin. Pentru că ele sunt vii și cuceresc sufletele, le întăresc, din copilăria luptătorilor până la bătrânețe. Mărturia unui luptător legionar, după ani grei de închisoare comunistă, care însă nu l-a zărit vreodată pe Comandantul Mișcării Legionare, fiind prea tânăr pentru aceasta, confirmă și întărește această afirmație. Răspunzând unui trădător al Legiunii, mare și întărâtat denigrator al lui Horia Sima, preotul Liviu Brânzaș își mărturisește, de pe patul de suferință, cu puțin înainte de a trece între legionarii de dincolo de mormânt, bucuria de a-l fi citit pe Comandant:

„Mărturisesc, cu mâna pe inimă, și nu pentru prima oară, că nu am găsit în scrisul lui Horia Sima (în toate cărțile și în Antologia în șapte volume) nici măcar o singură frază care să fi contrazis gândirea și simțirea mea”.

Această mărturisire întărește în timp rolul lui Horia Sima în istoria Legiunii, după confirmarea Căpitanului și întărirea lui Corneliu Georgescu. Ce și-ar putea dori mai mult un legionar?

Luptător și Comandant al Legiunii, Horia Sima a ars toată viața lui, bogată în ani, pentru neamul românesc. Doctrina legionară este doctrina acestui neam pe care, după Căpitan și Moța, el a exprimat-o într-un mod genial de clar, cu tot zbulciumul inimii și

minții sale, având ca singure izvoare de inspirație
„Evanghelia și geniul neamului nostru”,
mărturisite de el însuși.

ȚELUL FINAL AL NEAMULUI

Este viața?

Dacă este viața, atunci nu interesează mijloacele pe care neamurile le întrebuintează spre a și-o asigura. Toate sunt bune, chiar și cele mai rele.

Se pune deci problema: După ce se conduc națiunile în raport cu alte națiuni? După animalul din ele? După tigrul din ele? După legea peștilor din mare sau a fiarelor din pădure?

Țelul final nu este viața. Ci Învierea. Învierea neamurilor în numele Mântuitorului Iisus Hristos. Creația, cultura, nu-i decât un mijloc, nu un scop cum s-a crezut, pentru a obține această înviere. Este rodul talantului pe care Dumnezeu l-a sădit în neamul nostru, de care va trebui să răspundem. Va veni o vreme când toate neamurile pământului vor învia, cu toți morții și cu toți regii și împărații lor. Având fiecare neam locul său înaintea tronului lui Dumnezeu. Acest moment final, „învierea din morți”, este țelul cel mai înalt și mai sublim către care se poate înălța un neam.

Corneliu Zelea Codreanu.

**(Pentru
legionari).**

CUPRINS

1. Prefață.....	7	
2. Puțin și mult despre Horia Sima.....		9
3. Ce înseamnă a fi român.....		23
4. O viață în slujba Legiunii.....		35
5. Horia Sima... un destin.....	63	
6. În amintirea unui camarad.....		68
7. O misiune împlinită.....	82	
8. Cum l-am cunoscut și urmat.....		96
9. Horia Sima - Omul.....	108	
10. Massă și Elită.....	120	
11. Aprecieri despre Comandant.....		125
12. Scrisori de la Horia Sima.....		131
13. Horia Sima, românul european.....		136
14. Legiunea - O enigmă a istoriei.....		143
15. Horia Sima, Comandantul.....		147
16. Amintiri din prigoană.....	152	
17. Circulară: Constituirea Senatului Mișcării..		164
18. Legatar universal.....	166	
19. Comandantul.....	175	
20. Monumentul Moța - Marin.....		181
21. Horia Sima: Sfat și testament.....	185	
22. Personalitatea Comandantului.....	197	
23. Întâlnire la Berlin.....	202	

24. Vizita Comandantului.....	207
25. Un om, o luptă.....	210
26. Neam și Legiune.....	213
27. Amintire despre Comandant.....	226
28. Jumătate de secol - circulară.....	231
29. Felicitare adresată Comandantului.....	235
30. Două din încercările hărăzite Comandantului.	238
31. Horia Sima. Luptă și semnificație.....	245